

Nicolae Badiu

O Românie în şah etern

- publicistică -

Redactor: **Adrian Olteanu**
Copertă și tehnoredactare: **Laura Voicu**
Foto autor, copertă : **Ducu Gheorghescu**

Consilier editorial: **Prof. Dana Guță**

Referenți științifici: **Jean Dumitrașcu**,
director revista ARGES
Conf. Univ. dr. preot Nicolae Brânzea

**Prefață de
MIRCEA DIACONU**

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

BADIU NICOLAE

O Românie în șah etern : publicistică /
Nicolae Badiu. – Ștefănești : Euro Press, 2007
ISBN 978-973-1811-01-7

821.135.1-92

Nicolae Badiu

O Românie în şah etern

publicistică

Euro Press

Prefață

Foarte rar poți spune despre cineva că a rămas același, azi, când trăim parcă țipând, târâți de vârtejurile născute de prăbușirea dintre cele două lumi. O clipă dacă pleci sau te întorci cu spatele la ceilalți, către vreo carte sau vreo pasiune, nu mai recunoști pe nimeni și nimic.

Spun prin asta că Nicu mi se pare, citindu-l în grabă, același copil iscoditor, pe care l-am cunoscut când era în clasa a III-a și care mă exaspera cu întrebările dindărătul ochelarilor, parcă râzând ușor într-o parte, indiferent ce i-ai răspunde.

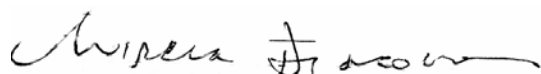
Așa mi se pare a fi și azi cavalcada lui de întrebări cu săgeți aruncate în toate direcțiile, de toate culorile, într-o viteză care nu mai așteaptă răspuns.

by

Nicu este pentru mine, dragii mei, un copil care râde, care nu se supără niciodată, dar nici nu te lasă în pace.

Așa să fie, cât o fi !

Mircea Diaconu

Totul pentru familie !

***Cătălinei**, soție*

***Juliei**, fiică*

*Lui **Nicușor**, fiu*

O Românie în șah etern

Titlul cărții sugerează tematica reflecțiilor mele în bună măsură. Conștient, am trecut de la stări de pesimism, vecine cu disperarea, la stări de un optimism demn de invidiat. Oscilez între a desființa obiceiuri românești și a ridica în slăvi caracteristici specifice neamului din care mă trag. Nu-mi pot ascunde românismul din vene, dar încerc lucid să mă regăsesc european. Nu suport cosmopolitismul exagerat al românilor. Nu mă împac cu complexe de inferioritate ale românilor, în fața străinilor. Nu accept nici frustrări! Nu avem motive.

Uzina Dacia este unul dintre subiectele mele preferate. Acolo există un capital străin, care conlucrează perfect cu un capital românesc de excepție. Forța de muncă! Francezii au apreciat enorm acest „mariaj”. Gradul de tehnicitate al Renault și investițiile făcute la Mioveni nu ar valora nimic fără forța de muncă românească. Ne lipsește experiența organizării corecte a muncii și a vieții. Românii habar n-au de termenul de planificare. Sub comandă străină ne simțim de obicei mai bine...

Metaforic vorbind, România nu a câștigat niciodată o partidă de șah, dar nici nu a pierdut! România a supraviețuit, există și se va dezvolta uimitor, acceptând o remiză muncită, cu toate puterile lumii.

Avem o Românie ținută într-un șah etern! Nu putem fi învinși, dar nici nu putem ieși din șah! O remiză cât o victorie, într-o lume plină de învinși!

Autorul

Motto :

**„Ocârmuirile formează caracterul
națiunilor”**

(Doamna de Staël)

De la bască, la cagulă...

Haioase vremuri! Uite, mă gândesc la proverbiala „**bască**” a românilor... Cu basca dădeai de pământ să-ți descarci năduful. Cu basca îți băteai copiii în fața primăriei... de foc și-amar... Așa era o vorbă! În plus, purtătorii de bască erau speciali. Fie purtau basca de fraieri... fie de șmecheri... fie din zvâcniri artistice... Ca să nu mai vorbim de basca proletarului! Acum vremurile s-au schimbat nițel. **E vremea fesului!** Sau, dacă vrei, a căciuliței! Între bască și fes **am mai trăit și vremea șepcii!** Șapca ar avea o poveste aparte. Cred că ține de tranziția de la socialism, la societatea socialistă multilateral dezvoltată. O altă tranziție a fost marcată de **pălărie! Acum, în graficul lui Brucan, suntem pe vreme de căciuliță!**

Vremurile trec peste noi și cu bune și cu rele. Românii au obiceiul să se vaite, să bocească, să reclame... Câteodată, manipulați din afară, se mai și revoltă! Atunci chiar fac urât! Doamne ferește! Nu de alta, dar ei nu prea știu ce vor. Au dat gaură în steag, fără să aibă habar de ce! Meseriașii, care știu de ce, au dat alte găuri! Gaura cea mai mare, la care se mai lucrează încă, s-a dat la patrimoniul statului și implicit la bugetul de stat, **care mai respiră doar cu ajutorul aparatelor la care a fost conectat în sala de reanimare din anticamera Uniunii Europene...**

Ce rechizitoriu teribil le-a făcut... fata asta, Lavinia Șandru, care e atât de tânără și frumușică, de parcă tot ce spune ea ni se pare de-a dreptul contra naturii! Și totuși, femeia e bine informată, curajoasă, talentată și atât de tânără, încât **are toate șansele să prindă** și vremurile care vin, **vremurile post-căciulță!** Naiba știe ce urmează! Mă înțarcă un umor negru și îmi imaginez o **cagulă...**

18 ianuarie 2006

Pungași, pungi... și oameni chibzuiți...

Mare circotecă și cu averile demnitarilor noștri! Sunt nevoiți să facă fel și fel de inginerii administrative, să pară cât mai săraci, să nu bată la ochi sursele lor de câștig. Adevăratele tunuri se dau cu banii statului. De la bugetul (punga) statului. Adică din banii contribuabililor cei mulți și fraieri... Căci, după cum bine știu unii dintre domniile voastre, plătorii frunțași de impozite și taxe sunt luați de fraieri de către cei care se fofilează, sub protecția celor de la putere. De-aia e bătaia asta pe putere mereu! **Doar n-ați fi crezut că le pasă politicienilor ajunși în jilțul puterii de voi**, de amărăștenii cărora vi se aruncă în ochi știrile de la ora cinci și vi se dă pe la nas cu fotomodelele care bântuie muzica românească sau dirijează emisiuni prin televiziunile unde dăm ba de Columbeanu, ba de Irinel, ba de Columbeanu, ba de Irinel... Dacă e plecat gagiul acesta din țară, atunci aveți manele, aveți pe Adi de la Vâlcea, pe Salam de la Sibiu... pe mă-sa și pe tac-su panicii și a terorii psihice...

Să nu confundăm pungașii cu oamenii chibzuiți, care s-au descurcat prin ițele greu abordabile ale economiei de piață și au pus și ei acolo de-o casă, de-o mașină mai bengoasă sau mai știu eu ce obiecte de-astea de sar în ochii oamenilor nevoiași! Obiceiul acesta cu pozatul caselor oamenilor, de exemplu, e de cea mai joasă speță, pur stalinistă! **Trebuie să-i fie**

rușine unui om cinstit că, în loc să-și pună banii în pungile de... sub ochi, i-a băgat într-un teren sau într-o casă mai pricopsită?

Apropo. Am aflat din presă că primarul Pendiuc are o casă cu 9 camere și 3 bucătării!!! **Cred că trebuie împușcat pe blatul de la a treia bucătărie...** Sau mai bine să-l spânzurăm în Piața Ceair, printre cârnățarii și piețarii care au voie să-și facă vile și cu patru etaje prinse-n lanțuri și brățări de aur turcesc... **că ei nu e persoane publice...** Hai să fim serioși! Nu controlăm vila primarului! Trebuie să ne uităm la cum gestionează bugetul, cum asigură întreținerea orașului și la multe altele ce țin de managementul bun sau prost al primarului!

E clar că cine nu are nimic de ascuns, cine a câștigat corect, vă poate privi cu fruntea sus, direct în ochi și merită întregul dumneavoastră respect! Această categorie de oameni n-are mătuși care mor putred de bogate sau mame pensionare, care fac bani din piatră seacă!

19 ianuarie 2006

Vaca ici, porcul colea...

*Bocim, ne revoltăm, nu ne convine nimic. Claxonăm fără rost, țipăm, ne lamentăm pentru nimicuri. Nu ne mai place în România. Vrem să ne plece copiii din țara asta, în care domnește, zicem noi, haosul și unde toți fură, unde puțini muncesc și unde se preacurvește... **Ne mirăm și noi cum de ne vor aștia în Europa!***

La țară dăinuiește și acum obiceiul cu amenajarea camerei din față. E camera cea mai mare, cea mai frumoasă, unde covorul n-are o scamă, lenjeria curată și apretată învelește cel mai bun pat. **Camera în care nu doarme nimeni niciodată**, unde nu stă nimeni din familie, unde se intră doar pentru a se face curat sau pentru a se mai adăuga ceva mobilă bună sau vreo carpetă mai frumoasă pe perete. Eventual, de sărbători mai mari, se aprinde o candelă.

Tot la țară, la noi, la românii noștri, se merge cu cizme de cauciuc prin curtea plină de noroi, acareturile sunt varză... totul este aruncat de-a valma prin curte, iar prin bucătărie e dezastru... Vaca ici, porcul colea, păsările pe-aproape și ele... vai de cap de om. **W.C.-ul (inițiale care se traduc prin closet cu apă !!!!)** se află undeva în fundul curții, și lângă el se leagă de obicei un câine...

Se mai pune o bancă în fața gardului, care de multe ori stă să pice... Pe bancă se stă pentru a lua pulsul uliței.

Pentru a observa cum s-a sorcovit a lui Ghiță a lui Marghioala...de s-a boit toată și lucrează la oraș, la un patron cu care se pare că... Cum au furat pădure pe rupte ai lui Păpădie, ai lui Scaloi și al Leancăi din Dealul Popii... de și-au făcut case cu etaje, cu turnulețe, cu termopane și pitici la poartă... Și câte și mai câte...

Așa e și prin presa noastră românească! Ținem ce-i bun ascuns în „camera din față” . Acolo se intră de obicei cu picioarele în față, de vin toți să-și ia rămas bun, cu pioșenie. Restul e la vedere! **„Poftiți de vă bălăciți prin noroaie, folosiți W.C-ul din spatele curții, poftiți cu încredere și serviți bucate alese, ecologice, din gospodăria noastră!”**. Că doar suntem români!

20 ianuarie 2006

Stare de normalitate

Plecăm luna la drum sub influența sfârșitului de săptămână. Mai grei..., mai vioi, mai obosiți, mai sprinteni, mai triști sau mai proaspeți... Ne încărcăm mai mult sau mai puțin spiritual, mâncăm și bem mai mult sau mai puțin... Conștient sau în subconștient acumulăm noi energii sau consumăm și puținul de care mai dispuneam...

În inventarul weekend-ului meu, de exemplu, figurează jurnalistul Gabriel Grigore, care și-a sărbătorit ziua de naștere, prilejuindu-mi ocazia să mai schimbăm o vorbă prin telefon și să-l felicit sincer, așa cum se face în astfel de ocazii.

Daniel Barbu, tânărul, ambițiosul și talentatul redactor-șef al cotidianului nostru făcea sâmbătă un apel pentru împăcare. Ce subiect poate fi mai de valoare decât unul prin care intervii pentru pace și renunțarea la război, ură sau război... M-a binedispus, ducându-mă cu gândul spre un curcubeu înscris pe „cerul presei locale”, unde prea se adună nori mari și negri, cu amenințări de ploaie, grindină și furtună...

Am mai citit și magistrala pledoarie a Episcopului nostru Calinic, despre înțelepciunea de a vorbi cu măsură

și fără patimi. Mare bucurie să vezi îndemnuri la
seninătate în astfel de vremuri, în care iubirea, dragostea
de semenii și puterea de a ierta par atât de rar întâlnite!
Am zis „par” pentru că sper să fie totuși doar o aparență!

O distinsă doamnă din Pitești, doamna Zamfira, a
înțeles că l-aș fi condamnat pe primarul Pendiuc pentru
casa cu nouă camere... Eu am vrut, dimpotrivă, să-i iau
apărarea, explicând că există alții, iluștrii anonimi, cu averi
mult mai mari, nefotografiate de nimeni. În plus, am mai
precizat că un primar nu se judecă după numărul
camerelor din vila sa, ci după rezultatele administrării
bugetului local. Or, la acest capitol, este de notorietate că
primarul Pendiuc a dovedit că este cel mai bun! E cotate,
chiar oficial, ca unul dintre cei mai buni primari din
România!

Duminică, starețul de la Cotmeana, Prea Cuviosul
IOASAF și-a serbat ziua de naștere. Motiv de revedere cu
cei dragi. Mare și mult încercată inimă are acest IOASAF,
care, încătușat de canoanele monahale, reușește să
trăiască în cinstită iubire pentru Dumnezeu, cu porțile
sufletului larg deschise către semenii săi. De aceea este
și iubit de toți cei care l-au cunoscut!

22 ianuarie 2006

Presa și starea psihică a națiunii

Presa centrală, care s-a schimbat foarte mult în ultima vreme, pune la colț, în genunchi, pe coji de nuci, demnitari ca Adrian Năstase și George Copos! Mă mir, pentru că prea ușor se fac acuzații, care par absolut corecte, fundamentate, iar finalul le va fi favorabil, ca de obicei, celor acuzați! Oamenii de rând, pe lângă mâhnire, vor mai încerca și sentimentul potrivit căruia, în România există o categorie de politicieni, care poate fura în văzul lumii, dar care nu poate fi condamnată, pentru că... ouăle lor sunt... vaccinate! Sincer, nu înțeleg poporul nostru. Pentru că presa centrală, în general, face jocuri de imagine, conștient sau inconștient, comandate pe baza unor analize ticluite în laboratoare speciale de sociologie și psihologie. Se știe că românul e fericit când se fac dezvăluiri, când se află că **X** sau **Z** a furat de-a rupt! Dar, probabil de emoție și imensă bucurie, uită să urmărească finalitatea acțiunii!

Presa poate influența starea psihică a națiunii?

Până una-alta, observ cu indignare, că se petrec lucruri înfiorătoare printre noi. Tinerii își încarcă subconștientul cu mizeriile din paginile de fapt divers. Știrea, apărută ieri, cu **fata care și-a omorât mama la priveghiul bunicii mi se pare incredibilă!** Chiar că încep să mă gândesc la sfârșitul lumii... Așa ceva întrece și imaginația celui mai

„bolnav” regizor sau scenarist din lume! Pentru că regizorii ăștia sunt de multe ori cu adevărat bolnavi.... Dar despre asta vom vorbi altădată. Există o falsă părere despre faptul că sângele de pe prima pagină ar atrage mai mulți cititori și implicit mai mulți bani! Am dat de foarte mulți oameni, care se plâng uneori că nu mai au ce citi în presa locală, pentru că peste tot dau de crime, spânzurați, violuri... Există desigur excepții.

Ce fel de oameni de afaceri sunt aceia care fac reclamă produselor sau serviciilor lor printre... mortăciuni?

23 ianuarie 2006

Nu gerul ucide...

Gerul, subiect de presă, ne atrage în mod dramatic atenția asupra oamenilor fără adăpost. Boschetari, vagabonzi ai străzii și mulți, foarte mulți, care trăiesc, vai de mama lor, în colibe de genul celor pe care le făceam când eram copil, pe dealurile Muscelului și le ziceam cazemate... Avem biobază pentru câini la Smeura, dar un cămin social pentru acești nefericiți avem? Chiar nu știu...

Mahării politicianului românesc și mulți gangsteri, mascați în respectabili oameni de afaceri, se vaită că nu le mai ajung banii de mașini, de noi case de vacanță în străinătate, de iahturi, de croaziere, de femei... În parlament se scuipe unii pe alții, ca pisicile de rasă, în consiliile locale latră opoziția la putere și invers, pentru ciolane. La televizor vedem reportaje cu excursii pentru cumpărături în străinătate și muieri care mai de care mai sclifosite, cu țoale de mii de euroi pe ele... Așa au înțeles românii capitalismul!

În campaniile electorale se dau mici și bere pentru alegători. Acum, chiar nu se găsește nimeni să le dea la amărății ăștia din canalele Piteștiului o supă caldă acolo, de pomană creștinească? Sau măcar să aibă cineva curiozitatea sa-i inventarieze pe boschetari. Câți au plesnit și câți stau s-o mierlească... Unde sunt ONG-urile experte în proiecte de ajutorare umană pe programe europene? Când ne-a scăpat Pendiuc primarul de câinii

vagabonzi, au sărit ca arși te miri ce marțafloi.... Ce
tărăboi făceau! S-a găsit soluție pentru câini. Excelent.

Eu sunt chiar un iubitor de animale! **Dar iubesc mai
mult oamenii!** Și mi se pare fariseism să-ți expui inima
„cea mare și drăgăstoasă” pe altarul necuvântătoarelor, în
timp ce oameni năpăstuiți de soartă, semeni de-ai noștri,
mor din cauza unor neajunsuri elementare. Nu s-a făcut
nimic pentru această categorie, din ce în ce mai mare, de
exponenți clasici ai unui capitalism sălbatic practicat cu
orbire de răutatea semănată printre noi...

P.S. *Reporterii Tv se dau de ceasul morții pe tema
„gerului care ucide”. Groază, nebunie, istericale! Nu le
spune nimeni puștilorăștia neinstruiți, că așa era pe
vremuri...?! Iarna era frig și pe deasupra mai și ninge de
se făceau troiene de doi metri! Mureau microbi și nu erau
atâtea epidemii... pandemii și... pandalii! Purtau bărbații
căciuli, mesade, cojoace și izmene. Femeile nu puteau
ieși din casă cu capul gol iarna. Aveau basmale,
broboade, căciuli de blană sau, cele mai cu fițe, căciulițe
poreclite, după forma lor, prezervative.*

24 ianuarie 2006

Cioran la Dacia

Sindicatul de la Dacia este renumit pentru toleranța exprimată pe parcursul negocierilor contractului de privatizare a Uzinei. Liderul Nicolae Pavelescu are un merit incontestabil. Francezii de la Renault au privit ca un atu important această atitudine în demersul lor de achiziție a acțiunilor Dacia. Miza manoperei foarte ieftine presupune și riscul unor conflicte de muncă, iar când vorbim de România, vă rog să remarcați că acest aspect a ținut și încă mai ține pre mulți investitori la distanță... Francezilor nu le-a fost teamă și au câștigat un pariu pe care puțini l-ar fi îndrăznit înainte de 2000.

Rețin o afirmație a „portavocei” Sindicatului de la Dacia, Ion Iordache. Arma secretă împotriva administrației pe timp de conflicte...Îi place să i se spună Guță, cu toate că pe el îl cheamă, neaoș, în cel mai pur spirit românesc, ION ! Un Ion a cărui minte a debitat pe timpul grevei din primăvara lui 2002 o vorbă memorabilă: **„Dacă muncitorii mei acceptă umilințele acestor negocieri, atunci înseamnă că Emil Cioran a avut dreptate... Acest popor este exact așa cum a fost descris de Cioran! Eu, muncitorul Iordache, voi deveni un cioranist!...”** M-a mirat foarte tare duhul lui Guță. Împuternicit ca lider de opinie al unei imense și puternice mulțimi salariale, face filozofie pe timpul unei greve! Declarația cu pricina a fost făcută în fața ziariștilor de la presa locală și centrală. Nimeni n-a comentat pe marginea spuselor lui Guță.

Deh...la grevă erau prezenți ziariști specializați în social și fapt divers, violuri....crime... Nu în filozofie sau istorie.

Fie că Guță a exagerat, raportat strict la subiect, fie că nu....abordarea cioranistă a relației români-francezi pare foarte interesantă. E vorba de două popoare cu istorii aproape diametral opuse. Unii n-au mai prididit în expansiuni....alții abia au prididit în a se apăra... Evident, mentalitatea diferă un pic...Implicit, comunicarea nu este așa de simplă.

Revenind la Cioran, mie îmi plac disperările lui, mă tulbură emoțional, sunt provocatoare și-mi excită substanțial românismul din genă. Dar dacă reușesc să evadesc în spațiul lucidității, înclin să cred că ilustrul filozof a urcat deseori pe culmi ale irealului. E superb, e spectaculos, are culoare și e absolut mișcător, dar numai în plan scenic. Pe scenă ne urcăm fanteziile, iluziile, aspirațiile și putem să trăim pesimismul la cote de disperare, dar pentru a trăi real avem nevoie de culmi ale optimismului!

Cioranistul Guță de la Dacia a evoluat, ca și masa salarială de la Dacia. Ca și nivelul de comunicare dintre cele două părți- administrație, sindicat. Ca și condițiile de lucru, **ca și salariul**. La Dacia stau destul de bine lucrurile. Se mănâncă la pauza de masă ca la restaurant, în condiții pe care mulți dintre muncitori nu le au acasă. *(Această observație va enerva pe mulți....Pentru că românul o fi el cioranist sau nu, dar fudul e cu siguranță.)*

Salariul nu este foarte mare, dar nici mic pentru România! E puțin probabil ca muncitorii de la Dacia să se mai revolte vreodată.

Negocierile dintre francezi și români nu cred că se fac cu Cioran pe masă. A rămas prăfuit în rafturile bibliotecii Sindicatului?! Nici așa n-ar fi bine...

25 ianuarie 2006

Băsescu la «ruleta rusească»

Gheorghiu Dej a tăiat conducta către ruși, iar la scurtă vreme s-a îmbolnăvit de cancer. Ceaușescu i-a înfruntat pe ruși în cadrul Tratatului de la Varșovia și s-a mai dat la ei și pe tema Moldovei și a nordului Bucovinei. Cât timp l-au ținut americanii la piepturile lor de fermieri vânjoși a fost pe val. Ceaușescu se pare că a marcat prima și poate ultima perioadă de independență politică, fie și doar de suprafață, a României, de la Burebista încoace... După ce l-au scăpat americanii din brațe a primit mai multe gloanțe în cap. Nu toate au fost pentru aceeași cauză! El a avut mai multe de plătit.

Băsescu e pe cai mari! Că pe val am zis că a fost Ceaușescu. I-a pus pe ruși la punct în cel mai umilitor mod cu putință. În piața mare, ca să zic așa. Folosesc și eu o metaforă, așa cum a folosit Băsescu. „**De ce au stat treizeci de ani rușii la noi?**” Iată întrebarea minune cu care i-a dat pe spate și pe cei mai mari vizionari ruși. Cine s-ar fi gândit vreodată că un președinte de stat român va avea curajul să poarte un astfel de schimb de replici cu un înalt demnitar rus? **Cât de profundă și plină de adevăr este această metaforă pusă în farfuria din fața rușilor la un prânz european!** Și cât de greu de digerat va fi pentru ruși! Fie că Băsescu are spatele asigurat de americani, fie că a jucat această carte la cacealma, e clar că la această mână a ridicat tot potul. Motiv pentru care

eu am să-l votez de acum încolo, necondiționat! (Data trecută l-am votat pe Miluț, pentru că este cel mai bun la economic și în plus e șahist de-al meu...).

Problema este că jocul abia a început, iar băieții ăștia, care beau vodcă, au cele mai frumoase femei, știu să danseze ca nimeni alții, cântă și scriu poezii de rup și inimi de piatră, mai au și o față arhicunoscută de marii cartofori ai politicului mondial. Trișează! Cu rușii nu ști niciodată când s-a terminat partida! În plus, ei sunt cei care au inventat „*ruleta rusească*”! Cu toate astea, eu sunt pro Băsescu la această fază, chiar dacă a creat-o involuntar!

**Măcar inconștient să ne dăm și noi, românii,
odată și odată jos de pe culmile disperării... lui
Cioran, ... că tot l-am pomenit ieri!**

26 ianuarie 2006

Seninătatea Ancăi Barbu

Sâmbăta e bine să ne conectăm la starea de seninătate. Și duminica! Seninătatea este definită de înțelepți drept **arta spiritului superior**. Despre ce să scriu eu, fără să mă bag în politică, fără să critic ceva, fără să descriu vreun eveniment macabru și așa mai departe?

Ei bine, mă gândesc la o persoană publică. O femeie. Face politică, dar pe mine nu mă interesează această latură a acțiunilor sale. Pe cât pare de nesuferită unora, pe atât de simpatică și plină de voie bună mi se pare mie. Pe cât pare de arțăgoasă altora, pe atât de cumsecade o văd eu. Tupeistă sau chiar impertinentă, catalogată de unii, femeie cu mult bun simț și cu o aleasă educație, percepută de mine. Are o familie impecabilă.

Rasată, nobilă, cu aer de europeană neaoșă, a îndrăznit să sape la canoanele colbuite ale comunicării specifice fostului județ al cinstei și demnității socialiste. Aici, în arealul unei moșteniri genetice ale mentalității fostei Dacia Malvensis, ca să mă exprim elevat, sau mai pe înțelesul tuturor, în zona împletirii genei de muntean cu aceea de oltean... se salută cu „Să trăiți!”. Oamenii obișnuiesc să facă temenele în fața prea înalților aleși. O opinie contra te poate catapulta în zona oprobriului! Nefiresc și necinstit.

Mă gândeam la **Anca Barbu**. Despre domnia sa e vorba.

27 ianuarie 2006

La business class fără colac de salvare...

Asistăm la trânteli fără precedent în arena gladiatorilor politicului românesc. S-a dat de pământ cu Năstase. Primește lovituri sub centură Copos. Ăștia din arcul guvernamental, care ocupă jilțurile puterii, se lovesc de obicei sub centură. Cam asta e procedura standard. **Procurorul șef al României ține conferințe de presă istorice.** Sunt trosniți oameni de afaceri sau politicieni despre care n-ai fi putut crede niciodată că ar putea fi puși în țepe... Patriciu apare din ce în ce mai des pe la ușile Procuraturii și fața lui nu poate ascunde o teamă evidentă, ca să nu zic chiar disperare.

Între Gigi Becali și C.V.Tudor s-a declanșat un război care a scos la suprafață promiscuitatea acestui segment al politicul românesc. Bineînțeles că cei doi au fost întărâțați de iscusiți regizori ai teatrului politic românesc...

Trântelile continuă la nivel național. Suntem în plină Daciadă... Putem să ne ducem cu gândul și la un fel de parafrizare a Cântării României. La faza pe țară se pregătește secțiunea Tăriceanu! Elena Udrea trage sforile cortinei, iar spectacolul regizat în culisele Cotroceniului va aduce noi surprize, odată cu intrarea în scenă a unor actori de mare calibru. Mie mi se pare că Băsescu n-a glumit când a vorbit despre țepile din Piața Victoriei! Marinarul e de cursă lungă și abia au fost ridicate

ancorele navei la care s-a urcat cu permis de conducere atestat de unchiul Sam.

Apele sunt tare involburate și pe punte nu sunt colaci de salvare pentru toți pasagerii de la business class.

Schema nu exclude etapele județene, care par a fi deja în plină desfășurare. Văd că se respectă tipicul național. Mai întâi sunt scoși la rampă actori ai opoziției, după care se pregătesc de trântală oameni din cabina puterii.. Așa că, fiți atenți! Tepele din Piața Vasile Milea sunt în curs de instalare...

20 ianuarie 2006

Publicitate sau bătaie...

Politicienii știu cel mai bine ce înseamnă imaginea, dar numai în campaniile electorale. Oamenii de afaceri știu și nu prea știu. Marile firme internaționale au divizii de marketing, care se ocupă, prin departamente specializate, de promovarea imaginii de marcă și a produselor lor. În România sunt mari probleme la acest capitol. Nu există încă o educație pe măsură în acest domeniu de activitate. Pentru imagine e nevoie de o comunicare bună, corectă, prin care să ajungă mesajul potrivit la publicul țintă. Scopul final este acela de a susține vânzarea produselor, de a crește prestigiul firmei și implicit de a promova noi și noi produse în care publicul să capete încredere și să le cumpere. Campaniile publicitare au un rol foarte important.

Principalul suport pentru publicitate este mass-media. Agenții economici nu au mare încredere în publicitatea prin presă și mai au și mari probleme la alegerea ziarului, postului de radio sau televiziune prin care să facă acest lucru. Pe de altă parte, presa are tendința de a nu fi foarte amabilă cu firmele care refuză ofertele sale de publicitate. **Sunt arhicunoscute cazurile în care un om de afaceri sau altul, care nu a dat curs unei oferte de publicitate, din partea unei publicații sau alta, s-a trezit prins într-o furtună, atacat din toate părțile, făcut ptaf și pulbere, harcea-parcea...**

E ca și cum, dacă cineva trece prin dreptul unui magazin și nu intră să cumpere niciunul dintre produsele

expuse în vitrină, vânzătorul sau chiar șeful de magazin ar ieși în stradă și l-ar lua la bătaie pe acesta!

La rândul lor, oamenii de afaceri, conducătorii de firme fac și ei eroarea de a nu studia cu profesionalism „magazinul, tipul de mărfuri și calitatea acestora”, înainte de a lua decizia de a cumpăra publicitate! Dar nu sunt obligați sub nicio formă să accepte oferta unei publicații sau a alteia, doar de teama de a nu primi bătaie! Or în Argeș, din păcate, vrem sau nu vrem să recunoaștem, încă mai există, pe ici, pe colo, acest obicei... Observ însă, cu satisfacție, că sunt din ce în ce mai puțini manageri de firme serioase dispuși să cedeze la astfel de amenințări. Felicitări!

31 ianuarie 2006

Dacia și absolvenții ei

M-am trezit la un moment dat într-un colț al elegantului salon de recepții de la „Carmen”, pe timpul manifestării prilejuite de „Premiile Argeșului”. Stăteau unul lângă altul, înghesuiți, **Ion Popescu** și **Florian Goran**, doi directori ai unor importante bănci comerciale. Acolo se afla și prefectul **Ion Cârstoiu**. Pe mai puțin de doi metri pătrați încăpea și respectabilul om de afaceri din Curtea de Argeș, **Aurel Ilea**. Binedispus, **Constantin Stroe**, cu Popescu în stânga și Goran în dreapta, îi zice prefectului (și el „absolvent Dacia”) : „**Vezi, domnule, ce-a dat uzina asta? Numai oameni unul și-unul!**”, cu referire directă la toți cei din jurul domniei sale, dar și la mulți alții prezenți în sală. Mai puțin la George Copos..., care vine din altă parte și de a cărei prietenie nu mai părea foarte încântat nici măcar **Constantin Nicolescu** (unul dintre „șefii de promoție Dacia!”), cel fără de care, George nu putea ajunge parlamentar de Argeș! (Mare eroare!) Dar nu asta e ținta mea acum. Eu vreau să subliniez că Uzina Dacia a format într-adevăr oameni cu mari caractere, injectați cu „virusul” disciplinei și al priceperii manageriale. Pentru mulți dintre actualii conducători din mediul afacerilor sau al politicului, Uzina Dacia stă la baza formării lor profesionale.

La Câmpulung a existat pe vremuri un mare conducător despre care am scris de curând în Evenimentul Muscelan. E vorba despre legendarul, deja,

Victor Naghi, care e mai cunoscut decât mașinile ARO, în mediile de afaceri capitaliste cu care a avut relații de colaborare uzina musceleană! El o ținea una și bună că „**Uzina este cea mai înaltă facultate**”. A fost luat în derâdere de mulți așa-zisi șmecheri intelectuali..., pentru că el nu avea facultate... (Era coleg de liceu la seral cu muncitori din uzina unde era director și după care mai copia la câte o teză...). Dar asta e altă poveste. Cel puțin în cazul uzinei Dacia, lozinca lui Victor Naghi vine ca mănășă. Dacia, marcă a Grupului Renault al secolului XXI, a fost construită și întreținută la Colibași treizeci de ani, pe o sărăcie impusă de specificul falimentarei economii de comandă! Nu de oameni pricepuți, deștepți și cu talent managerial am dus lipsă. Mediul politic și economic a fost ostil! Mentalitatea era indusă! Să faci mașini treizeci de ani în aceste condiții și să mai păstrezi și ceva care să le miroase bine francezilor de la Renault, fie și pentru o **căsătorie cu zestre, la a cărei slujbă religioasă am fost călcați pe ambele picioare în biserică**, reprezintă totuși o performanță managerială! La toate nivelurile.

1 februarie 2006

Politicieni, poftiți în strane!

Numărul hoților este în continuă creștere. Am avea nevoie de mai mulți polițiști. Oamenii au din ce în ce mai multe probleme de sănătate. Ar trebui să plătim mai mulți medici de la bugetul de stat. Crește numărul analfabeților. Ignoranța e la mama ei în România. Ne-ar trebui mai mulți dascăli autoritari în plan profesional și mai bine cointeresați material. Familiile se destramă într-un ritm fără precedent. De bine, de rău, de când cu ajutorul social pentru mamele cu nou născuți, parcă se mai mișcă ceva la natalitate. Dar în același timp se moare pe capete. Apropo de chestia asta, în urmă cu ceva ani, am întrebat în Pitești un vechi negustor de coroane pentru morți : « **Domnule, dar când vă merge mai bine afacerea? În ce anotimpuri aveți cerere mai mare... ?** » Era vară. Mi-a răspuns omul, foarte sincer, cu of mare : « **E jale, vara merge prost de tot!** ». Eu am insistat : « **Dar când vă merge mai bine ? Când mor mai mulți oameni ?** » Răspunsul a venit prompt, de data aceasta pe un tonus mult ridicat : « **După Paște și Crăciun merge brici! Atunci facem treabă ca lumea, că în rest e vai de mama noastră...** » Dar asta era odată. Acum merge bine afacerea și între Paște și Crăciun !

Revenind pe firul remarcilor mele, preoții n-ar trebui să se plângă de lipsă de parastasuri... Dacă mai socotim și creșterea numărului de nou-născuți, deci de botezuri, la care putem adăuga și cununiile religioase, (pentru că divorțurile nu pică în activitatea lor...), prea-cucernicii părinți par a o duce un pic mai bine...

Asta făcând un pic de haz de necaz. Dar rolul preotului este mult mai mare! Aș zice, la modul cel mai serios de această dată, că e vremea preoților și a psihologilor.

Oamenii sunt tare bulversați. Previziunile sociologilor puși să analizeze efectele trecerii de la așa-numitul comunism, la societatea așa numită... capitalistă nu au reușit să fie foarte exacte. Este evident că societatea românească este traumatizată. Nu mă surprinde că se înmulțesc jafurile, spargerile de locuințe, tulburările de comportament, sinuciderile, divorțurile, revoltele spontane, etc. Oamenii nu mai comunică pe aceeași lungime de undă. Trebuie intervenit urgent în mentalul societății, la toate nivelele sale!

Ura, disprețul, trufia sunt doar câteva dintre consecințele proastei gestionări a mentalului românesc postdecembrist. Clasa politică e necoaptă... De unde să luăm alții. România e locuită de români până una alta... Ăștia sunt, cu ăștia defilăm. Așa că, iată, nu glumesc atunci când spun că Biserica pare a avea un rol deosebit în aceste vremuri tulburi. **Cine să le vorbească oamenilor despre iubirea de semeni, despre păcatul trufiei, despre însemnătatea familiei, despre credință și speranță?**

Primii pe care i-aș trimite la Biserică ar fi politicienii. Cu rezervări speciale în strane.

2 februarie 2006

Visul unei zile de bal...

Sâmbăta e zi de bal. Închidem spitalul, ornăm frumos Piața Vasile Milea și punem de-o petrecere pe cinstite... și pe cinstite. Că dacă e sâmbătă, uităm de grija șpăgii, de certurile cu șeful, de patronul care ne hărțuiește sexual, de gropi, de frig sau de șoferii care claxonează și când nu sunt la volan...

Întindem o horă mare, de exemplu, după ce luăm la bord o bere, două, asortate cu mititei românești. Cel mai bine cred că ne-am simți la o periniță. Îi dăm batista prefectului, că tot e independent de politică și să-și aleagă mândra dorită pentru pupăturile strămoșești din poziția stând în genunchi, cum se joacă pe la noi. Dacă o alege pe Anca Barbu, ea, la rândul ei, după ce se lasă pupată de prefect pe obrazul drept, va vântura batista pe la ochii generalului de la învățământ și după câteva grimase îl va scoate pe acesta în centrul horei unde se va purcede la obiceiul periniței, c-așa-i la români. Impresionat, cu roșeață prinsă în obraji, Bratu va țopăi și el, ba prin fața unei directoare proaspăt instalate, ba prin fața unei profesoare proaspăt titularizate și până la urmă va fi agățat de senatorul Popa, care îl va îmbrățișa bărbătește cu multă prietenie. Lăutarii vor da drumul la strigături de ocară la adresa oamenilor din opoziție, că ăștia nu mai bagă mâna-n buzunar... și vor arunca ziceri de dulce și de binefaceri la adresa atotputernicilor zilei. Că ăștia-s cu mălaiul...

Liberalii vor ataca PeDistele cu pupături mai îndrăznețe... și nu se vor da în lături de la semne

obscene. PeDiștii vor măsura busturile liberalelor, le vor ciupi de fese și vor flutura batista albă într-un vârful de băț, semn de pace și apropiată fuziune! Neguș va încinge separat un ceardaș cu UDMR- iste aflate în trecere prin Pitești. Gigi Becali va sparge perinița și va lua o sârbă ca la Muscel, înainte, până sus la stadion, unde va bate pintoni la tribuna zero pe care o va reboteza tribunele zero, pentru că dacă are mai multe zerouri.... care-i treaba? Ce petrecere de pomină! Așa da, mai zic și eu sâmbătă! Nu tu un spânzurat acolo, nu tu violuri pe gerul ăsta..., fără pic de violență, Doamne, ce sâmbătă minunată!!! Zi de bal.

3 februarie 2006

Pendiuc- ministru de externe!

S.U.A., Rusia, războiul din Golf, Irak, Iran, Europa, NATO, Afganistan... și cam atât... Despre toate acestea auziți la știri sau citiți în ziare. La Africa, poate doar atunci când auzim despre magrebienii din suburbiile Parisului ne mai gândim. Fiți cinstiți și recunoașteți, că de pe vremea lui Ceaușescu, aproape că n-ați mai auzit nimic despre acest continent, parcă uitat de « bordul » politicului Euro-Atlantic...

A... era să uit. La ultimele alegeri s-a vorbit, în derâdere, despre Congo. O fostă colonie franceză din vestul Africii, **unde locuiesc până într-un milion de oameni, pe o suprafață cam cât a României**, chiar un pic mai mare cu vreo câteva mii de kilometri pătrați. Așa că, apropo de **sms**-urile din campania electorală, e loc în Congo pentru toți românii, la o adică...

Tudor Pendiuc se află azi în Luanda, capitala Angolei, stat cu o suprafață de peste cinci ori mai mare decât a României, situat în sud-vestul Africii, cu largă deschidere la Atlantic. Ei bine, Angola, fostă colonie portugheză, are o populație de abia zece milioane de locuitori și asta datorită unei rate a natalității de aproape 50 la sută !!! Prin anii 60 avea cca 5 milioane de locuitori...**(românii se înmulțesc ceva mai greu...)**. Angola, unde Tudor Pendiuc conduce o delegație formată din reprezentanți ai învățământului argeșean, colegi din administrație și oameni de afaceri, este un stat cu pluripartidism, care și-a căpătat independența abia prin anul 1975. Angolezii au o industrie a lemnului pentru care occidentalii, dacă n-ar fi atât de aproape de România și

de alte state din Est, ar da și cu bombe... la o adică, pentru a se înfrupta **prin investiții strategice** din această comoară...Ca să nu mai vorbim de diamantele din subsolul Angolei **și de petrolul, care la noi ori e pe cale de dispariție, ori e gestionat de Austria prin OMV...**

Am sunat ieri pe mobilul lui Tudor Pendiuc, așa de curiozitate, să văd și eu ce planuri are în Angola. Surpriză! Mi-a răspuns! Marcat de emoția călătoriei, mi-a spus că se află chiar în escală, pe aeroportul din Bruxelles. « **De aici mai avem nouă ore pînă la Luanda. Vrem să aducem angolezi la studii în Pitești, să trimitem profesori acolo pentru învățământul universitar, să punem de afaceri în industria lemnului și să deschidem căi de acces la petrolul lor, că pe-al nostru l-am dat la OMV...**», așa mi-a răspuns primarul Piteștiului. Parcă vorbeam cu un ministru de externe și nu cu un primar!

5 februarie 2006

Mental, n-am depășit epoca Ceaușescu!

Am ajuns prima dată într-o țară din Occident, în 1990. În Franța. Am plecat cu geamantanul plin de cadouri. La întoarcere, gazda mi-a oferit un mic suvenir, o atenție acolo... Mă așteptam, ca tot românul, la ceva mai mult. Nu de alta, dar eu îi făcusem ditamai cadoul! Oamenii au fost destul de cumsecade, dar, ospitalitatea românească, la ei, ține de domeniul fantasticului! Am făcut ulterior zeci de călătorii în Europa. Peste tot e practic la fel. Românii, mai ales cei care nu au avut posibilitatea să călătorească sau care au ieșit peste hotare doar ca simpli turiști cu cazare la hotel și masa la restaurant, nu au cum să înțeleagă fenomenul despre care vreau eu să vorbesc acum. Ei bine, ospitalitatea exagerată și sufocarea invitaților sau gazdelor cu cadouri foarte mari sunt gesturi specifice popoarelor sărace sau foarte sărace... Aceste comportamente sunt moștenite pe fondul unor trăiri îndelungi sub robie, ca să mă exprim puțin mai forțat. Popoarele civilizate, cuceritoare au un comportament puțin schimbat. Ei, occidentalii, sunt politicoși, sunt diplomați, zâmbesc mereu, sunt « de comitet », cum se zicea odată pe la noi, dar au ceva deosebit totuși. Am fi tentați să spunem că e vorba de o răceală, dar nu cred că este cel mai bine zis. Ei trăiesc în țări mult mai civilizate, cu un nivel de trai net superior, unde munca le ia foarte mult timp, unde o eroare de comunicare le poate afecta slujba și unde respectul față de semenii funcționează instinctual. Chibzuiesc fiecare bănuț. Nu acționează haotic. La ei se vorbește și despre moralitate. Sunt țări în care un bărbat despre care se știe că își înșeală nevasta nu are nici cea mai mică șansă de a accede în politică. Nu mai vorbesc de State... Dacă le atrag atenția prietenilor fumători, că acolo acest viciu te

poate costa slujba, sunt crezut idiot. La noi e totul pe dos.

N-am prea depășit momentul Ceaușescu! Ieșeam de la serviciu și aveam doar grija statului la cozi, că în rest, ne făceam vizite la greu, ba la o carte, ba la o țuică, la o bere sau la o tablă... Mai aveam grija gradațiilor la serviciu și țineam bine minte când e ziua șefului, ca să-i ducem un cadou cu care să ne mai îndulcim viața la slujbă.

Acum s-au schimbat vremurile. Nu mai contează diploma. Trebuie să și demonstrezi că te pricepi la ceva. Nu mai contează numărul orelor pontate în fișa de lucru. Trebuie să mai și lucrezi la firmă, dacă tot ai serviciu. Se zicea, mai în glumă, mai în serios că « munca e pentru tractoare ». De aici ni se trag nouă multe... De la tractoare...

Mă întorc la capitalștii ăștia veritabili și abia acum încep să-i înțeleg. Am crezut că sunt niște zgârie-brânză, niște oameni fără suflet, reci,... Iar despre noi credeam că suntem nobili, oameni primitivi, de treabă, prietenoși și săritori la nevoile semenilor... Lucrurile nu stau așa! Când vom înțelege toți acest lucru, se va produce un prim mare pas spre tipul nou de mental, pe care trebuie să ni-l însușim. Până atunci ne vom bălăci într-o mocirlă numită capitalism doar pe hârtie. Ne vom înjura unii pe alții, ne vom scuipa, vom fi mereu neînțeleși! Fiecare va crede despre el că e cel mai deștept și că doar el deține adevărul! Priviți presa și vă veți convinge! Pentru că presa este oglinda societății. Eu așa cred.

7 februarie 2006

Miorița din politicul românesc

Cumplete vremuri trăim. Apropo de titlul rubricii mele, politicienii trec prin vamă, fără nici un Dumnezeu... Clasa politică a atins culmi ale prostiei. Partidele se fac și se desfac pe criterii care nu au absolut, dar absolut nimic în comun cu ceea ce se numește „doctrină politică”! Pun pariu că dacă se face un sondaj de opinie în rândul șefilor de partide, aici la Pitești, de exemplu, la nivelul organizațiilor municipale sau județene, 99 la sută dintre aceștia habar nu au cu ce se mănâncă doctrina partidului la care posedă legitimație... Aceștia din eșalonul regional, nu sunt prea de condamnat. Ei nu știu și atât... Dar liderii de la vârf, cei care trag partidul, ca locomotivele... sunt cu adevărat niște ticăloși, pentru că ei știu foarte bine, teoretic, doctrina partidului în fruntea căruia se află! Dar nu conduc decât după criterii ce țin de cașcaval sau cuprinși de fiorul dat de jilțul puterii. Disputele dintre partide, dintre liderii lor, nu au ca scop bunăstarea poporului, ci bunăstarea lor ca persoane fizice! Cât despre modul de derulare a polemicilor, personal sunt mai mult decât consternat! Limbajul utilizat de mai marii zilei în România secolului 21 ține de domeniu patologicului. Gigi Becali și cu Vadim, de exemplu, ar trebui să apară la televizor, cel puțin cu **bulina de 18 ani** și, de preferat, după ce și-au luat **bulinele recomandate de psihologi!** Spre ce ne îndreptăm, oameni buni?

Eu am înțeles târziu de tot de ce a fost adus rege la români. Al. Ioan Cuza, mason cu acte în regulă, s-a retras pe nesimțite, ca și cum ar fi pus chiar el la cale acțiunea de instalare a regimului monarhic în România! Carol I a venit pe un tron creat special pentru el. De atunci putem vorbi de un tron al României! A fost adus un rege pentru o Românie neguvernabilă! Asta s-a întâmplat

de fapt. Mai marii Europei au constatat că românii nu se mai pot conduce singuri! Evenimentele politice la care asist în zilele noastre m-au dus cu gândul la această etapă istorică a României. Acum nu mai poate veni niciun rege! Singura noastră șansă este alinierea oficială la Uniunea Europeană și acceptarea necondiționată a statutului, ce-i drept neoficial, de colonie modernă, specifică așa-numitei globalizări mondiale! Dacă „intrăm” în Europa, înseamnă că cineva dorește totuși stabilitate măcar în plan politic, aici pe plaiurile noastre mioritice, **unde cel ungurean și cu cel vrâncean plănuiesc să-l mierlească pe cel muntean, pe criterii politice sau economice... nu mai contează...**

8 februarie 2006

Argeșul stă cuminte în banca lui...

Slabă mișcare în politicul argeșean...

Au dat-o afară pe Lavinia Năstase de la liberali.

Pe la P.D., fără Ion Cârstoiu, devenit prefect, suflă
vântul prin doctrină...

La P.R.M., de când s-a dat Neguș nebun... de legat
infractori, nu a mai rămas decât rucăreanul Mânzână, căruia îi
stă gândul la jilțul lui Pendiuc de numai într-un vis o ține.

La P.C. s-a ales praful de pe toba Cavalerilor,.

La P.S.D. bate un crivăț pe la spinările unor foști
mahări din direcții necunoscute. Cât despre sunet și lumină,
noroc cu primarul de la Micești, veșnic nonconformistul Mitică
Voicu, P.S.D- ist până la moarte, mai ceva decât câinii roșii
din Ștefan cel Mare...

Nu știu cum o sta Gigi Becali în sondaje la Pitești. Dar
vine și vremea lui.

PIN-ul e simpatic la nivelul Laviniei Șandru, dar lipsește
cu desăvârșire, cel puțin deocamdată.

Cam asta e tot.

A.... era să uit, ar mai fi Anca Barbu,
« independenta » care văd că s-a mai « cumițit » de la o
vreme, spre liniștea celor neobișnuiți cu polemicile.

Tudor Pendiuc survolează Angola în lung și în lat,
iar Primăria merge ca pe roate, pentru că doamna
viceprimar Liliana Găgiu vindecă totul cu știință de
manager veritabil în administrație publică. Că veni vorba,
am ocazia să afirm că această doamnă respectabilă,
reputat medic, a reușit să demonstreze că în administrație

e loc și de noblețe și bun simț. E una dintre mutările inteligente ale lui Pendiuc!

Oamenii puterii sunt bine pe posturile lor. S-au liniștit apele și în acest domeniu al luptei pentru scaune cu două perechi de picioare...

Așadar, politicianul argeșean e așezat cuminte, în banca lui, și așteaptă noi ordine de la centru...

În rest, gheață la mal...

9 februarie 2006

Nunți, divorțuri și o dragoste curată...

Dacă e sâmbătă, e distracție. Zi de șotii! Uite, vă propun să ne aducem aminte cum în decembrie am primit invitațiile la circul secolului. E vorba de decembrie 2004! Dar voi la ce an vă gândeați? Circ de circ, cu lei paralei, cu maimuțe, cu elefanți, cu clovni, ce să mai... circotecă politică pur românească. Mă refer la actori! Cât despre scenariști și regizori,ăștia nu mai sunt de mult români...

Am asistat și la punerea în scenă a unei logodne cu cântec. Pentru că, după ce se pregătea Stolojan de ginere la Cotroceni, a venit Băsescu și a dirijat alaiul de nuntă, cu tot cu lăutari, la sediu P.D. S-a stabilit că lui Stolojan i-a ieșit prost certificatul medical prenupțial! Inapt de înșurătoare! Mireasa liberală, Tăriceanu, a uitat să-l calce pe picior pe ginerică în biserică și s-a trezit în dormitor cu un soț arțăgos, cicălitor și fustangiu... Ea, săraca, a fost împinsă de mojiciile lui în brațele unor vechi prieteni de familie, cum ar fi S. R. Stănescu sau Patriciu. El, gelos nevoie mare, a făcut public grupul de interese... cu care s-a trezit în patul conjugal, atunci când și-a făcut timp să mai dea pe-acasă... O colegă de serviciu blondă, de la Cotroceni, s-a sesizat în public, pe masa ziaristului Ion Cârstoiu. Tânăra Elena din Cotroceni a tras jaluzelele de la balcoane... și a pus ochii pe dormitorul din Piața Victoriei. A deocheat tot! D.N.A.- ul le descântă de deochi! Totodată, pentru evitarea unui focar de gripă aviară, domnul Cocoș a fost izolat, blonda fiind pusă în carantină pe o perioadă... determinată.

În același cartier, dar un pic mai pe după blocuri, se destramă o altă familie cu reputație... Bătrânul socru a

pus la cale totul. Acesta, om sărac și cinstit, l-a dat în gât pe ginerele său Năstase, că e așa și pe dincolo..., mai pe față, mai prin dos.... intrigile lui ajungând pe masa de lucru a junelui Băsescu. Acesta, cunoscut și ca mardeiaș în cartier, l-a încolțit pe Năstase cu multe case...,întrebându-l de zestre prin intermediul D.N.A. I se pregătește și o percheziție la ouă, pentru a se lămuri proveniența și legalitatea așezării lor în cuiburi! Vă dați seama că familia acestui fost fante de cartier e făcută harcea-parcea... În schimb, ăla bătrănu, nea Nelu, jubilează. Îl măritase cu Puterea, singura lui fată! Iar Năstase a batjocorit-o în ultimul hal. A pus-o în poziții indecente și a tăvălit-o prin conturi numai de el știute! Așa vorbește lumea... că de, poți să știi adevărul din...casele lor? Asta numai familia știe!

Mult mai la marginea cartierului, pe o uliță desfundată și mocirlită, joacă lapte gros doi foști îndrăgostiți, cu cununiile legate. Gigi Becali și Vadim. Un cuplu gingaș, care se alintă reciproc, de ți-e mai mare dragul... Asta da iubire. Asta da dragoste curată. Simfonie de amor!

10 februarie 2006

Voiculescu drege maioneza?!

Începem o săptămână pe care îndrăznesc să o definesc anticipat ca una de mare zbucium politic. Pe scena mare a Alianței guvernamentale se joacă un act plin de suspans... Tensiunea a atins cote fără precedent. Ieșirea la rampă a lui Dan Voiculescu, preluată ieri în direct de două posturi de televiziune, a demonstrat că România parcurge una dintre cele mai mari furtuni politice postdecembriste. Partidul Conservator, prin liderul său Voiculescu, l-a pălmuit în public pe președintele Băsescu și a dat cu bolovani în P.D., partidul care e în toate, în cele ce sunt..., partid cu care conservatorii trăiesc cu acte în regulă și nu ca amanții sau în concubinaj...!!! Acest fapt ne face cu atât mai mult să ne mirăm și să pricepem din ce în ce mai greu piesa de teatru la care asistăm de la ultimele alegeri încoace! Voiculescu a zis că partidul său a fost obligat să facă niște jocuri nu tocmai onorabile, referindu-se, desigur, la faptul că a intrat în Parlament cu P.S.D- ul și apoi... la guvernare, cu Opoziția P.S.D-ului... Oamenii P.C.- ului, cu Voiculescu în frunte, ar fi onorabili, dar vedeți dumneavoastră, așa e în politică... Fetele de la OMV....

Practic, nu se mai înțelege partid cu partid în această Alianță guvernamentală, despre care Voiculescu ne-a spus că ar fi tutelată de Băsescu și P.D-ul său. Adevăratul măr al discordiei cred că trebuie căutat în acele jocuri de interese financiare despre care ne vorbește fie Băsescu direct, fie Elena Udrea... mai pe la spate... Păi Patriciu ăsta o fi chiar vreun afacerist venit cu pluta pe râurile petrolului românesc...? S. O. Vântu o fi chiar vreun barcagiu din deltă, rătăcit așa... ca fraierul prin

media românească...? Năstase și D.I.P. sunt oare niște copii de mingi... de ping-pong marca D.N.A.? Stoarce o lămâie don Voiculescu peste crema tăiată de Băsescu și uite că se drege maioneza... Să vedem cât de bine o să-i pice la stomac marinarului.

12 februarie 2006

De Sf. Valentin avem voie să muncim!

M-am născut în epoca mărtişoarelor şi a ghiocelor. Ziua femeilor era pe 8 Martie. Asta se păstrează. A rămas şi obiceiul cu mărtişoare şi ghiocel... Două zile dedicate iubirii! Atâta timp cât n-am înlocuit 1 Martie, cu Ziua Îndrăgostiţilor de rit catolic, nu-i nicio tragedie, ba chiar e bine!

Au apărut noi şi noi sărbători cu cruce roşie în Calendarul Ortodox şi ne-am pricopsit automat cu tot atâtea zile de nemuncă... Pentru că, dacă postul e mai greu de ținut sau îl ținem doar de mâncare... cu văicăreli..., la nemuncă avem mare grijă să nu greşim! Creştineşte şi româneşte, dacă facem treabă în zi de sărbătoare, e păcat mare... dacă bem şi ne îmbătăm ca porcii, că doar e sărbătoare, nu e păcat! Ne dă voie Calendarul... Uităm să iertăm, uităm să iubim, uităm să ne rugăm la Dumnezeu, dar nu uităm să nu muncim, dacă avem cruce roşie în Calendar!

Aşa că, revenind la Ziua Îndrăgostiţilor, chiar mă bucur că avem şi un motiv în plus de iubire, fie că e vorba cu prioritate de tineret. Pentru că ei sunt primii care au adoptat această zi la români. Nu contează dacă Sărbătoarea vine de la americani sau dacă e vorba despre un Sfânt din alt Calendar decât cel Ortodox ! Important este că avem un motiv în plus de iubire! E foarte bine! Cel puţin nu e cu cruce roşie, aşa că avem voie şi la muncă!

13 februarie 2006

Francezii sunt niște capitaliști normali

Două dintre ultimele acțiuni ale francezilor de la Colibași mi-au atras atenția. În paranteză fie vorba, unul dintre foștii directori francezi de la Dacia mi-a atras o dată atenția că nu e corect să vorbesc despre «francezii de la Dacia», pentru că aceștia nu reprezintă parte distinctă la Colibași, ci împreună cu românii, turcii, spaniolii, columbieni sau mai știu eu ce naționalitate de muncitor de la Dacia, fac un tot unitar... Povești. Eu mă încăpățânez, ca român ce sunt, să fac referire la Dacia prin francezi, aceștia fiind blazon la Colibași, prin Renault înțelegând «francezi»!

Pentru această rubrică nu am reținut că au reușit să deschidă un punct vamal la Mioveni! În schimb voi comenta că francezii au început să facă donații în diverse direcții. De curând au oferit un microbuz pentru o Asociație de protecție și educație a copiilor cu handicap! Acest eveniment a fost făcut public și s-a derulat într-un cadru oficial, la care a participat directorul general Francois Fourmont. În discursul domniei sale a subliniat scurt și la obiect faptul că a fost determinat să aprobe această sponsorizare pentru că, mai întâi a fost convins să viziteze copiii la Centrul unde își desfășoară activitatea. A observat preocupările serioase și profesionale ale administratorilor acestui Centru pentru a atrage fonduri, pentru a se autofinanța! Cu alte cuvinte, puțin diplomat, directorul francez a dorit să atragă atenția că nu a oferit această sponsorizare din milă și nici pentru că cineva a stat cu mâna întinsă... **Ca să primești ceva, trebuie să știi să ceri și, mai ales, trebuie să convingi**

că meriți, demonstrând că utilizezi toate capacitățile de care dispui pentru a supraviețui. Nu te rezumi la a te văita și la a sta cu mâna întinsă, ca cerșetorii violenți din intersecțiile rutiere piteștene... patrulate cu... profesionalism de agenți de circulație, care țin loc de semafoare inexistente sau defecte...

Un al doilea eveniment se petrece chiar azi. La Spitalul Județean, Dacia Groupe Renault face o altă donație, care nici nu mai contează în ce constă... Important e gestul! La eveniment participă din nou directorul general francez în persoană! Pe lângă semnificația la care am făcut referire prin exemplul anterior, sponsorizarea de azi demonstrează un lucru în plus. Francezii au ajuns să ne cunoască mai bine și au perceput modul de instrumentare al slăbiciunilor românești. Fiecare neam de pe pământ are o sensibilitate mai mare sau mai mică la un cadou. Francezii acționează pe fondul observării nevoilor stricte din domeniul asistenței medicale. E semn de căldură, de prietenie, de bunăvoință! Au început să cunoască mai bine comunitatea Piteștiului și au nevoie la rândul lor de prietenie în această zonă! Au depășit faza de răceală confundabilă cu aroganța! Iată o față corectă, normală a capitalismului. Că, vorba românului, gestul contează!

14 februarie 2006

Insomniile lui Marian ORJANU

Poliția reprezintă fără îndoială unul dintre punctele nevralgice ale României. O țară în care fenomenul infracțional a ajuns la cote fără precedent, o Românie în care nu mai putem vorbi despre educație, despre acțiuni de prevenire a tulburărilor de comportament social are nevoie de o Poliție puternică prin care să taie elanul celor certați cu legea....ca să folosesc o sintagmă veche, dar de mare actualitate! Sunt cunoscute neajunsurile ce țin de dotări... Este arhicunoscut faptul că sunt mari probleme la capitolul mentalitate. Lucrătorii mai în vârstă, acei polițiști care au prins și statutul de milițieni, ori au rămas cu sperietura din decembrie... ori au obosit pur și simplu, ori sunt tot milițieni. Puțini dintre ei au reușit să depășească traumele decembriste și să capete încredere în noua structură socială pe care o parcurgem. Tinerii sunt, ori puțini, ori contaminați de mentalul colegilor din generația superioară. Printre ei se află profesioniști de marcă, oameni care își sacrifică familiile și sănătatea pentru această slujbă nobilă de polițist! Argeșul a dat cel puțin doi generali de mare clasă Poliției române. E vorba de generalii Nicolae Berechet și de mai tânărul Dan Valentin Fătuloiu, acesta fiind, fără îndoială, polițistul numărul unu din România, cu recunoaștere internațională. Problema se pune însă la nivelurile de jos, la nivelul agenților, care sunt poate cei mai expuși, este foarte adevărat, dar din rândul cărora provin și cele mai multe decepții...

Argeșul nu este scutit de acest aspect pe care îl observă oricine cu ochiul liber... Agenții de circulație pun hârtiile de amenzi în parbrize, cu mare satisfacție, haotic,

fără a întreprinde mare lucru în domeniul numit prevenire! E doar un exemplu. E drept că sunt unul dintre cei fripți de această tehnică polițienească de ultimă oră... Furturile din locuințe se înmulțesc, jafurile la drumul mare sunt în creștere și tot așa, domnul inspector șef Marian Orjanu are motive de insomnii și nu aș dori să fiu în pielea domniei sale. Mă deranjează, ca pe toți cetățenii onorabili ai acestei localități, cerșetorii agresivi de la intersecțiile rutiere! Sunt indignat, ca toți oamenii de bună credință care respiră din aerul Piteștiului, că n-am mai văzut de mult o razie, cu jandarmi, cu tot tacâmul.... Prin locurile rău famate, prin cartiere, prin centrul orașului! Patrulele de noapte sunt ori foarte puține, ori fac mai multă pândă și stau ascunse...

Sunt mulți polițiști excepționali în Argeș. Sunt șefi de posturi, comandanți de mare calibru, dar e loc de mult mai bine! Fără supărare, mi-am propus azi să zgândăresc un pic Poliția. Sper să nu fiu eu primul pe care să-și verse focul cei la adresa cărora am aruncat niscaiva ...scânteii! Că e ușor de pus o amendă în parbriz...

15 februarie 2006

Omul din spatele profesiei...

Sunt profesii pe care nu vi le-ați dori ! Cu toată urâtenia lor, aceste profesii trebuie practicate de cineva! Nu mă refer la călăi, pentru că am depășit această etapă istorică. Oare? Militarii trimiși pe frontul de luptă sunt obligați, totuși, prin natura meseriei, să ucidă! Cum ar arăta cartierul în care locuiți, fără gunoieri? Vreți să vă amintesc de morgă? Mă opresc aici pentru că risc să vă pierd de cititor! Dacă sunteți totuși curios să aflați unde vreau să ajung, atunci vă propun să reflectați la una dintre celebrele definiții al ziaristului : **« un scormonitor în lada cu gunoarie a vieții »**.

Odată am avut un schimb de replici cu o ziaristă de la un cotidian unde eu eram directorul... Ea era specialistă în nenorociri. Crime, violuri, tot ce e mai rău pe Pământ. În articolele ei am descoperit descrieri ale unor scene odioase, care mi-au creat greață. În plus, mi-a generat un ușor dispreț, sentiment mărturisit fără prea multe ocolișuri! Ziarista, cu un condei foarte bun, a încercat constant să mă convingă de necesitatea acestui gen de articol. Iar eu, un catâr, demodat, nu am putut fi convins și așa am rămas până în zilele noastre! Nu m-am sfiit să-i spun că nu aș putea fi atras în veci de o femeie care își pune semnătura sub un astfel de articol. Repulsie și jenă! Acestea sunt trăirile pe care mi le induce... Cu toate acestea, ziarista despre care vă vorbesc este o tânără frumoasă, știe să zâmbească, este așa cum își dorește orice femeie, adică sexi... În plus nu-i deloc «blondă» ! E chiar o doamnă respectabilă.

Păcate și scuze...

Am înjurat urât un ziarist într-un articol publicat în cotidianul Argeșul, urmare a unei atitudini nedrepte apărută în rubrica sa de editorial, la adresa unei persoane cunoscute. Oricum, nu el era cel îndreptățit « să ridice piatra... » Nu am pomenit nici un nume, dar s-a regăsit cu ușurință și a reacționat foarte violent. Am regretat ulterior. Nu sunt perfect, dar obișnuiesc să-l chem pe Dumnezeu prin rugăciuni, să-mi călăuzească faptele și să-mi mai ierte din păcatele zilnice. Simt, de exemplu, nevoia să-l descriu și altfel pe ziaristul cu pricina, nutrind speranța că se va regăsi și de această dată. E vorba de un om cu două inimi! Amândouă sunt la fel de mari și iubitoare de oameni și Cer. Sensibilitatea lui este trădată de poeziile pe care le scrie cu multă ușurință și bucurie. Cine ar putea crede că sub mantia de călău, pe care o afișează împins de festa propriilor păcate, se ascunde multă noblețe? El crede că Dumnezeu ne iubește oricum și ne iartă. O confuzie din care sper să iasă curând... E mult de discutat pe tema asta. Director de ziare, nume foarte cunoscut, izolat, hulit de colegii din breaslă, de multe ori doar din invidie, pentru că el chiar e bun, sperietoare pentru demnitari sau oameni de afaceri, ziaristul despre care vă vorbesc a vârat prea adânc mâna cu condei în « **lada cu gunoaie...** », din dorința de performanță. Succesul necontrolat duce cu ușurință însă la păcatul mândriei despre care ne vorbește Episcopul Calinic! Cine nu a fost atins măcar o dată de acest păcat?

Așa că i-am cerut scuze pentru ieșirea mea în decor...

16 februarie 2006

Rețeta iubire

Treziți-vă în fiecare dimineață cu bucuria de a saluta cerul, de a vă săruta partenerul de viață și copiii, de a mângâia cu privirea păsările, de a vorbi frumos cu tot ce este ființă, dar și cu ceea ce noi numim neființă. Copacii așteaptă dragostea noastră, fie că sunt înfrunziți, cu fruct sau fără... Iar ei ne vor răsplăti precis! Nu trebuie să bruscăm nici fereastra, care se încăpățânează să nu se deschidă din prima. Dacă o vom privi cu dragoste, miracolul nu va întârzia să apară! Se va deschide fără poticniri. Tot ce ne este dat pe acest Pământ Dumnezeuiesc are nevoie de dragoste. Fiecare dintre noi avem nevoie de dragoste. Ne simțim bine atunci când suntem iubiți, dar fericirea apare doar atunci când putem iubi! Acesta este secretul fericirii pământești. Sunt lucruri descoperite de mari înțelepți ai vremurilor, de la Adam și Eva încoace! **E o taină la care Dumnezeu invită pe toți cei care se pot descotorisi de sentimentele de ură, de dispreț, de răutate...** Acestea nu fac altceva decât să întunece mintea... Încetați să mai transmiteți gânduri rele către cineva. Atenție mare și la cuvinte! Acestea trec mai întâi prin voi și sunteți primii afectați. În plus, tot răul se întoarce negreșit la dumneavoastră, cei care în final veți suferi cumplit și veți continua să urâți din tot sufletul vostru... contra naturii. Nu aveți scăpare decât prin iubire și iertare! Soluția e simplă și are efecte cu adevărat Dumnezeuiești. O rețetă veche de când lumea, care nu dă greș niciodată. Nu vă fie teamă să vă îndrăgostiți, să iubiți oamenii și tot ce se află în jurul dumneavoastră. Veți primi tot binele înșutit înapoi!

17 februarie 2006

Suntem chiar așa de fraieri... ?!

Iar la serviciu! Dacă ar fi zi de salariu, mai treacă-meargă..., dar nu e... Nu e nici măcar vreo onomastică... acolo... să cinstim pe vreun coleg.

Cel mai bine o duc tot politicienii. Cei mai tari! Se strecoară pe lista unui partid, intră în Consiliul local sau în Consiliul județean, și-au asigurat o indemnizație babană pentru participare la ședințe, votează bugete... Sunt mari, ce să mai vorbim. Parlamentarii sunt de categorie grea.... Liderii locali de partide dau vize pentru funcții prin instituțiile de stat, fac și desfac, sunt adevărata putere locală ! Avem noi, argeșenii, cei mai buni oameni în Politic? Consilieri, parlamentari, șefi de partide... ?

Suntem reprezentați de cei mai buni profesioniști, de cei mai morali (cuvânt devenit practic incompatibil cu cel de politician...) sau de cei mai cinstiți oameni? După aceste întrebări retorice, vă propun să meditați la pierderea controlului asupra poluării, la scăparea din hățuri a tăierii pădurilor, la slaba performanță a multora dintre șefii instituțiilor de stat, la impertinența unor funcționari publici, ca să dau doar câteva exemple ce țin de disconfortul vieții noastre cotidiene.

Avem și performeri, precum **Tudor Pendiuc, Constantin Nicolescu, Ion Cârstoiu, Liliana Gagi, Gheorghiță Boțârcă, Gh. Nicuț, Călin Andrei, Ion Georgescu...** Dacă mă străduiesc, mai pot adăuga cel mult cinci, șase nume de valoare în politicul argeșean. La capitolul Parlamentari e dezastru ! Stăm mai rău ca niciodată. Noroc cu nea **Nicu Văcăroiu**, care este într-adevăr un meseriaș în macroeconomie și nu a uitat că e votat constant de argeșeni... Ar mai fi **Cristian**

Boureaanu, un tânăr ambițios, talentat politician, dar, din păcate, rezultatele sale sunt reflectate mai mult în plan amoros... I se numără femeile cu care umblă... sau i se măsoară... penisul... E totuși ceva nesperios la mijloc. În rest, mă abțin să comentez...

Poate că n-ar strica totuși să declar că cine a pus-o pe listele Argeșului pe domnișoara Daciana Sârbu a vrut să demonstreze cât de fraieri suntem când e vorba de alegeri și a câștigat pariul... Îi tăiem nasul... cui se supără! Să nu mai vorbim de Ion Mânzână, care în afară de faptul că devine simpatic atunci când zice că ar vrea primar... și că mă face să râd, n-are decât meritul de a fi rucărean, având astfel onoarea de a fi consătean cu unul dintre cei mai valoroși primari, respectiv cu nea Titi, cel cu poreclă rușinoasă, dar cu cap de neamț, cum ar fi zis bunica mea, Dumnezeu s-o odihnească !

Chiar nu mai avem oameni valoroși în Argeș ? Dau o tură cu gândul prin Universitatea din Pitești și deja am pus de cel puțin trei parlamentari europeni! Îl cunoașteți pe **Gh. Barbu**? Îl cunoașteți pe **Ion Tabacu**? Îl cunoașteți pe **Dumitru Chirleşan**? Nu ar fi mai prejos nicicum celebrul cuplu universitar tată-fiu, **Alexandru și Ovidiu Puiu**, de la superba lor creație « Brâncoveanu »! De **Gheorghe Badea** de la Subansamble.... ați auzit? E de nivel european! Pe **Nicolae Matea** l-ați cunoscut ? Asta numai la nivelul municipiului Pitești! Știu cel puțin încă două duzini de oameni adevărați, care ar avea competența necesară să ne reprezinte onorabil, așa cum merităm, în jilțurile politicului de origine argeșeană !

19 februarie 2006

Paul Schiaucu

Am creat ceva animozități în mediul politicianilor argeșeni. Îmi mențin afirmațiile făcute, cu precizarea că am exagerat în mod intenționat atunci când am spus că, după părerea mea, există un număr foarte mic de nume ce pot fi reținute la capitolul performanțe. Desigur, în afara celor pomeniți deja, există o serie de oameni valoroși „infiltrați” în clasa politică argeșeană. Am să exemplific, pe rând, câte o personalitate, la întâmplare. Azi îl voi pune pe soclu, metaforic vorbind, pe unul dintre cei mai titrați oameni din Consiliul Local Pitești, **Paul Schiaucu**, un profesionist al industriei de automobile, care mai are și Școala Uzinei Dacia, despre a cărei valoare am scris deja! Paul Schiaucu a cochetat o vreme cu fotbalul. S-a retras din acest joc plin de miracole, demonstrând că are fler de politician veritabil și simț pragmatic specific afaceriștilor de calibru! De ce? Prietenii știu de ce! Paul Schiaucu a fost și rămâne argeșeanul cu cea mai înaltă funcție deținută în ierarhia Asociațiilor Auto Internaționale, (e vorba de **O.I.C.A.**- Organizația Internațională a Constructorilor de Automobile) pe lângă faptul că a ocupat și funcția de președinte **A.P.I.A.** (Asociația Producătorilor și Importatorilor de Automobile din România), organizație neguvernamentală, prin care s-a afirmat actualul prim-ministru C.P.Tăriceanu! Paul Schiaucu este unul dintre cei mai activi consilieri locali, demonstrând interes pentru electoratul domniei sale. Nu există politician perfect și ca atare a făcut precis și greșeli, dar suma algebrică a acțiunilor sale de pe eșichierul politic argeșean este pozitivă! E unul dintre cei

buni! Despre ceilalții... mă voi abține pe cât posibil să vorbesc. Despre alții de calibrul celor amintiți deja, gen Paul Schiaucu, voi vorbi cu altă ocazie!

Până atunci, încercați să trăiți bine..., dar numai după ce veți învăța să votați bine!

20 februarie 2006

Preacurvia, doctrină unitară

Astenie de primăvară. Pe cât de banală este această sintagmă, pe atât de adânc este afectat politicul românesc în această perioadă. Clasa politică românească este tot într-o primăvară... Zburdalnică precum inimile fetișcanelor pe ale căror piepturi se prind cu emoții măștișoarele iubirii. Comparație ruptă dintr-un vis frumos, parcurs în culori vii, pe fondul unui cer senin. Trăire imposibilă! Pentru că doamna Politică nu e decât zburdalnică și atât. Machiată strident, cu șoldurile bine lăsate, decoltată vulgar, cu fața prăfuiă prin pudre de cea mai proastă calitate, sau injectată periodic cu miraculoasa botulină... O doamnă care nu se dă înapoi nici de la un lifting pe banii contribuabililor, nici de la un vopsit sau de la vreo extensie de păr prin saloane cu finanțare U.E. Cu silicoane de ultimă generație, doamna asta nu are nicio limită, ce să mai vorbim...Nu bate trotuarul, nu stă pe centură, nu are fișă de pontaj la vreun bordel. E o doamnă specială, de lux, care vine și chemată și nechemată, fără scrupule, fără complexe... lubește puterea și se întinde oriunde în Complexul Imobiliar Parlament. Fie în Cameră, fie în Senat, stă în orice poziție... Are însă imunitate la bară! Doamna Politică e mereu disponibilă. Indiferent de naționalitate, doctrina acestei doamne, în care fierb acum hormonii de primăvară are una și aceeași doctrină de la un capăt la altul al celor două Camere reunite din Complexul „Turistic” Parlament: **preacurvia!** Păcat ce poate fi iertat prin spovedanie și credință...măcar în popor!

21 februarie 2006

Sistemul sanitar e în moarte clinică!

Poanta senatorului Nicolae Văcăroiu a fost mușcată de mulți dintre colegii de presă și mai ales de către politicienii interesați de căderea acestui Guvern. Că acest Guvern va cădea într-o marți, pentru că e zi cu ceasuri rele, e altă poveste... Nu vreau să intru în acest subiect. Traian Băsescu va ști cel mai bine această zi, care va veni precis, chiar dacă nu va fi una de marți...

Acum m-aș lega un pic de subiectul legat de reforma în sănătate. Să precizez, înainte de toate, că sunt un fan al actualului ministru! Ce se petrece la ora actuală în spitalele românești, inclusiv în Argeș, este de neacceptat! Este strigător la cer! Nu se mai poate continua așa, oameni buni! **Medicii să-și facă treba lor de medici, iar managerii, fie că sunt cu pregătire de medic, de economist, de inginer, de ce-or mai fi..., să fie puși acolo unde trebuie, adică să administreze!** Acesta este rolul managerului! Cum să fii și eminent chirurg și manager? Aberație mai mare nu există. E ca și cum directorul general de la Dacia, Constantin Stroe, ar fi fost și cel mai bun proiectant, cel mai tare cercetător științific, ori tehnolog sau expert contabil... Nu se poate așa ceva. **Sunt chiar mâhnit, atunci când văd opiniile unor academicieni, care nu au nimic comun cu actul de manageriat.** Domniile lor uită că nu sunt academicieni în manageriat... Sistemul sanitar este la pământ. Te trimite doctorul în timpul operației după vată... **Dacă vii de acasă cu medicamente, bine, dacă nu, caută rubrica preoți din Pagini Aurii...** Dacă nu mori de boală, mori de foame... Mizeria este prezentă peste tot. Tai fumul de țigară cu... bisturiul... Pe scări pute, nu miroase,

pe holuri e la fel... Medicii sunt dezorientați. Social, o duc din ce în ce mai rău și asta nu le provoacă un confort sporit... La capitolul pregătire profesională e loc mereu de mult mai bine... La capitolul „plic”... e greu de refuzat pe... ceața asta... Cadrele medicale, asistente, surori, infirmiere, sunt parcă mereu obosite, nervoase... Atmosfera de lucru le provoacă aceste stări. Oamenii bolnavi nu sunt cei mai plăcuți oameni din lume! Lipsa educației sanitare, lipsa banilor, prezența reclamelor care îndeamnă la consumul alimentelor cancerigene, etc. au generat înmulțirea bolilor... Nu e ușor să comunici cu această categorie de oameni! Medicii și cadrele medicale trebuie să preia energiile negative ale acestor bolnavi marcați de disperare. Bolnavii nu văd cu cei mai buni ochi personalul sanitar... S-a intrat într-un cerc vicios. Trăim un fenomen de psihoză, ce tinde să se generalizeze... Vedeți? Câtă nevoie avem de restructurare în Sistemul sanitar! Cu un management performant putem ieși din această criză și putem să ne gândim la vremuri mai bune.

22 februarie 2006

Asta da tehnologie, asta da democrație!

După ce, pe vremuri, ni se luase de imagini la mai toate rubricile TV « Realizări istorice... » cu Adrian Năstase, care făcea și dregea de-a lungul și de-a latul țărișoarei noastre mândre și înfloritoare, ne-am trezit din nou, tot cu Adrian Năstase, tot la TV, dar la alte rubrici. De la Bal, la Spital... Adrian Năstase a devenit subiect principal pentru rubricile « Aflăm de la poliție » sau mai la modă, « Aflăm de la D.N.A. ». Asta da democrație! Este exact ca în bancul ăla cu directorul, de pe vremea lui Ceaușescu... La un taifas între un român, un neamț și un japonez, fiecare se lăuda cu tehnologia din țara sa.

Neamțul: « Domnilor, la noi, în Germania, arunc o bară de oțel în sus, și când cade pe pământ se transformă în ultimul model de limuzină, tehnologie de ultimul răcnet! ».

Japonezul: « Stimați domni, la noi, în Japonia, aruncăm o bară de oțel în aer și când revine pe pământ, se transformă într-o navă petrolieră de ultimă generație! ».

Românul oftează, trage adânc aer în piept și îi pune la punct pe ce doi : « *Băi, mânca-v-aș gălăgia de meseriași, la mine, în România, arunc un rahat în sus, sus de tot și acolo ajunge director! Când cade, tot un rahat e!* ». Asta da tehnologie, asta da democrație!

23 februarie 2006

Odissea Elenei și călcâiul lui Patriciu...

E clar. Elena Udrea face istorie! Nu știu ce-or zice colegii ei, dar poporul e cuprins de starea de perplexitate. Boc, face poc. Tăriceanu se dă cu schiurile, Ludovic Orban intră în ring și Ion Cârstoiu dă în bălbâială în fața primei doamne democrate... Ce situație ingrată pentru celebrul analist! A fost obligat să stea la masă cu Elena, care se dă Cocoș..., avocat al Cotrocenilor și „procuror” al patricienilor.... Putred de bogată și împovărată de farmece, la 30 de ani, Elena, blonda care a speriat PeNeLeul devine prima figură din politicul de sub cârma bătrânului lup de mare Băsescu! Incredibil! Democrația din spațiul Mioritic se zbate între ridicol și isterie, între agonie și extaz,... între D.N.A. și pușcărie... Elena, arma secretă a PeDeului este interzisă prin somație publică de Aliți, prin vocea lui Orban! Elena, armă neconvențională! Elena, o sculă de politician care a ridicat securea (era să zic ciocanul...) lui Băsescu deasupra capului de premier! Tăriceanu se dă pe pârtie... Elena se dă în barca lui Boc..., Băsescu la rame, Năstase la poligoane... Și uite așa, o punem de-un cântec, joc și voie bună, pe scena mare a Teatrului Național Politic, unde se joacă de câteva seri cu casa închisă! E vorba de casa din Zambaccian...

Odissea Elenei de la liberali, la democrați pare ca o bucățică ruptă din Homer! Prin parafrizare, Paris, un Boc de pe corabia lui Băsescu, se vede amenințat de Orban, un Menelau modern, cu Tăriceni în spate, gata de război. Vom asista probabil și la un sacrificiu, pentru a prinde vânt la pupă, în corăbiile liberale...

Va rezista asaltului Cetatea lui Băsescu? Cine va nimeri călcâiul lui Patriciu?

27 februarie 2006

O zi în alb și roșu

Femeia este adevăratul centru de greutate al Universului. Precis că nu sunt eu primul care a constatat acest lucru. În jurul femeii se rotește soarele, joacă stelele și luna. Lumina vine de la femeie, așa cum vine și întunericul. E zi și noapte. A știut el Dumnezeu ce face! Nimic nu poate dăinui fără iubire. Iar iubirea se fabrică în laboratoarele EVA... Cred că dacă vorbim despre dragoste, ne referim de fapt la perfecțiune. Fericirea există! Ne este dată spre trăire pe Pământ.

Suntem în prima zi din martie, cu măștișoare în alb și roșu la purtător, pentru toate fetele și doamnele din România. Minunat. Îmi place la nebunie primăvara. Cui nu-i place?

Lăsați baltă politica! Primăvara trebuie dedicată fetelor și doamnelor de pretutindeni, în exclusivitate! Sau măcar azi. Și mâine om mai vedea...

28 februarie 2006

Cauciucuri tocite și șoferi neisprăviți...

Iarna de ieri a demonstrat care este gradul de dotare a parcului de autovehicule din România. Mai pe înțelesul tuturor, am văzut cu ce fel de anvelope sunt echipate automobilele care circulă în România și în special la noi în Pitești. Strigăm disperați, fără nici un fundament, la A.D.P, să vină să ne curețe șoselele, că ninge și e vai de noi, a înghețat asfaltul... Incultura din acest domeniu nu ne permite să descoperim adevărata cauză a blocajelor de pe șosele! În primul rând că mașinile speciale de dezăpezire ale A.D.P- ului nu pot intra pe șosele blocate de automobile. Pe unde să circule mașinile A.D.P-ului? De ce derapează automobilele și se pun de-a curmezișul pe arterele rutiere ale orașului sau pur și simplu nu pot urca nici măcar coasta din Craiovei? Să vă spun eu de ce. Ei bine, pentru că sunt echipate cu anvelope tocite sau în cel mai puțin rău caz, cu anvelope de vară. Personal, am fost blocat pe Calea Craiovei de două BMW- uri aduse de afară la mâna a treia... cu niște cauciucuri tocite aproape de sârme... Nu este admis așa ceva. Eu, cu un Cielo românesc, și urc orice pantă din Pitești și pe polei, pentru că am cauciucuri de iarnă! Am observat că cei mai mulți, peste optzeci la sută dintre posesorii de automobile, habar n-au de necesitatea cauciucurilor de iarnă. Ca să nu mai vorbim că, în mod normal ar trebui să avem și lanțuri pregătite de montat în orice clipă în timpul iernii! În Europa este interzisă intrarea în iarnă a automobilelor neechipate cu anvelope de iarnă! Aceste anvelope au o configurație specială, care realizează o aderență sporită la sol, evitând derapajele.

La noi nu sunt obligatorii nici lanțurile! Sunt permise în schimb ocările nejustificate la adresa A.D.P.-ului, care nu a aterizat ca Samantha pe străzile înzăpezite, printre automobilele cu anvelope tocite și șoferi neisprăviți, care ambalează când nu trebuie și înjură în dorul leii. Asta e România de azi!

Săracul comisar-șef Dumitrescu, șeful Circulației din Argeș, nu mai știa încotro să meargă... Piteștiul era tamponat... de la un capăt la altul. Poate că această lecție va da o idee agenților de circulație și celor de la R.A.R., care printr-o severă razie, să interzică circulația pe șosele a automobilelor neechipate corespunzător. Vine primăvara, vine vara, dar rămân pe șosele autoturisme și mai ales autobuze care scot fum cât Petrochimia! Arderi incomplete, motoare depășite, cu uzură avansată, care în mod normal nu ar mai avea loc decât într-un cimitir special amenajat! Până atunci, mai murim și noi și copiii noștri, câte un pic... de cancer, că doar trăim în România...

1 martie 2006

Traficul greu și infrastructura, alarmă de gradul zero!

Zona Pitești-Argeș probleme mari și extrem de grave la capitolul infrastructură. Mult mediatizata centură a orașului, aflată în plină construcție, nu va rezolva niciunul dintre problemele generate de traficul greu. **La Mioveni a fost amplasat unul dintre cele mai mari depozite de piese auto din lume! Renault** distribuie în toate fabricile sale din lume CKD-uri de la Mioveni pentru gama Logan. Traficul greu va crește mai mult de zece ori în următorii ani. Podul de peste Râul Doamnei de la intrarea în Mioveni nu poate rezista la acest trafic! **A luat cineva în calcul acest aspect?**

Întâmplător, am purtat o discuție pe această temă cu directorii celui mai important transportator al Uzinei Dacia. Nu sunt români, dar sunt extrem de îngrijorați de infrastructura actuală, care nu poate rezista asaltului cu trafic greu, inevitabil activității Dacia, mereu în ascensiune! L-am auzit pe ministrul de finanțe, spunând la conferința de presă prilejuită de deschiderea punctului vamal de la Mioveni, că a alocat deja o sumă importantă pentru amenajarea căilor rutiere din această zonă... Nu a dat detalii, dar eu cred că s-a referit doar la centura Piteștiului și nu sunt sigur că este informat corect asupra adevăratelor consecințe generate de viitorul trafic greu pe ruta Mioveni - Pitești.

În altă ordine de idei, Piteștiul pare deja neîncăpător pentru parcul de automobile de azi... Parcărilor sunt absolut insuficiente. Arterele de circulație sunt în unele locuri foarte înguste și în curând nu vor mai putea face față unei circulații fluente, normale! Sunt necesare investiții semnificative în acest domeniu fără a suporta așteptare.

2 martie 2006

Chiloțata din Micul Dallas...

Ce ți-e și cu Miovenii de azi! Ditamai orașul. Când am cunoscut prima dată acest oraș, se vorbea că va deveni un satelit de lux al Piteștiului. Era tot un șantier. Localitatea Mioveni era ticsită de tineri absolvenți de facultăți, care lucrau la Dacia sau la IRNE. O mulțime de stagiați care se lăfăiau în apartamente de blocuri nou nouțe de un confort remarcabil. Fără pic de verdeață. De un cenușiu sumbru, cu difuzoare în geamuri, din care răzbăteau cu putere manelele vremii. Eram disperat! Odată am spart cu ciocanul panoul electric din scară pentru a-i lăsa fără curent pe cei care nu se mai săturau de muzică proastă ascultată la maxim. Orașul era locuit de oameni veniți după un loc de muncă de prin te miri ce locuri. Mulți moldoveni, dar nu numai. Băutura era primul sport local. La mare cinste! Scandaluri la tot pasul. Mai o crimă, mai un viol. I se spunea „Micul Dallas”. La Mioveni s-a inventat „Chiloțata”. Un „joc extrem”... Se zice că se grupau câte două tabere. Una de băieți, alta de fete... Se despărțeau printr-un cearceaf și se arunca dintr-o tabără în alta cu chiloții. Care cum prindeau chiloții se împerecheau... Hai că e tare! Și multe alte jocuri celebre. „Lighenata”... și alte prostii de-astea... Se zicea că numele de Mioveni ar veni de la „**Mi-o veni? Nu mi-o veni?**...”, întrebări care frământau tinerele din Mioveni lunar... Dar să trecem peste. Era un polițist (milițian) celebru. Maria. Omul ăsta era un fel de șerif din Tenesse. Un zdrahon de bărbat, care împărțea dreptatea cu o bătă. Era singurul știut de frică în sat. Mare om. Mare polițist. Cred că se poate scrie o carte numai cu isprăvile sale. Când îi auzeam vocea, noaptea pe trotuare, puteai să dormi liniștit sau chiar să ieși din casă.

Miovenii în focuri de artificii

Miovenii de ieri înseamnă deja istorie. Nu mai sunt stagiarii de altădată, care dădeau farmecul studentesc locului, dar orașul e plin de copii. A început să se omogenizeze. Au plecat foarte mulți. Nu mai stă nimeni în tranzit la Mioveni, poate în afara câtorva specialiști care lucrează la antreprenori de-ai Daciei. Nu tu o crimă, nu tu viol! Șomează presa la Mioveni... S-au construit școli. Corpul profesoral este de ținută. Orașul este în sfârșit verde. Au răsărit locuri de joacă. Se instalează civilizația. Ce-i drept, primesc voturi ce-i care aduc manele în timpul campaniei electorale și nu cei care aduc Iris sau Holograf..., dar oamenii sunt de bun simț, iar cultura lor merită respect. Așa sunt ei. Au echipă de fotbal în prima divizie! De fapt, avem! Noi, toți argeșenii, care am fost înșelați de F.C.Argeș... Ion Georgescu, primarul responsabil de toate acestea... și-a făcut rost de-un soclu pentru o statuie în fața stadionului, unde a instalat și prima nocturnă din istoria județului. Catedrala e aproape gata! Cea mai înaltă din țară! Au un primar de treabă, bun gospodar, care le-a organizat și ZILELE ORAȘULUI, cum nu s-a mai văzut... De nivel internațional, cu participare pe măsură. Francezi, bulgari, ruși, elvețieni, prieteni de-ai orașului au fost alături de Ion Georgescu, primarul urbei, la sărbătoarea din aceste zile. Grupul folcloric din Landerneau, Franța, a venit special la invitația Casei de Cultură, directorul Coca Panait fiind și președintele Asociației de prietenie Mioveni-Landerneau. Domnul Pascal Ungurean, cel mai vechi prieten francez al Miovenilor este prezent și el în orașul constructorilor din cupola Renault. Focul de artificii din acest an a încins cu lumină, culoare și dragoste inimile miovenarilor, mândri nevoie mare de orașul lor de azi.

Au cu ce! E tare primarul ăsta Georgescu!

13 august 2007

Constantin Stroe, arma secretă a francezilor...

După cinci ani de pierderi, S.C. Automobile Dacia S.A. a încheiat primul an financiar cu profit! Realizare încadrată în graficul stabilit pe lungă durată de către investitorul francez. Momentul a fost marcat printr-o conferință de presă organizată ieri la București, în prezența unui număr impresionant de ziariști. Mai puțin impresionante au fost întrebările unora dintre cei prezenți... Faptul că piața forțează capacitățile de fabricație ale constructorului de la Mioveni reprezintă o surpriză în această etapă, chiar și pentru previzionistii de la Renault! Dar capitalistul, tot capitalist... Francezii nu se îmbată ușor cu succesul de moment și au luat în calcul eventualitatea unui regres al cererii de pe piața românească după aderarea la U.E., când se așteaptă o creștere masivă a importurilor de mașini de mâna a doua! Există un precedent creat în Polonia, unde producția de automobile noi a scăzut dramatic, datorită creșterii spectaculoase de importuri de vechituri. În acest sens, se dovedește excelentă pledoaria vicepreședintelui C.A. de la Dacia, Constantin Stroe, pentru intervenția imperativă a Guvernului în descurajarea încărcării parcului auto cu mașini reciclabile... Apropo de Constantin Stroe, acesta re apare la această importantă conferință de presă, după o absență remarcabilă de la evenimentele importante ale Daciei. Prezența sa, alături de directorul general Francois Fourmont, demonstrează că „Parisul” l-a împins din nou în față, pentru că are nevoie de domnia sa! Francois Fourmont l-a lăudat la scenă deschisă pe fostul director

general de la Dacia, arătând că lui i se datorează realizările de azi de la Uzina unde s-a investit și s-a urmărit un grafic de fabricație și o strategie de produs la care a avut un aport important! **Francezii nu sunt greci, dar nici fraieri!** Dacă Francois Fourmont a făcut o astfel de remarcă în fața presei românești, înseamnă că într-adevăr Constantin Stroe a jucat și, mai ales, are de jucat un rol foarte important pentru Uzina de la Colibași!

Iminenta concurență cu mașinile de mână a doua din Europa de Vest reprezintă efectiv o problemă pentru viitoarea piață Dacia! În acest moment, Uzina de la Mioveni lucrează pe trei schimburi, iar pentru luna martie sunt programate și două sâmbete lucrătoare. Pentru aprilie, se preconizează trei sâmbete de lucru! Capacitățile de producție sunt accestate spre limita maximă! Cererea de piață depășește așteptările! Menținerea acestui ritm de fabricație, cu realizarea proporțională de profituri noi, va fi posibilă numai prin evitarea concurenței despre care am tot amintit! Dacă Guvernul intervine la timp, Statul are numai de câștigat, dar în primul rând câștigă Dacia, Renault și oamenii care trăiesc de pe urma acestei industrii! Mai câștigă România și la capitolul mediu! Pentru rezolvarea acestei ecuații câștigătoare... tot-teren, era nevoie de Constantin Stroe.

P.S. Realizarea primului profit la Dacia va permite Administrației să deruleze și promisiunile de recalculare a salariilor, conform ultimelor negocieri ale contractului de muncă. Această afirmație aparține directorului general Francois Fourmont, ca răspuns la o întrebare pusă de subsemnatul.

7 martie 2006

Liberalii și moșmoandele Elenei...

Oricât aş vrea să evit politica, dacă tot scriu sub cupola de la „Vama vremii”, nu pot să nu-mi arunc o privire în pașaportul liberalilor argeșeni, prinși la frontieră, cu microfonul în căptușeală... E destul de urât momentul, pentru Miușescu și oamenii săi... Cum au putut fi așa de naivi și să creadă că sunt singuri pe lume, că pentru ei nu există vameși și vremuri la care cineva din mioritica Alianță să nu le cânte la fluierul... piciorului, acolo unde au fost loviți fără milă... Seamănă cu o pocnitură în moalele capului, dar nu sunt convins că bravii liberali din Argeș și de pretutindeni sunt conștienți de acest lucru pe deplin. Ei sunt ciuca bățăilor, sunt scoși la tablă pe timp de inspecție, fără a li se anunța tema lecției... Au luat-o în freză rău de tot, cu Elena Udrea la nivel central, și tot n-au înțeles nimic! Naivitate, bun simț, diplomație sau prostie? Ce-o fi, ce n-o fi, un lucru este sigur: liberalii sunt pe tobogan! Ce n-a reușit nicio carte de istorie a epocii comuniste, ce n-a reușit nici aripa dură neocomunistă a fostului PSDR, pare a reuși Traian Băsescu, **cu** sau fără voia sa. Că nu se prea știe. Liberalii fac atâtea gafe, nepuși de nimeni, încât parcă sunt fermecați... Le-a făcut ceva de urât Elena Udrea... Ori le-a turnat niscaiva moșmoande în cafea, ori i-a mânjit cu vreo făcătură de la mama Omida, ori altceva de acest gen, pentru că e clar că liberalii sunt îmbrobodiți... Sunt legați de vrăji! Sau poate confund.... Poate că n-au fost încă legați ... Poate urmează.

8 martie 2006

Bucătăriile politice din Argeș

Dacă politicul arde și D.N.A.- ul fierbe, în timp ce instanțele de judecată sunt puse la prăjit..., pe la noi prin Argeș nu se gătește mare lucru... Răcituri. Mai bine. Doar am aflat de curând că mâncarea gătită nu este chiar așa de sănătoasă cum am fi crezut! Povestea cu microfonul introdus în oala sub presiune din bucătăria liberalilor a mai înviorat un pic atmosfera, dar nu cine știe ce... E fumat procedeul. Acum se ascultă unii pe alții ca la concurs. Diferența constă în modul de propagare și de momentul ales pentru ieșirea în public... Adică ce, la P.S.D. nu se prepară în ascuns bucate alese pentru ai lor? Sau la P.D. sunt numai fete mari, care nu știu să gătească decât după rețete constituționale... Toți au bucătari care mai uită să se spele pe mâini..., care folosesc ingrediente alterate... Nu s-a inventat încă Oficiul de Protecție împotriva bucătarilor politici! Ca să nu mai vorbim de bucătăriile partidelor, care mai de care mai murdare: locurile unde se pregătesc cele mai gustoase mâncăruri pentru ai lor. Pentru oricare alții, invariabil, se scuiă în mâncare...

10 martie 2006

«Carte multă nu se cere, Să fii prost, să ai putere»...

În cadrul emisiunii Tv „Argeș Market”, de pe Alpha TV, am ajuns la un moment dat să discut cu invitații de la Biblioteca Județeană despre comunicare, despre promovarea unei imagini, despre reclamă... Denisa Popescu și directorul Mihai Sachelarie constatau cu amărăciune că lumea s-a îndepărtat de carte. Un telespectator pus pe șotii ne-a transmis un mesaj telefonic, amintindu-ne că trăim vremuri speciale, în care nu avem nevoie de prea multă carte... **„Carte multă nu se cere, Să fii prost, să ai putere!”**, puncta cinic omul din fața micului ecran. Chestiunea este că în perioada postrevoluție... am „evoluat” pe această direcție. Așa se vede din afara scenei... Actorii vremurilor pe care le trăim par a prinde puterea fără prea multă carte. Dar eu insist să vă atrag atenția că lucrurile nu stau chiar așa! Este doar o iluzie optică, special creată prin metode ticăloase de manipulare a maselor, în special prin mass-media. Mă refer la nivel național. Aici, în plan local, mass-media copiază inconștient modele fumate deja la nivel național. Insistența cu care sunt scoase în față toate nenorocirile intră deja în sfera patologicului. Din fericire, simt că există o tendință de renunțare la aceste subiecte. Pe de altă parte, observ cu amărăciune că sunt puțini cei care știu să activeze funcția de marketing în educație! Păi, credeți că doar pasta de dinți, detergenții sau produsele cancerigene... au nevoie de reclamă pentru a se vinde? O carte cu învățături alese, exemplul reușitei unui elev de excepție, un medic performant, un dascăl deosebit, orice

eveniment cu încărcătură spirituală, moralitatea, bunul simț... toate acestea, pentru a fi cunoscute de publicul larg și pentru a fi luate de bun exemplu în vederea practicării... au nevoie de un marketing performant. Buna educație nu poate fi transmisă, nu poate fi vândută fără un marketing corect! Când se va înțelege acest lucru, atunci când adevărații manageri, oameni de afaceri, miniștri, politicieni, oameni de decizie din mediile economice și politice vor înțelege că trebuie să finanțeze programe de marketing pentru promovarea bunului simț, societatea românească va începe să reînvie, să trăiască în culori cerești, să vibreze în iubire, fără ură, fără dispreț, fără invidii...! Până atunci, consolați-vă cu doliul, cu dricul care ne aduce știrile de la ora cinci, cu groparul care ne pregătește mâncarea după rețete interzise în lumea civilizată, cu intonarea... prohodului la capul moralității, cu satanismul... care bântuie țara lui Dracula. Țara Mioriței! Doamne, ce mult îmi doresc să trăiesc vremea în care va fi cenzurată această baladă sub a cărei dulceață se ascunde o cruzime fără margini... Mă exprim bineînțeles metaforic.

12 martie 2006

Iubirea, comoara supremă!

Viața nu se trăiește doar prin politică. Anii nu se numără ca banii... Averile nu cresc nici gradul de onorabilitate și nici nivelul de trai. Despre fericire nici nu poate fi vorba în contextul amintit... De ce uităm adesea că suntem muritori? Oamenii sunt purtători de suflete, dar fizicul este perisabil... Ce să faci cu puterea politică? Ce să faci cu atâta avere? Nici Stalin, nici Hitler, nici Ceaușescu... nu au fost veșnici! Nici Napoleon, nici Alexandru cel Mare nu au fost veșnici... Nici Burebista și nici Traian... **A crezut Adrian Năstase altceva?!?**

Am prețuit dintotdeauna artiștii, pentru că au pus mai presus de trup, sufletul purtat de acesta... Exagerez un pic, pentru a mă face înțeles. De fapt, sunt mii de oameni, care știu că cel mai mare preț îl are iubirea! Aceasta este comoara supremă, la care are acces orice muritor! Cu ea, încărcat, cocoșat de greutatea ei, omul poate termina învingător drumul printre cele lumești, călătoria de pe Pământ... și se poate alinia confortabil la startul pentru cursa de apoi... la **startul spre infinit!** Astfel de oameni trăiesc printre noi. Observați bucuria lor de a se dăruia semenilor. Veți identifica ușor pe cei fericiți!

Sub masca așa-numitei chibzuințe, a lăcomiei de fapt, sunt foarte mulți nefericiți, neștiutori de viață, inconștienți, cățărători pe imoralitate, spre culmi ale dezamăgirii, spre deșertăciune! Să vă dau exemple? Hai că nu cred că mai e nevoie!

Despre cei cu desaga plină de iubire mi-ar plăcea să scriu.

14 martie 2006

Gicu al nostru...

Am promis portrete de semeni de-ai noștri, care pun pe primul plan plăcerea de a dăruia, de a transmite stări de bine. Oameni care știu să ierte și nu au picat pradă strălucirii artificiale a averilor. Nu-ți număra banii, ci prietenii!

Ieri a fost zi națională de fotbal. Inspirat de acest sport miraculos, care atrage atenția a milioane și milioane de oameni din toate categoriile sociale sau profesionale, până la șefi de state, regi sau împărați, am revisat celebrele spectacole din Arena Trivale... E vorba de adolescența mea, de perioada în care fotbalul a fost adus la nivelul artei, aici la Pitești, unde s-a născut, a copilărit și a respirat în Arenă... magicianul Nicolae Dobrin. Numele lui de scenă... **Gicu** vine să confirme originalitatea specifică unui veritabil mare maestru! Artistul **Gicu** a ridicat în picioare milioane de suflete... A generat trăiri inimaginabile și irepetabile! Un guru al iubirii! Asta a fost, este și va fi acest Nicolae Dobrin, care și-a pus inima pe tava suporterilor, care a trăit prin și pentru public cu toată ființa sa! Maestrul Dobrin are un farmec unic. El iubește și când înjură... când se răfuește cu cei care „vibrează” pe lungimi de unde paralele cu frumosul, cu arta, cu dreptatea... E special în tot ce face. A ieșit din Arenă și continuă să trăiască spectacolul, pentru că s-a conectat pe veșnicie la frumos! Respiră numai bunătate.

Momentul Mexic... 70, ani de mare suferință pentru toată suflarea suporterilor români îndrăgostiți de fenomenul Dobrin, a rămas însemnat cu negru în calendarul tuturor, cu o singură excepție! Ei bine,

maestrul, artistul emerit, el, Nicolae Dobrin, **Gicu** al nostru, al piteștenilor de pretutindeni, a iertat totul și nu vrea să-și aducă aminte de acel nefericit incident decât cu bunătate. Niciodată nu l-a condamnat pe antrenor! S-a consolat cu destinul și a continuat să-i iubească pe toți. Și pe dinamoviști și pe Cornel Dinu și pe antrenor... Despre antrenorul care l-a ținut în mod nedrept pe tușă nu are decât vorbe de bine! Pentru el, nea Angelo a rămas un maestru! E fantastic acest Dobrin. Dacă Eminescu e poetul nepereche, poetul național, atunci Dobrin e fotbalistul nepereche, fotbalistul neamului, un om cu o inimă dumnezeiască, nealterată de ispitele lucrurilor deșarte.

15 martie 2006

Nevoia de fotbal

Fotbalul, fenomen social cu influențe majore în mentalul marilor mulțimi, se bucură de o atenție aparte din partea autorităților politice de pretutindeni. Pe tot Pământul, de la lumea a treia, până la cele mai dezvoltate țări, acest sport reprezintă una dintre prioritățile naționale. Importanți lideri de partide, înalți demnitari, miniștri, premieri sau șefi de state se ocupă în mod personal de o echipă sau alta de fotbal. Sociologii și psihologii știu de ce. Răsfoiți istoria omenirii și veți vedea că locuitorii Pământului au simțit mereu nevoia să se manifeste în tribunele unei arene! Au nevoie de o arenă și de gladiatori, care să le satisfacă plăcerea unui spectacol... Am evoluat extraordinar de mult. Ne mulțumim doar cu spectacolul și cu rezultatul disputei! E mare lucru... Cu ceva mii de ani în urmă, oamenii nu se mulțumeau decât cu sânge! În subconștientul multora a rămas această rămășiță de mental preistoric... Se manifestă la cei mai apropiați de ceea ce numim primitivism... din lipsă de educație, din lipsa unei culturi a civilizației...

Cert este că și instruitul și neinstruitul vrea fotbal, se simte confortabil în tribunele acestei arene, iar spectacolul completat de rezultatul meciului poate influența foarte mult starea psihică a mulțimii interesate.

Averea lui Constantin Nicolescu

Eu nu am nici o simpatie pentru P.S.D. și nu port un respect nespus niciunui partid politic! Cunoscut în schimb oameni de mare valoare, cu mari suflete, iubitori de semenii, care se hrănesc mai degrabă cu satisfacția de a oferi ceva bunăstare oamenilor, decât cu numărul caselor sau cu mărimea conturilor din băncile străine...

Vi-l dau exemplu pe „domn Costică Nicolescu”. Așa îi spun prietenii! Și are o mulțime! Nu-i cunosc averile. Ar trebui să aibă ceva acolo..., destul de substanțial... Știu însă că este unul dintre marii proprietari ai acelei comori rare.... numită **iubirea de semenii**! A descoperit-o de mult. Acesta este secretul tuturor izbânzilor domniei sale, fie în plan strict profesional, fie în plan politic sau administrativ! Are o familie de aur cu rădăcini dintr-o carieră de diamante...Părinți cu profundă credință în Dumnezeu. Știe să asculte! Ajută cu plăcere. Riguros, disciplinat, are rezerve inepuizabile de energie. Veșnic tânăr și dinamic, Constantin Nicolaescu și-a înscris numele în placa de marmură a istoriei județului Argeș

16 martie 2006

Ion Păunescu, afacerist la vârstă de Patriarh

Am admirat întotdeauna oamenii activi. Am un respect aparte pentru vârstnicii care rămân în activitate, în timp ce alții se rezumă la a plimba nepoții prin parcuri... Observ cu tristețe cum bărbați abia trecuți de cincizeci de ani încep să-și socotească anii de vechime și se pregătesc să-și depună dosarul de pensie... Așa că vă imaginați ce a însemnat pentru mine să cunosc un bărbat trecut de 83 de ani, în plină activitate și nu ca simplu executant, ci ca patron! La această vârstă de patriarh, domnul Ion Păunescu se zbate să-și mențină afacerea pe picioare, intrând în luptă cu un sistem prin care se răzbate ca printr-un labirint sau nu... Ion Păunescu a rămas un luptător. Omul care a construit primul cazan românesc, brevetat sub firma pe care o conduce și în prezent, CLAP TCN, a trebuit să țină piept unei concurențe de multe ori neloiale și a avut curajul să intre în dispută cu un sistem mafiot, la vârsta la care alții se rezumă la statutul de străbunici.... A construit și pus în funcțiune peste 6000 de cazane în toată țara. Cele mai multe lucrări le-a avut în Ardeal, acolo unde exigența este un pic mai mare... Și a rămas respectat de toți clienții săi, neavând nici o reclamație! Cazanele făcute de Ion Păunescu au făcut istorie în România! Despre produsele firmei sale se poate scrie o carte, dar eu aș vrea să vă atrag atenția asupra disponibilității acestui om pentru muncă, pentru lupta cu nedreptățile zilelor noastre. Ion Păunescu, la 83 de ani, are energia unui manager de 45 de ani și nu poate accepta să cedeze în fața unor presiuni artificiale și a

unor speculații venite din partea unor instituții de stat, care încearcă să-i pună bețe în roate. Nu se dă bătut, spre disperarea acestora! Cum să nu apreciez un astfel de bărbat, un astfel de om care știe să piardă, dar nu știe să iasă din cursă... așa cum și-ar dori unii?!?

Muscelean de-al meu, Ion Păunescu are mereu un tonus ridicat și atunci când este complimentat pentru vivacitatea sa, spune: „*Bunica mea a trăit 102 ani. Eu trebuie să trăiesc cel puțin 103 ani!*”. Râde, e pus mereu pe șotii și nu se dă bătut niciodată!

20 martie 2006

Învățămintul are nevoi de învățături....

Problemele învățămîntului nu se rezumă doar la salariile profesorilor și la dotarea sălilor de clasă. Dacă vrem să schimbăm mentalitatea românilor maturi de mâine, cei care vor prelua destinele acestui colț de Europă, atunci trebuie să fim atenți la mentalitatea dascălilor de azi... « Generalul » Bratu cere directorilor de instituții școlare mai multă responsabilitate, în sensul că nu mai pică nimic nici de la centru... nici din cer... Fiecare trebuie să-și administreze singur școala și resursele financiare la care trebuie să contribuie prin identificarea altor surse în afara clasicului fond al comitetului de părinți...

Eu cred că cel mai rău stăm chiar la educație, subiect fierbinte și extrem de sensibil. Cum putem vorbi despre educație într-o școală în care pute (scuzați expresia) a fum de țigară pe holuri... Se fumează în Cămin, se fumează în bibliotecă, se fumează chiar și în clasă uneori! Este inadmisibil ca un cadru didactic să fumeze în școală, încălcându-se nu doar legea, ci chiar elementare norme de bun simț! Sunt obligați copiii să inhaleze fumul a câtorva profesori fără educație? Sunt obligați colegii acestora, nefumători, să tragă în piept aerul infectat în mod inconștient prin lipsă totală de respect pentru semenii?

În pauzele școlare, copiii dau lupte grele pe holurile școlilor, țipă ca în filmele de groază, sunt pierduți total de sub control... E vinovat Ministerul, greșește Inspectoratul? Nici una, nici alta! Mulți dintre dascăli au

uitat că responsabilitatea lor nu se limitează la predarea după carte, la scrierea pe tablă a lecției și la punerea notelor în catalog... Dar poate că așa e mai bine. Până la urmă, pentru mulți dintre elevii din clasele primare, coridoarele rămân singurele locuri de practicare a educației fizice... Pentru că majoritatea învățătorilor au uitat că trebuie să se ocupe și de această materie școlară extrem de importantă pentru sănătatea tineretului de mâine! Învățămintul are nevoie de ceva învățături.

22 martie 2006

Mușcătura de jigodie!

De unde o fi venind vorba asta „a îmbârliga”? O știu de mic copil. Ne distram în vremea liceului tare mult cu fel și fel de îmbârligături.... Era o joacă foarte plăcută. Dar doar o joacă nevinovată. Din păcate, la românii maturi, îmbârligarea este sport național... Spui unui subaltern ceva, spui colegului său de birou altceva... și apoi îi pui să facă echipă, să lucreze pentru tine, cu rezultate maxime. Se zice că dacă există o dezbinare între subalterni, poți avea un control mai bun asupra lor. Se merge pe schema logică potrivit căreia, dacă subalternii nu se înțeleg între ei, se vor pârî pe rând la șef și în acest fel controlul asupra lor este total. Așa au învățat management comuniștii și mulți practică această schemă imbecilă, care nu aduce în final decât falimentul inevitabil. Toate tensiunile create în mod artificial între oameni se vor sparge mai devreme sau mai târziu în capul celui care le-a generat. Imoralitatea, nemernicia, josnicia sunt doar câteva dintre trăsăturile oamenilor dispuși la practicarea metodelor de îmbârligare. Sună ca dracu această expresie! Nici măcar manualele de marketing veritabil capitalist, cu cele mai feroce învățături într-ale negocierii, nu recomandă, ci chiar interzic metodele de îmbârligare! Dar la români se practică în politică, se practică în managementul firmei, se practică la toate nivelurile, cu mare artă și precizie! De fapt, îmbârligarea presupune trădare, presupune minciună, presupune jigodism! Iată o altă expresie celebră la români. Jigodia! Animal, pe cât de domestic, pe atât de periculos, de origine română! Dacă

Dumnezeu mi-ar da o putere cu care să nimicesc toate jigodiile de pe Pământ, aş începe cu România, la Piteşti, unde, fără milă, n-aş ierta nimic! Dar pentru că Dumnezeu ştie de ce aş fi capabil, nu mă împuterniceşte în acest fel...

23 martie 2006

Democratizarea și vandalizarea... lipsuri la români!

Parisul este asediat de tineri nemulțumiți de noile prevederi legale, prin care angajatorul este împuternicit să-i concedieze cu mare ușurință, în primii doi ani de la angajare. Studenții, tineri școliți, sparg tot ce pot, geamuri de la magazine, parbrize de mașini... Distrug tot ce pot, atacă jandarmii.... Parisul arată ca un front de război civil! Atacatorii nu provin din suburbii! E vorba de tineri din categoria elitelor. Noi ne speriem de ce vedem, dar pentru ei e ceva foarte normal....

Cică e un exercițiu de democrație! Așa sunt capitaliștii ăștia francezi, care au inventat ghilotina pentru capetele nesupuse, în urmă cu mai bine de două sute de ani. Nu le convine ceva, poc cu piatra în geam. Vine poliția, le dă ceva gaze, bastoane sau șocuri electrice și, ori se pică la pace, prin revenirea guvernului asupra măsurii care a generat revolta, ori se bate la demonstrații până le trece supărarea... Când se termină cu răzbelul se apucă toți de treabă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Schema este că pe timpul revoltei, cei vizați trebuie să fugă, să se ascundă, să stea cât mai departe de atacatori! Că ăștia știu ei multă carte, dar nu știu de glumă când e de mardeală... Românii sunt mici copii la acest capitol. Ei țipă, amenință, aruncă mășcării la adresa guvernului sau a patronatului.... și cam atât. Aaaaa... era să uit, sunt în stare și de greve, adică opresc lucrul, dar nu prea mult... pentru că până la urmă se înțeleg ei cumva. Nu tu acte de vandalism, nu tu violențe.... Ce capitalism e ăsta la români?

Vorba lui Ion Iordache, celebrul vicelider de la Dacia, care le-a zis cu ceva vreme în urmă unor sindicaliști revoltați: *«Dacă nu spargem și noi măcar un geam la prefectură, nu ne mai bagă nimeni în seamă când ne cerem un drept sau altul.... Așa e în capitalism!»* Ciudat mecanism mental! Ion Iordache, zis Guță, a fost pus la zid de toate ziarele, după ce a îndrăznit să facă această remarcă sarcastică, exprimând metaforic superioritatea românilor la capitolul comportament pe timp de revoltă... Dar oare e vorba despre o superioritate?

Dacă se strigă lozinci așa-numite șovine pe stadioane, nu suntem buni europeni.... Parizienii care sparg tot ce le iese în cale sunt adevărații europeni! Halal capitalism, halal Europă...

24 martie 2006

Varza și fasolea nu vă scapă de păcate!

Mă cert cu fiică-mea pe probleme de post.... Îmi cere mâncare de post și eu îi spun că poate mânca orice, important fiind ceea ce gândește, comportamentul corect, iubirea de semenii, fără ură, fără dispreț față de cei din jur... Ea, nu și nu! O ține pe-a ei, că trebuie să avem grijă la mâncare, că e foarte important! *„Chestia asta cu mâncarea au inventat-o oamenii pentru că au crezut că vor fi iertați de relele pe care le fac dacă mănâncă doar fasole și varză... Că e mai ușor. În acest timp beau de rup, fumează, fac avorturi, blestemă sauucid prin cuvinte nesăbuite...”*, încerc s-o conving pe eleva de clasa a cincea, care nu ezită să-mi replice: *„Nu este așa! Ne-a zis la ora de religie că este foarte important să nu mâncăm de dulce!”*. Este într-adevăr foarte important să ne rugăm continuu la Dumnezeu, este vital să rămânem conectați permanent la Creator, cu trup și suflet! Dar Dumnezeu nu ne vrea sufletele purtate în trupuri bolnave! Nu cred că Dumnezeu e în stare să lipsească un copil în creștere de o cană de lapte, de un ou sau de o bucată de brânză proaspătă. De un pește nici nu mai vorbesc... Nu ne cere Dumnezeu să ne chinuim trupurile create de El, ci să ne abținem de la abuzuri, de la dezmățuri! Să ne respectăm trupurile ferindu-ne de ispitele plăcerilor exagerate. Fumatul e de dulce sau e de post? Curvăsăria e de dulce sau e de post? Beția e de dulce sau de post? Furtul, minciuna, intriga, invidia... sunt de dulce sau sunt de post? Despre toate acestea se discută la ora de religie? Apropos de această materie școlară...am auzit de

profesori care examinează elevii prin lucrări de control!
Dascălii care practică această metodă... nu știu că rugăciunile către Dumnezeu nu se fac în scris, ci prin gândul uman, din piepturi însuflețite cu spirite cerești? În scris se dau doar acatistele... pe care sunt lăsate te miri ce rugăminți către Tatăl Ceresc.... Unii vor mașină mică, alții vor să câștige la loto, unii vor să le moară un dușman sau altul..., alții vor să le crească averea... Ciudățenii specifice oamenilor rupți de contactul cu Dumnezeu. Ei chiar cred că dacă lasă mai mulți bani lângă înscrisul de pe hârtiuța numită acatist, preotul va reuși să obțină mai mult de la Dumnezeu, rugându-se în locul lor... Măcar în post, rugați-vă oameni buni direct la Dumnezeu, cereți voi direct să vi se ierte păcatele și să vi se dea mai multă înțelepciune și sănătate! Nu scăpați de păcate dacă stați nemâncați și în acest timp vă văitați că ce greu e... Vă mai și îmbolnăviți, trupurile fiind lipsite de vitaminele, mineralele și proteinele de care are strictă nevoie! Postul înseamnă, după mintea mea, cumpătare și concentrare maximă la Dumnezeu și la sacrificiul făcut de Fiul său întru mântuirea noastră! Rugăciunile ne scot din toate necazurile, pentru că Dumnezeu este adevăratul și unicul Centru de sprijin al ființei umane!

26 martie 2006

Cu chiloți, fără chiloți...

Am vorbit despre nebunie și prostie... Observațiile mele nu au nimic în comun cu celebrele reflecții ale lui Erasmus din Rotterdam... Dar parcă știe cineva unde « a jucat »... acest olandez? Poate... studenții beneficiari de burse „Erasmus”... Dar chiar dacă au aflat cine e, nu sunt convins că l-au și citit... Aaaa, dacă ar fi apărut în vreun ziar pe prima pagină sau măcar la știrile de la ora cinci, atunci cu siguranță ar fi fost un nume foarte bine cunoscut. Dar Erasm, pentru că i se mai zicea și așa (oricum e un pseudonim pe care și l-a ales el), nu a cântat nici manele, nu a jucat nici la Rapid, nici la Steaua, nu a prezentat nici „Din dragoste”, nici „Surprize, surprize” și nu a fost pictat nici pe sutienul Elenei Udrea...

Mai grav, având în vedere ultimul răcnet în tehnicile de propagare a imaginii..., se pare că purta chiloți! Oameni buni, nu glumesc, nu inventez nimic! Vedetele, fie de Tv, fie maneliste, fie cântărețe diverse, fie manechine.... sunt vâdate de fotografi. E bine știut acest lucru. Fotografii, acești „țânțari” din media de larg consum... le „caută de chiloți”! E la modă. Fie că sunt în spectacol, pe scenă, la o terasă, în timpul liber, oriunde... sunt pozate între picioare. (Abia m-am abținut să nu zic între craci..., așă că m-am exprimat cât se poate de elegant...).

Dacă a prins-o fără chiloți pe ea, pac, au dat lovitura! Li se cumpără poza de către toate publicațiile. Știri mari, de o importanță capitală! Doamna **X** nu poartă chiloți! Pe prima pagină! Domnișoara **Z** nu poartă chiloți! Jale, cutremur, inundații, prăpăd...! Cutare n-are chiloți pe

ea! Ca să vezi ce știre de importanță mondială! Ține exact de prostia despre care vorbeam ieri! Inteligenți foc românii noștri. Dacă descoperă un ziar din care află cine poartă și cine nu poartă chiloți, trăiesc mult mai fericiți! Cât despre persoana care s-a lăsat pozată fără chiloți pe ea, sau măcar și-a desfăcut picioarele (Hai că iar era să zic cracii...) cât să i se poată poza chiloții, ce să mai zic?

E vedetă de vedetă. Toată lumea știe de ea! E cineva! Apropo...Dacă s-ar întâmpla vreodată să scadă în sondaje Traian Băsescu, facem pariu că o să se dea de știre națiunii prin toate agențiile de știri că nu poartă chiloți pe el?...

29 martie 2006

De la euforia fotbalului, la drumul spre Dumnezeu...

Am scăpat cu bine. Mă refer la fotbal. Hai, că nu mai au ce spune europenii... nimic de rău. Pot doar să se sperie de Steaua, pentru că amenință Cupa UEFA! Merg pe mâna steliștilor, unu solist! Dacă intrăm în finală, fie și cu Rapid, vom trece mai ușor peste inundații. Dacă luăm Cupa, ne ducem mai ușor până în iarnă, când vom uita de tot ce a fost mai rău. Doamne ajută, să avem parte doar de bine! Dar nu putem urca pe culmi fără dureri. E valabil pentru România, la nivel macro, așa cum e valabil pentru fiecare dintre noi. Trebuie să privim cu mai mult optimism viitorul. Prezentul trebuie trăit cu mai mult curaj, fără vaiete, fără revolte. Chiar vorbesc serios. Nu e vorba de vreo ironie subtilă la adresa ideologiilor din politic... Atunci când vrem să urcăm o pantă, pe un munte, spre un vârf, inevitabil ne mai trezim plesniți de o creangă... ne lovim de fel și fel de obstacole... În plus, efortul de la urcare ne mai taie și respirația...

Trebuie să luăm câte o pauză, să facem câte un popas.... Luăm o gură de aer și urcăm mai departe. Cu cât vârful se află mai departe de noi, cu atât panta este mai mare, cu atât efortul ce trebuie să-l depunem este mai mare! Nu putem ajunge pe culmi, decât asumându-ne și trăiri mai puțin plăcute. Dar atunci când vom fi pe creastă, Dumnezeu ne va putea mângâia direct! Ce poate fi mai de preț? Nu trebuie să ne fie teamă de inundații, de cutremure, de oricare alte calamități.... Să ne temem de faptul că s-ar putea să nu-i facem pe plac lui Dumnezeu! Asta da. Pentru că într-o zi, se va sfârși timpul acordat spre deșteptare...

Apropo de timpul Pământului....(Am introdus o licență publicistică!), dacă acesta se va sfârși cândva, atunci înseamnă că vom avea un sfârșit al lumii! Dacă va exista un sfârșit al lumii, atunci avem dovada supremă, zdrobitoare, a existenței lui Dumnezeu, a Creatorului care i-a transmis lui Ioan mesajul biblic al Apocalipsei. Așa că, iată, cum am da-o, tot nu trebuie să ne speriem! Dacă există Dumnezeu, totul este salvat! Mă refer la sufletele pământenilor atinși de credință. Am plecat de la fotbal, generator de euforie și am ajuns la optimismul suprem dat de credința în Dumnezeu. Are și Gigi Becali o contribuție.

31 martie 2006

Prindem și sfârșitul?...

Am primit pe internet un amplu material cu demonstrații în favoarea teoriei potrivit căreia evenimentele din „11 septembrie” au fost regizate de americani prin servicii superspecializate. În acest mod s-ar fi justificat invadarea Afganistanului și a Irakului. Și o țară și alta, lăsate de Dumnezeu cu averi imense! Prima deține imense depozite subterane de uraniu, iar subsolul Irakului colcăie de petrol! Că o fi adevărat acest scenariu, că n-o fi adevărat..., cert este că lumea este condusă de adevărate grupuri de interese, de minți superinteligente, luminate de geniul lui Lucifer... Dumnezeu veghează ca acest spectacol mondial să nu afecteze pe cei care și-au încredințat soarta în mâinile Sale. Așa că nu trebuie să le fie teamă decât celor vânduți lui satana! Aceștia, rătăciți, confundă îndumnezeirea întru spiritul Creatorului... Omenirea parcurge o perioadă tulbure dominată de fenomenul îndumnezeirii în sensul creației...

Oamenii chiar cred că puterea de creație dăruită de Dumnezeu le este nelimitată! Sunt oameni care, uitând că sunt simpli trecători prin această viață, cu sfârșit inevitabil, au început să se creadă Dumnezei!!! Cel mai bun exemplu, cel mai pe înțelesul tuturor, ar fi ingineria genetică! Însămânțări artificiale, mutații genetice, clone, etc...

Ne dăm Dumnezei pe acest Pământ? Dumnezeu ne-a oferit șansa extraordinară de a deveni nemuritori, înzestrându-ne cu un corp și un mental care să ne permită să ne conectăm la lumina sa, la adevăr, la veșnicie! Și noi ce facem? Preferăm să ne folosim de inteligență întru slujirea idealurilor satanei, a energiilor

negative, care acționează deja vizibil pe Pământ!
Pământul este amenințat de cutremure, de revărsarea
apelor peste uscatul locuit de milenii de oameni, de
molime și multe alte rele, iar unii, bolnavi de microbul
satanic, se străduie să cucerească petrol, să pună mâna
pe uraniu, să-și umfle portofelele și burțile... Ei cred că
pot împărăți Pământul, ei cred că sunt nemuritori, iar cei
mulți, nevoiași, cu credință în Dumnezeu, muritorii de
rând... le-ar putea fi sclavi pe veșnicie, din tată în fiu...

Generația noastră a trăit revoluții în direct, războaie
în direct, doborârea celebrelor turnuri, Gemenii din New
York...., tsunami, de pe urma cărora au murit milioane de
oameni, inundații fără precedent, însămânțări artificiale...
Doamne Dumnezeule, sper să nu prindem tot noi,
această generație, și sfârșitul lumii tot în direct!

3 aprilie 2006

Fiți optimiști, imbecilii sunt pe cale de dispariție !

Am părut uneori mai pesimist? Nu. Vă înșelați, iubiți cititori! Sunt mereu optimist, doar că îmi mai vine câteodată să-i sperii un pic pe acești rechini de oameni, mereu puși pe prăduit... Nu-i mai satură nimic și se cred veșnici pe Pământ. Lumea e un pic nebună... Dar e mult, foarte mult frumoasă! Splendidă! Minunată! Dumnezeiască! Avem zi de zi soare pe cer, chiar dacă uneori nu poate fi zărit, din cauza vreunui nor, pus pe șotii, ce ne încearcă... întru întărire!

Sunt optimist. Așa spuneam, dar sunt și trist... tare trist, atunci când văd că există tineri care nu mai au pic de respect pentru bătrâni. Nu-i mai suportă! Se poartă drăcește cu ei. „*Babo, nu vezi că pe aici nu e trecere de pietoni! Du-te acasă!*” Așa îi striga ieri un derbedeu de șofer unei doamne în vârstă, care prinsă de griji și amaruri... a încercat să treacă strada printr-un loc nesemnalizat cu „trecere de pietoni”. Ei...și? Care-i problema, omule? De parcă la trecerea de pietoni te-ai fi oprit și i-ai fi dat prioritate! Aiurea. Am văzut bătrâni pierzând zeci de minute pentru a prinde un moment prielnic să treacă strada... pe „*trecerea de pietoni!*”! Nemernicul, care a deschis larg fereastra automobilului său și a țipat ca un animal la biata femeie, habar n-are că într-o zi va ajunge, cel mai probabil, mult mai rău decât ea... De ce să se ducă acasă? Te încurcă pe tine, nefericitule, în trafic? Trebuie să moară pentru a-ți fi ție mai ușor pe șosele? De ce sunt atât de urâți bătrânii de către tinerii din ziua de azi? Această generație se crede

nemuritoare! Un fenomen ciudat, cu consecințe tragice! Bani, bani și iar bani! Asta visează lumea de azi. Cu orice preț! Îi văd la tot pasul. Copleșiți de boli, îmbătrâniți prematur, cu fețe căzute, arși de invidie, răi la mațe, urâți, cocoșați de neputință, impotenți, frigide, strâmbi de dureri de tot soiul... Dar nu se mai satură de bani! Ei vor bani mereu și urăsc tot ce le stă în cale! Și pe mă-sa și pe tac-su! Habar n-au să mănânce, să-și îngrijească trupul, nu știu cum să se îmbrace, au cele mai odioase gusturi... iar despre hrana spirituală nu se mai poate vorbi nici măcar în plan virtual... Dar nu-i nimic. Ei au bani. Această categorie de nefericiți este foarte ușor de identificat! Ne putem feri de oamenii răătăciți în această categorie... O categorie inferioară, care nu știe să respecte nimic!

Dar eu chiar sunt optimist. Aceste căzături umane sunt pe cale de dispariție! Știu eu. Am eu informații de ultimă oră, din surse demne de luat în seamă! Nici nu se putea să vă dau o veste mai bună! Sper.

4 aprilie 2006

Berbecii lui Gigi sau savarinele lui George...

Duelul dintre Steaua și Rapid are conotații mult mai mari decât ar crede microbistul de rând. În arena de pe «Lia Manoliu» nu se decide doar cine merge în semifinala UEFA... De fapt e vorba despre un duel, în exprimare metaforică, dus pe de o parte pe gazon..., iar pe de altă parte în ringul politicului românesc... Să le luăm pe rând. E bine că oricum vom continua să le plimbăm europenilor pe la nas numele de România, să se învețe cu noi în noua Europă lărgită... N-o să le miroase prea bine..., dar se vor obișnui până la urmă! Dacă Steaua va prelua rolul de ambasador al României, în semifinalele UEFA, atunci vom lua și Cupa! E pronosticul meu. Publicul are numai motive de bucurie. Diseară, tot românul uită de griji, ia o țuică la bord și pleacă în lumea visurilor plăcute încercându-se cu optimism și bunătate. Exact ceea ce ne trebuie acum ! De-o fi să avem parte de ceva incidente în tribune, apăi, vorba ardeleanului, n-o fi baiul cel mai mare.... Se întâmplă și la case mult mai mari !

Ceva necaz va fi în sufletul patronului care pierde... Pentru că meciul se mai dă și în acest plan. Becali și Copos sunt doi patroni de culori diferite. Aș spune că sunt chiar diametral opuși din toate privințele. Gigi și George sunt doi oameni cu nume de Sfânt biruitor. Dar azi, doar unul va merge mai departe! Gigi e plasat mult mai bine. Dacă se califică Steaua în semifinale, Gigi va sări cu partidul său pragul electoral! În plan personal, cota lui va crește imens la electoratul român. Dintr-o locomotivă pe aburi se va transforma într-o locomotivă electrică mult mai

performantă, cu care va trage P.N.G.-ul mai departe decât a visat vreodată. De cealaltă parte, George, care are mari probleme de imagine și portofel... la această oră, în cazul unei victorii ar putea fi iertat de popor... Nu știu dacă și D.N.A.-ul ar putea face același lucru... George se află în buza prăpastiei și soarta lui seamănă foarte mult cu a lui Adrian Năstase! Diferența ar consta în priceperi. Adrian se pricepe la tablouri, George se pricepe la savarine.

Va conta probabil și mesajul religios. Gigi e om cu credință în Dumnezeu. Se vede de la o poștă! Pe cât e de simplu în vorbire, pe atât de complex și profund este în relația cu Tatăl Ceresc. În plus, românismul ce-l caracterizează, i-ar da dreptul să meargă mai departe! George concediază oamenii de la IMEP în postul Paștelui. George s-a furișat în Parlament pe lista Argeșului, înșelând toate așteptările... Țeapă! Asta am luat noi cu George. E putred de bogat și dacă îl auzi cum vorbește îți vine să-i dai ultimul leu din buzunar, de milă... Sigur, Rapidul este altfel! În cazul echipelor, sincer, m-aș bucura până la urmă și pentru Steaua și pentru Rapid, în egală măsură...

În cazul patronilor, între oi, berbeci și savarine, aleg pe Gigi Becali! Azi.

5 aprilie 2006

Învățăături de aur de la Maica Tereza

„Omul este irațional, illogic și egocentric.

Nu are importanță, tu iubește-l!

**Dacă faci bine, vor spune că ai scopuri ascunse,
egoiste.**

Nu are importanță, tu fă acel bine!

**Dacă-ți atingi propriile țeluri, vei găsi prieteni
falși și dușmani adevărați.**

Nu are importanță, tu realizează-l!

Binele pe care îl faci, mâine va fi uitat.

Nu are importanță, tu să-l faci!

Onestitatea și sinceritatea te fac vulnerabil.

Nu are importanță, tu fii deschis și sincer!

**Ceea ce ai construit ani în șir, poate fi distrus
într-o clipă.**

Nu are importanță, tu să construiești!

**Dacă-i ajuți pe oameni, se vor ridica
împotriva ta.**

Nu are importanță, tu să-i ajuți!

**Dă lumii ce ai mai bun în tine și lumea te va lua
la bătaie.**

Nu are importanță, tu dă ce ai mai bun în tine!”

Le-am primit și eu de la un prieten. Le public pentru
toți cititorii mei. La fel de buni prieteni.

6 aprilie 2006

Mentalitatea muncitorului român e totuși o problemă de stat...

Stând la taifas cu un amic francez, care ocupă o poziție importantă într-o firmă germană, am reținut o poveste pe care o voi face publică în cele ce urmează. În acest fel vom înțelege mai bine cum sunt văzuți românii la lucru. Uneori...Și s-ar putea să mă aleg și cu un mandat oficial de ascultare a telefoanelor...

Joel (Are prenume de breton!) lucrează cu multe firme românești. Uneori e tare cătrănit pentru că românii nu ar răspunde cum se cuvine la așteptările sale. Mi se plânge de mentalitatea muncitorilor români de la firmele cu care lucrează în subantreprenariat. Deh...nu toți românii au școala Dacia...acolo unde mentalitatea este cu totul alta. Și ca să îl înțeleg mai bine mi-a dat un exemplu. Cică în Franța, din cinci muncitori, unul obișnuiește să tragă chiulul. Dacă se uită fix în ochii acestuia, atunci când trece pe lângă ei, leneșul se apucă jenat de treabă, înțelegînd mustrarea din priviri... În România, Joel zice că a observat un fenomen puțin schimbat...Din cinci muncitori, patru obișnuiesc să tragă chiulul. Și dacă trece pe lângă ei și îi privește fix în ochi pe cei patru, certându-i cu privirea....aceștia continuă să stea...să tragă chiulul ! Nici vorbă de jenă. Rămân total netulburați !

Tot Joel a remarcat însă că românii sunt plătiți extrem de prost. Dar asta este o cu totul altă problemă. Și mentalitatea și salariile și seriozitatea sau nereseriozitatea și locurile de muncă și calitatea muncii....sunt factori ai dificilei ecuații a economiei de piață ! Cine găsește formula rezolvării acestei ecuații, merge mai departe ! Unii ajung olimpici, premianți ! Alții, doar cu patru clase...la coada vacii !

Regăsiți-vă, români!

La români, orice lege ține trei zile. Românii au un coeficient de inteligență care ne situează pe ultimele locuri în Europa. Românii nu se prea țin de cuvânt. Mai cu șprițul, mai cu preacurvitul, mai cu șmanglitul, mai cu mâncatul de lebede....Noi, românii, cred că ar fi timpul să ne găsim echilibrul și să ne mai aducem aminte și de calitățile noastre, care au speriat și Vestul și pe mulți care au poftit la bunurile noastre! Românii au, probabil, cei mai vâjnoși bărbați din lume. Am demonstrat-o cu prisosință la Jocurile Olimpice de-a lungul timpului, prin rezultatele obținute de sportivii noștri. Românii au cele mai frumoase și sănătoase femei. Muierile noastre sunt adevărate! Nasc copii frumoși și sănătoși. Sunt iubitoare și gospodine! Românii știu să se distreze cum puțini alții pe lume știu să o facă. Românii sunt cei mai toleranți. Ospitalitatea e pusă la loc de cinste. Simțul umorului demonstrează ce psihic puternic avem. Dacă ne punem mintea cu înfumurații ăștia de occidentali, cu ifose de capitaliști superiori, îi batem și la fotbal și la pumni... Am folosit „pumni”, așa... metaforic. Îmi place cum sună! N-avem tehnologii, suntem săraci la averi, dar bogați la spirit! Și suntem infinit mai morali decât toate neamurile ăstora care vin să ne țină simpozioane și conferințe depre civilizație! E bine să-i ascultăm, să învățăm tot ce e bun de la ei, dar niciodată să nu avem complexe de inferioritate! În fața cui să ne complexăm? În fața unor popoare cu familii de poponari legali? În fața unor popoare ai căror regi, din tată în fiu, s-au combinat între ei, frate cu soră, mamă cu fiu... tată cu fiică...? Vai de

mama lor de degenerați! Sub masca civilizației nu-și pot ascunde genele bolnave! Hai să fim serioși! Cu ce sunt mai presus decât noi cei care s-au măcelărit între ei sub pretextul unei revoluții întru eliminarea regelui... pentru a readuce în fruntea lor un împărat? Cât de inteligenți, morali și civilizați sunt cei care se duc să joace mireasa... la nunțile de homosexuali? Nici măcar la făcut copii nu se prea mai pricep... Adoptă de pe la noi sau recurg la înșămânțări artificiale... Cu ce ne sunt mai presus?

Români, nu fiți extremiști, regăsiți-vă echilibrul!
Avem multă treabă de făcut. Avem extrem de multe de învățat! Dar nu suntem nici fraierii lumii! Suntem buni! Mai buni decât mulți, care se dau viteji. Și nu uitați să iubiți!

9 aprilie 2006

Alternativă la Apocalipsă...

Religiile au generat o mulțime de trăiri de-a lungul istoriei omenirii. Au fost vremuri când politicienii nu suflau în fața înaltelor fețe bisericești. Biserica făcea legea în stat! Acum, oficial, puterea este în mâna politicienilor. Dar, mai peste tot în lume, Biserica este cea mai apropiată de oameni și invers. Oamenii diferă unul de altul prin limba vorbită, prin culoarea pielii, prin apartenența la o națiune sau alta, prin cetățenii, dar mai ales prin apartenența la o religie sau alta! Religia poate fi motiv de război! Ce paradox! Aici e vorba de o lucrare extrem de abilă a Diavolului...El știe să-ți bage coada exact acolo unde trebuie, pentru a dezbină, pentru a instiga, pentru a îndemna la ură, la intoleranță, la războaie...Pentru Diavol, acest pretext de război pe teme de credință religioasă, pare a fi un fel de „artă supremă”... „adevărată operă de artă”... care, din nefericire, prinde... și i-a creat de nenumărate ori satisfacții teribile! Eu nu am nici cultura necesară înțelegerii fenomenului religios mondial, dar nici capacitatea intelectuală de a pricepe această ruptură dintre oameni pe teme de religie... Sunt de acord că fiecare popor are identitatea sa, iar religia este cea care îi conturează personalitatea. Am fost, sunt și voi muri ortodox! Sunt totuși și români catolici, neoprotestanți și așa mai departe. Românismul este strict legat de ortodoxism?! Oricare alt cult religios în afara ortodoxismului poate și trebuie să fie tratat cu respect. Din acest punct de vedere, noi, românii, părem a fi unul dintre cele mai tolerante popoare! În Ardeal ortodocșii se bucură alături de catolici de Paștele Catolic și catolicii fac același

lucru la Paștele Ortodox! Asta demonstrează că suntem cu adevărat un popor cu credință în Dumnezeu, care nu ne cramponăm în mod habotnic de religia neamului, ci dăm întâietate lui Dumnezeu, care este același pentru toți, indiferent de religie. Când și toți Preoții, fie catolici, fie ortodocși, dar și Pastorii protestanți sau neoprotestanți, precum și toți ceilalți Lucrători din Casa Domnului de pretutindeni, indiferent de religie, vor pune înaintea tuturor lucrurilor pe Dumnezeu, vom avea Pace pe Pământ și Dumnezeu ne va anunța că am învins răul! Pentru că eu înclin să cred că Dumnezeu este în stare să aibă o alternativă la Apocalipsă! Mă gândesc la amânarea sfârșitului....

10 aprilie 2006

Dumnezeu e șugubăț...

Paradigma este un miracol. Un lucru, un fenomen, o trăire pot fi interpretate în moduri diferite. Întru înțelegerea paradigmei, există un exemplu celebru, cu o grafică, portret de femeie, în care poate fi distins chipul unei tinere, dar în același timp, desenul arată și chipul unei cotoaroaște... Depinde de concentrarea privitorului. Viața este plină de situații de acest gen. Trecem pe lângă oameni care au stări diferite. Unii par veseli, fericiți, iar alții par profund marcați de suferințe. Așa îi vedem noi, dar ei pot avea de fapt stări absolut contrare aparențelor. La fel de celebru este și exemplul cu bărbatul care însoțea doi copii extrem de neastâmpărați într-un tramvai. Copiii se comportau de-a dreptul huliganic, sub privirile nepăsătoare ale tatălui. « *Câtă indolență, câtă nesimțire !* » Așa sunau comentariile celorlalți pasageri, evident deranjați de cei doi copii, care păreau că urmează să se urce în capul vatmanului... Un călător mai autoritar l-a apostrofat pe tatăl cu pricina și a primit următoarea precizare: « *Vin cu copiii de la spital. Tocmai am aflat că soția mea a murit. Cred că merită să-i las un pic de capul lor. Ei nu știu nimic despre mama lor...* ». A urmat, normal, o stare de perplexitate din partea călătorilor, inițial plini de indignare... Nu poți intui mereu în mod corect starea unui om, trăirile sale interioare. Extrapolând un pic această problemă a paradigmei... vreau să vă spun că Dumnezeu este mare șugubăț... Noi nu arătăm cum am vrea noi, ci cum vrea El. Noi nu vedem cum am vrea noi, ci cum vrea El. Ori de câte ori vrea El. **Ceea ce urmează să vă spun este strict autentic și cât se poate de hazliu.**

Mi-a apărut într-o publicație, în serial, poza și numele, în titlul unor articole defăimătoare, în care am fost insultat și calomniat în mod constant. Atenție la ce urmează! Mă trezesc în această săptămână, că un distins om de afaceri din urbe îmi spune că a văzut articole de-ale mele la mai multe publicații și că mă felicită! I-am mulțumit că citește “Societatea Argeșeană” și “Evenimentul Muscelan”, dar mi-a replicat că m-a văzut și în altă parte...! Omul mi-a arătat publicația pe care i-o aduce personal, în mod constant, chiar patronul ei! « Uite, domnule Badiu, nu e asta poza dumneavoastră?! Nu e ăsta articolul dumneavoastră?! »...Era vorba despre articolele scrise despre mine....nu de mine...lângă care era dată poza mea. Dar el nu le citise niciodată! Credea doar că Badiu scrie și acolo. Văzuse numele și poza! Și crescusem în fața lui.

E tare, nu?! V-am spus că Dumnezeu e șugubăț!

11 aprilie 2006

**„Ți-am spus să nu mai muști...,
nu să nu mai sâsâi!....”**

O întâmplare recentă mi-a adus aminte de povestea înțeleptului care a sfătuit șarpele să nu mai muște pe nimeni. Acesta, șarpele, a ascultat înțeleptul și lumea din sat a aflat că șarpele nu mai mușcă. Copiii, femeile, bărbații, au început să bată șarpele cu ce aveau la îndemână. Bietul șarpe devenise ciuca bățăilor. Oamenii din sat s-au prins că șarpele nu mai mușca pe nimeni. Slăbit, plin de vânătăi, cu capul spart... șarpele s-a târât până la înțelept și cu glasul aproape stins... i s-a plâns: *„Uite ce mi-au făcut oamenii din sat! Toți mă bat, mă batjocoresc în fel și chip! Tu m-ai învățat să nu-i mai mușc... și așa am făcut... Și uite ce pățesc! Ce fel de înțelept ești tu?!?...”* Înțeleptul l-a ascultat pe șarpe cu atenție și apoi i-a zis: *„Nu sunt eu de vină pentru cele ce pățești! Eu ți-am zis doar să nu mai muști oamenii, dar nu ți-am poruncit nicicum să nu mai sâsâi...!”*

13 aprilie 2006

Pitești, deschidere internațională și reședință italiană...

În fiecare an, primarul exploatează la maximum „Simfonia lalelelor”, în toate direcțiile posibile.... Pe lângă efectul pozitiv asupra electoratului, primarul reușește să facă o imagine excelentă pentru Pitești, mai ales în plan internațional. Ambasadori ai celor mai importante țări vin la Pitești cu această ocazie. E mare lucru. Nu întâmplător, municipiul Pitești se situează printre primele cinci mari centre economice cu capital străin atras din România. La Pitești s-a format deja o comunitate de francezi. Aceștia lucrează în principal la Dacia, dar nu numai! Pe locul doi sau chiar pe primul loc, dacă e să excludem Dacia, se pare că se află totuși comunitatea italiană. Italienii sunt prezenți în Pitești într-un număr foarte mare. În ultimii ani s-au înmulțit investițiile italiene la Pitești. Sunt o serie de restaurante în Pitești, unde aproape că a devenit limbă oficială italiana! Pe stradă, în bănci, în magazine, auzim vorbindu-se italiană, acest lucru părăndu-ni-se deja ceva firesc... În spatele acestei „migrații” importante de italieni la Pitești se află un om extrem de dinamic, excelent ambasador al Piteștiului pentru Italia! Giulio Armanaschi, pentru că despre domnia sa este vorba, are o modestie specială. Nu-i place să i se facă reclamă. Este un om de o sensibilitate aparte, dar în același timp dispune de o tenacitate specifică unui italian veritabil, care abordează orice lucru cu seriozitate și cu forță! O forță italiană, de care profită Piteștiul din plin. Mulți, foarte mulți oameni de afaceri, profesori universitari sau șefi de instituții administrative au beneficiat de serviciile de relații

diplomatice cu Italia prin Giulio Armanaschi. Se zbate mai ceva ca un politician și muncește mai mult ca un afacerist, pentru că îi place foarte mult ceea ce face. Giulio Armanaschi este de fapt șeful Comunității Italiene din România. Cu dublă cetățenie, româno-italiană, a ales să trăiască în România, la Pitești. Este singura comunitate internațională cu reprezentare la vârf în provincie! Așadar, Piteștiul este capitala italienilor din România. Am început cu „Simfonia lalelelor” pentru a exemplifica mai bine ce importanță poate avea o reprezentare profesionistă în plan internațional. Este excelent că avem „Simfonia lalelelor” la Pitești. În aceste zile, Piteștiul, capitala permanentă a italienilor din România, este și capitala tuturor străinilor din România!

13 aprilie 2006

Soare pentru Pitești și copiii lui Pendiuc

În mai toți anii din urmă, de ***Simfonia lalelelor*** avem soare în ziua deschiderii, după ploi și temperaturi scăzute! Ai zice că primarul Tudor Pendiuc face vrăji! Cu o zi două înainte, ne întrebăm ce va fi dacă plouă și în ziua deschiderii? Pentru că mii de copii preșcolari și elevi așteaptă să defileze prin centrul orașului, frumos îmbrăcați în ținute de sărbătoare... Și, ca prin farmec, în ziua de inaugurare a Simfoniei apare soarele și se face cald! Pendiuc știe să facă vrăji ! Așa vuieste întreg orașul. Numele de Pendiuc este asociat cu numele de Pitești și totodată cu Simfonia lalelelor. Dar soarele nu răsare pentru Pendiuc, așa cum gândește lumea în general... Soarele răsare pentru miile de copii care așteaptă cu mare bucurie această zi. Mi se pare că într-un an, Inspectoratul Școlar nu prea a fost de acord cu scoaterea copiilor la defilare... Am înțeles că s-a vrut un fel de atac la Pendiuc... De parcă Simfonia ar fi a primarului, ca persoană fizică. Mare gafă ! Până la urmă, copiii au venit în centrul orașului și au defilat, dar Cerul a fost un pic supărat și a dat un pic de ploicică. Doar un pic. Ieri, nu s-a mai pus așa problema. Inspectoratul Școlar a colaborat perfect cu Primăria și a lăsat copiii să se bucure de eveniment. Noi toți ne bucurăm ca niciodată în fiecare an, atunci când vedem o masă de copii defilând în costume florale pe strada mare. Ce poate fi mai frumos? Și dacă ce e frumos îi place și lui Dumnezeu, atunci era de așteptat ca ieri să avem zi cu soare la Pitești! Oraș cu primar Pendiuc!

14 aprilie 2006

Magicianul și echipa sa au înscris din nou...

Vorbim despre Simfonie cu mândrie. Ne place că suntem piteșteni și ne simțim foarte bine de Florii, de Simfonia Lalelelor, an de an! La Pitești nu plouă niciodată de Simfonie! Trecem prin Centru ca printr-un colț de Rai! E tot o simfonie! O simfonie a primăverii, a iubirii, a frumuseții, a tot ce înseamnă viață pe Pământ. Primarul este preaslăvit pe bună dreptate! Acest om este încărcat cu multă energie bună, pentru că este pomenit numai de bine de mii și mii de oameni care gustă din Simfonia dirijată de maestrul Tudor Pendiuc!

Pe scena marelui spectacol stau mereu de-a dreapta dirijorului... artizani de excepție. **Doru Iliescu**, director al celui mai performant A.D.P. din țară, este unul dintre pionii de aur ai Simfoniei! Apropo! Piteștiul este orașul cu cel mai lung gard viu! Are cel mai întins spațiu verde amenajat și este unul dinre cele mai curate orașe din țară! Administratorul acestor realizări este nimeni altul decât Doru Iliescu. Ce nume! Doru! Predestinat unei Simfonii florale! Un alt nume cu greutate: **Dan Teodorescu**. Unul dintre cei mai tineri directori din Primăriile României, dar și unul dintre cei mai performanți manageri din generația tânără.

De **Monica Colfescu** auzim mai des, pentru că lucrează în domeniul relațiilor, dar la Simfonie prinde de fiecare dată unul dintre cele mai importante roluri! Nu obosește niciodată și are veșnic prospețimea unei flori de Simfonie. Cei doi viceprimari îl încadrează foarte bine pe magicianul Tudor Pendiuc, acest primar care, dacă s-ar

putea transfera ca un jucător de fotbal, de la o primărie la alta, ar fi vândut pe sume mai mari decât Mutu sau Ronaldhinio, la Primării din Olanda, Italia sau Anglia! Merită felicitări și toți politicienii din alte partide care au fost alături de Pendiuc. În acest fel au fost alături de toți piteștenii! Felicitări merită și întreg **Consiliul Local**, cu opoziții lui Pendiuc, cu tot! Opoziția are un mare merit. Fără opoziție, Tudor Pendiuc n-ar fi prins mereu cea mai bună formă.... pe teren.

**Fie ca această Simfonie să ne fi pregătit sufletele
întru întâmpinarea Sfintelor Paște!**

16 aprilie 2006

A fost ziua lui Vasile!

A fost ziua lui Vasile. E berbec. A făcut 21 de ani. Stă cu mine pe stradă. E un băiat de toată isprava. A muncit o vreme și prin Spania. Nu prea mult. S-ar putea să plece din nou, pentru că îi place munca și tinerețea mai cere și bani... Dar parcă numai tinerețea?!... Când a fost în Spania, ca tot românul, a stat pe la alți compatrioți, mai cu vechime, în gazdă. Se mai pilea câte unul și a doua zi nu mai putea merge la serviciu. Îl ruga pe Vasile să-i țină locul, să meargă la muncă în locul lui. Când îl observa spaniolul, îl oprea definitiv și transmitea eventual vorbă la celălalt român că renunță la el... Vasile este foarte harnic, conștiincios, respectuos, cu bună creștere și nu știe ce e minciuna, hoția sau lenea! Ai zice că Vasile nu e român! Dar e român neaoș! Pe deasupra este și foarte chipeș. Toate puștoaicele din cartier sunt gogă după el! Cred că acum are o prietenă bună. Mai rămâne seara pe la ea. Dar nu întârzie de la lucru și nu trimite niciodată pe cineva în locul lui. Nu are nici tată parlamentar, nici mamă stilistă! Nu are nici frați patroni și nici surori fotomodele... Părinții săi sunt români absolut normali. Îmi place tare mult să scriu despre Vasile. Aici, în acest colț de pagină unde am scris despre Traian Băsescu, C.P.Tăriceanu, Tudor Pendiuc, C. Nicolescu, C. Stroe, Elena Udrea și mulți alții, super cunoscuți! Pe Vasile nu-l știe multă lume. Doar prietenii și familia. Vasile e român de-a nostru și în plus, v-am spus deja, e vecin cu mine.

La mulți ani pentru Vasile Gavrilescu!

18 aprilie 2006

România într-o rână...

Dezastrele naturale din ultima vreme scot la iveală gradul de sărăcie a românilor. Este uimitor să vedem la televizor cum se prăbușesc peste semeni de-ai noștri case făcute din chirpici! Priviți la gardurile lor, la ce au prin gospodării, în case... I-ați văzut pe bieții oameni cum sunt îmbrăcați? Vai de mama lor. Acești oameni sunt bătuți acum în plus de soartă. Cumplită este și mentalitatea aceloră ca au fost surprinși de televiziuni în cârciumi, în timp ce jandarmii se străduiau să le ridice diguri în calea Dunării. Iată un colț de Românie în toată splendoarea ei...

O Românie reală, fără trucaje, necosmetizată! Acum înțelegeți ce greață poate produce apariția pe micul ecran a fufelor de tot felul care se rup în figuri, care mai de care mai decoltate, cu țoale de mii de euroi pe ele... și silicoane, care fac mai mult decât o casă din chirpici.... Neveste de parlamentari, de miniștri, sau chiar de prim-ministru...

Blonde de la Cotroceni... I-ați văzut ce fețe au la baluri, la te miri ce chermeze? Cum se afișează în mașini luxoase și vorbesc de parcă ar fi picați din lună... și nu dintr-o Românie pusă de ei într-o rână! O Românie pusă pe butuci! Nu le cere nimeni să fie săraci, să umble în opinci și izmene sau cu căciulițe suflecate pe cap, dar un pic de decență, de respect pentru cei mulți și nevoiași se impune. E greu să se comporte cum propun eu, pentru că ei trăiesc în altă lume, sunt mahmuri de bogăție, putrezi de vanitate, însetați de putere și nu-i mai satură nimeni de plăceri... care mai de care mai bengoase!

Norocul este însă tot de partea lor, căci noi, românii, stăm cuminte în banca noastră, dacă avem ce mânca de Paște și Crăciun! Fără mâncare... e belea mare!

Uneori ne împușcăm președintele în ziua de Crăciun! Acum putem sta liniștiți, e doar Paștele! Și am văzut că Piața Ceair e plină de miei... care au început să pută...

19 aprilie 2006

Azi e zi de rugăciuni!

Dacă e vinerea mare, atunci trebuie să ne rugăm! Să postim! Să ne retragem un pic din cele lumești și să îl implorăm pe Domnul să ne ierte pentru că greșim zilnic! În acest fel îndeplinim practic un act de spovedanie, pentru că rugându-ne să ne ierte, ne gândim și la greșelile făcute și rețrăim fără a mai greși...

Să ne rugăm pentru cei fără adăpost, peste care apele au dat năvală pentru a ne demonstra că natura este stăpână pe Pământ și nu omul! Să ne rugăm pentru iertarea politicianilor, pentru că sunt, probabil, cei mai păcătoși! Să ne rugăm ca România să nu fie atinsă de vreun război, să ne ocolească mișcările tectonice, să se oprească apele care ies din albi! Să ne rugăm să le dea Dumnezeu sănătate celor care ne conduc! Să ne rugăm pentru a primi puterea de a iubi, de a ierta și să nu ne pierdem niciodată nădejdea! Să fim mult mai toleranți! România are nevoie de rugăciunile noastre, ale poporului său, pentru a fi salvată! Încercați, oameni buni, să nu vă mai gândiți la mâncare, la miel, la cozonaci, la băutură, azi! Măcar azi!

20 aprilie 2006

Ținem bine lumânările!...

Parcurgem „săptămâna luminată”! Îmi place tare mult cum sună. Minunat ar fi ca fiecare zi pe care o trăim să ne fie luminată. E foarte important să ne fie luminat drumul pe care mergem... Metaforic vorbind, noi, românii, avem obiceiul să ținem felinarul în spatele căruței... și să bifăm fiecare groapă peste care trecem... Suntem buni contabili! Socotim și evidențiem foarte exact toate gropile în care dăm... Occidentalii, cei pe care îi invidiem pentru nivelul lor de viață, au alt obicei. Ei țin tot timpul un felinar în fața căruței... Și dacă observă o groapă o ocolesc! Cu lumina în față, ei văd drumul cel bun. Știu când să se oprească, să o ia la stânga sau la dreapta... Ei nu contabilizează numărul gropilor pe care le ocolesc, ci dezvoltă proiecte pe termene medii și lungi pentru construirea de drumuri noi, fără găuri... Când o să ne prindem și noi că felinarul se ține în fața căruței și nu în

Ne bucurăm că am reușit să vindem tot. Bănci, petrol, fier vechi.... Se face lumină și pe strada noastră și am rămas stăpâni aici la noi acasă... Ca în bancul ăla cu valetul care ținea lumânările aprinse la capul patului în care făcea sex stăpânul cu nevastă-sa... Acesta a observat că soția sa nu prea era mulțumită! S-a enervat, l-a certat pe valet că nu știe să țină lumânările, le-a luat el și l-a pus pe valet să facă treaba cealaltă în locul lui... Femeia a fost foarte mulțumită de această dată! Stăpânul a exclamat plin de mândrie spre valet: „Ai văzut ce înseamnă să știi să ții bine lumânările?!”

25 aprilie 2006

Ion Tabacu a spart cifrul Dacia-Renault!...

La Universitatea din Pitești s-a oficiat o donație de proporții. Actorul care a creat acest eveniment a fost Dacia-Groupe Renault, oferind pentru Facultatea de Mecanică și Tehnologie componente auto, standuri de probe, o caroserie, un automobil Logan și multe altele necesare completării laboratoarelor în care se realizează pregătirea viitorilor ingineri de la Pitești. Valoarea acestei donații este de- țineți-vă răsuflarea!- peste 160 de mii de euro! Din totalul de opt universități din România, care pregătesc prin facultățile lor ingineri pentru fabricarea de automobile, au fost alese doar două pentru o astfel de donație din partea francezilor de la Dacia: **Pitești și Brașov!** Acest lucru s-a petrecut după un atent audit al specialiștilor de la Dacia. **Principalul atu al celor de la Pitești l-a constituit modul în care a fost formulată cererea de sponsorizare și argumentele aduse.** Afirmatia este preluată de la directorul de Resurse Umane, Dacia! Bineînțeles că artizanul acestei lucrări nu este altul decât decanul Facultății de Mecanică și Tehnologie, profesorul universitar dr. **Ion Tabacu!** Domnia sa este și cel care, în calitate de președinte, a convins Dacia-Groupe Renault să fie coparticipant, alături de Universitatea din Pitești la organizarea Congresului Internațional al Inginerilor de Automobile din toamna trecută, la Pitești. Cu acea ocazie, francezii au avut posibilitatea să cunoască o importantă față a potențialului de management de care dispune F.M.T., precum și

profesionalismul cu care este abordat actul educațional la această Facultate!

Este evident că francezii de la Renault sunt foarte interesați de modul de pregătire al viitorilor ingineri la Pitești. Sponsorizarea oficiată ieri este de fapt o investiție Renault pe termen lung! Tipic franceză, tipic Renault! Ei nu investesc niciodată în ceva falimentar sau fără perspectivă, fără viabilitate pe termen lung! Inginerii pregătiți la Pitești au avut mereu căutare la Dacia.

Ion Tabacu a reușit să facă din Facultatea de Mecanică și Tehnologie o adevărată pepinieră de specialiști pentru industria constructoare de mașini din România și mai nou pentru Franța. A nu se uita că o serie întreagă de absolvenți de Pitești și-a găsit de lucru cu ușurință în Canada și S.U.A., imediat după Revoluție, iar cca 75% dintre specialiștii de la Dacia de azi, agreeți Renault, sunt absolvenți ai Universității din Pitești.

Felicitări Dacia-Renault! Mulțumiri directorului general Francois Fourmont! Felicitări pentru decanul Ion Tabacu, pentru echipa sa din conducerea facultății (prodecan, șefi de catedre) și pentru întregul corp profesoral al F.M.T.!

26 aprilie 2006

Sfântul C.T.P.!

Noi, românii, chiar că suntem speciali! Mai în glumă, mai în serios, Dracula a fost totuși român. Avem un Ștefan cel Mare și Sfânt care a preacurvit la greu, a spintecat la turci și boieri în draci, dar e Sfânt! Sunt voci care l-ar vrea Sfânt și pe genialul Eminescu! De ce nu?!? Pe lângă Ștefan cel Mare, Eminescu a fost chiar un înger! De ce nu l-au făcut Sfânt, de exemplu, și francezii pe Napoleon?!? Nu de alta, dar, fără Napoleon, Franța ar fi arătat jalnic azi... Cine a colonizat atâtea țări, cu bogății naturale imense, din care au supt la greu? Napoleon al celor care, fără de el, ar fi rămas niște simpli producători de brânză și pasionați viticultori... Să nu mai vorbim despre construcțiile moștenite de la același Napoleon, că tot l-am dat de exemplu! Lui Ceaușescu trebuie să-i facem măcar o statuie în fața „Casei Poporului”... Asta se va întâmpla precis! Și chiar merită!

Ziceam că noi, românii, suntem speciali! Extraordinari și pleni...potenți...ali! Hai că nu bănuți unde vreau să ajung! Sunt indignat și profund îngrijorat de modul în care un formator de opinie, cum este Cristian Tudor Popescu, înțelege să comenteze scrierile biblice! El, acest om nefericit, este de părere că Iisus Christos nu a înviat! Face această afirmație după ce zice că a fost la o biserică din cartier în Noaptea de Înviere! Hurezeanu, care este o rară avis în presa românească, a rămas perplex la o astfel de afirmație...

Dacă tăcea, filozof rămânea! Vai, dar ce i se potrivește analistului C.T.P! Nu-i cere nimeni să creadă nici în Moise, nici în Budha, nici în Christos, nici în

Mahomed! Poate să stea liniștit, ateu, în banca lui! Dar cum să vii tu pe un post TV și tam-nesam să ne spui tu, deșteptul, atotștiutorul, că n-ai nicio dovadă cu privire la învierea lui Iisus Christos! În mintea acestui om cred că se joacă la matineu piesa cu oralul lui Pipidi și în nocturnă i se zbate scrisul... cu Codul lui Da Vinci!

Vedeți de ce spun eu că noi, românii, suntem speciali?!? Pentru că acest C.T.P. este pe primul loc în inima românilor! El este premiantul clasei la jurnalism! Cel mai bun formator de opinie! Ca mâine vă veți boteza copiii cu numele Sfânt C.T.P.! Are toate șansele să fie canonizat! Pentru că trăim în România! Vorba simpaticului Mircea Badea! Că tare îmi mai place cum face el revista presei!

27 aprilie 2006

Marile performanțe au la bază antrenori străini...

Am văzut cu ochii mei cum a fost măcelărită F.C. Argeș, în Spania, la Vigo, de o echipă fără complexe, cu mentalitate de învingătoare. Atunci, în toamna lui 98, dacă îmi aduc bine aminte, am observat din interior, ca să zic așa, ce se petrece cu sportivii români, de ce uneori pierd într-un mod umilitor. E vorba de o cădere psihică, în mod evident, dar cauza acestei stări este mai puțin cunoscută. Steaua a plecat în Anglia cu un gol avans, fără a primi gol pe propriul teren! Ultima calificare o obținuse plecând de la zero-zero, acasă! Apucă să dea două goluri pe terenul încins de răcnete de luptă ale englezilor și în final pierde! Am primit patru goluri, printr-o apărare ce semăna cu niște muște bete... Portarul era musca mângă... Doar patru goluri! F.C.Argeș a primit șapte în partida la care am asistat pe viu! Având acest episod în minte, joi seara, după ce m-am bucurat nespus de primele două goluri, care au fost semnate de Steaua, la al treilea gol cu autor englez, mi-am revenit brusc din euforie și mi-am adus aminte de Vigo! Am pronosticat aproape exact scorul final. Eu am crezut că va fi 5-2 pentru englezi! Antrenorii români nu pot transmite decât foarte greu și foarte rar starea de tonus maxim de care au nevoie jucătorii în teren. Mă refer la tonusul psihic și nu la cel muscular... pentru că, din punct de vedere al pregătirii fizice, românii au stat mereu foarte bine. La acest capitol s-au rezolvat lucrurile și în plus, gena de român e net superioară popoarelor occidentale în acest sens! Îi batem și la pumni, dacă e la o adică, dar numai cu un antrenor

străin! Nu vreau să întind coarda în extremis pe această idee, dar Steaua de acum 20 de ani îl avea ca antrenor pe Enei, cu sânge pur de maghiar! O simplă coincidență...

Vorbeam de F.C.Argeș.... Ei bine, în seara de dinainte de meci, m-am minunat să văd cum băieții noștri vișinii au luat-o la promenadă pe faleză Atlanticului, cu ochii după spanioloaice sau prin vitrine cu aranjamente deochiate... Până noaptea târziu! A doua zi, puteai să le citești cu mare ușurință pe fețe oboseala, plictisul și lipsa de poftă pentru luptă! Au rezistat însă la șapte goluri! Este de admirat! Steaua a făcut tot posibilul să primească cele patru goluri, pentru că tot timpul i-a fost frică! Cele două goluri au fost date în prima parte a primei reprize, pe fugă... de frică! Apoi a fugit! Dai și fugi!... Cum zice românul șmecher... Și a tot fugit... până a fost prinsă, pentru că a luat goluri proporțional cu teama care i-a cuprins... Cu un antrenor străin, nu cred că aveam această soartă! Dacă era Protasov, ucraineanul, de exemplu, le mai dădeam trei goluri englezilor, cu tot infernul lor din tribune!

Una peste alta, Steaua rămâne o echipă mare, excelentă, de nivel european și merită toate felicitările pentru rezultatul acestui parcurs european de excepție! Patronul Gigi Becali nu are niciun motiv de supărare. Nici noi nu trebuie să fim supărați! Din contră! Dar eu am un fix! Marile performanțe românești au la bază antrenori străini!! Mai ales în politică!

28 aprilie 2006

Europa cere România!

Iubesc România. Îmi place Europa. Tânjesc după civilizația europeană. Românii au un ascutit simț autocritic. Ei se culpabilizează cu ușurință și au o ușoară tendință spre cosmopolitism. Cu alte cuvinte ne place să exagerăm, să credem că toți ceilalți sunt buni, că străinii sunt cu covrigi în coadă... că numai noi suntem hoți, nesuserioși, needucați... Hai să fim serioși!... Cine chiar crede că lucrurile stau așa de rău la noi, nu a văzut nimic din Europa sau poate a trecut granița doar ca turist... așa... pe la hoteluri și restaurante...

Bunul simț românesc este pe cale de dispariție în Europa. De ospitalitate e greu să vorbim... Despre generozitate nici nu se poate pune problema. La muncă suntem foarte buni... pentru că nu cerem mult! Aceste lucruri sunt bine cunoscute de cei care ne vor în Europa. Este o șansă istorică extraordinară. Vom avea posibilitatea să demonstrăm europenilor că nu suntem doar niște Țigani mândrați de lebede... Înfumurarea lor le va ieși pe nas!

1 mai 2006

Un colaps care bate la poarta Planetei !

Are importanță că a dat Dunărea pe-afară?!? ...
Domnul Băsescu a văzut și ape mai mari! Presa centrală
l-a punctat negativ pe președinte pentru această poantă
aruncată, ce-i drept, într-un moment nu tocmai potrivit!
Fostul ministru al Transporturilor ar fi putut da și vorba aia
cu „s-au dus ele vapoare!”...Mamă, ce ca lumea ar fi
prins! Nu are mare importanță nici scandalul cu sondajele
care arată că P.S.D.- ul e la apă rău de tot, iar P.R.M-ul
crește și iar crește! Nu mi se pare foarte important nici ce
afaceri mai fac P.S.D.- iștii argeșeni... Că despre afaceri
de liberali sau democrați nu putem discuta în Argeș! Zero!
Aici e marea bubă a Alianței. N-au „sponsori”, n-au bani...
Nu are importanță!

Poate credeți că sunt pus pe ironii... Vă înșelați!
Important cu adevărat la această oră este dezastrul
planetar la care asistăm ignoranți! Nu mă refer la climă.
Nu avem probleme cu clima! Problemele sunt numai de
ordin politic! S.U.A. stă pe un butoi de pulbere! Este
incredibil ce se petrece acum în America! Milioane de
oameni protestează pentru a primi locuri de muncă în
mod legal! Nu e vorba de câteva sute, mii sau de câteva
zeci de mii de emigranți care s-au pierdut printre
americani și au scăpat de sub controlul autorităților!

Sunt milioane de oameni exploatați cu muncă la
negru! Plătiți prost, de pe o zi pe alta și care trăiesc
printre luminile unei Americi împachetate într-un staniol
strălucitor... Acest ambalaj de efect conține multă
imoralitate! Europa stă ceva mai bine, dar nu foarte bine!

Veți vedea ce explozii sociale vor fi în Europa după aderarea României și a Bulgariei. Le vom sparge piața muncii! De fapt, ei, europenii au mare nevoie de noi! Pentru că pe de o parte știm să muncim mult și pe bani puțini, în timp ce mai știm și să consumăm mult și de proastă calitate! Și de una și de alta... au nevoie europenii...

E vorba de o gură de oxigen, fără de care vor intra curând în colaps! De fapt, întreaga planetă este amenințată de un colaps economic! Asta are importanță! Mai vorbim.

2 mai 2006

Amarul din dulcele grai românesc...

Ne mândrim cu limba noastră românească... Dulce-i... Și cât de multe înțelesuri are... Să tot faci literatură... cenecluri... să tot scrii poezii, că vorba aia... tot românul s-a născut poet... Iar de scris... e loc inclusiv pe pereții celulelor din pușcării! Că pe-aici, prin problematica asta vreau eu să învârt predicatul...

Am întrebat un reputat magistrat, fost senator în Parlamentul României, de ce se dau atât de multe legi în România și de ce textele sunt atât de alambicate? Mi s-a explicat că limba românească este atât de interpretabilă încât de multe ori scapă legiuitorului un înțeles sau altul și apoi trebuie să revină cu o precizare pentru clarificare... Și tot așa, apar precizări la precizări și interpretări la interpretări. Nu e vorba doar despre o rea voință sau o superficialitate a legiuitorului... care bineînțeles că nu sunt excluse... Acum să exemplific.

Păi, un proces la care se dă sentința de către prima instanță, nu poate fi considerat încheiat decât după ce încă își mai dau cu părerea câteva instanțe... până se ajunge pe la Curtea de Apel și nici atunci nu s-a terminat pentru că sunt inventate fel și fel de căi de atac... Nu ar fi asta o problemă, ba chiar e de bine că există mai multe căi de atac. Problema apare din cauza modului în care este interpretată legea și implicit de felul în care o instanță judecătorească sau alta ia o hotărâre. Dacă de la prima instanță până la ultima, s-ar lua aceeași hotărâre, care în final rămâne definitivă, atunci s-ar putea spune că avem de-a face cu o legislație corectă și cu judecători corecți! Să zicem că un procent de cca 3%, ca la marjele de

eroare de la sondajele electorale, ar fi permis... Dar mai mult decât atât, nu cred că este normal.

Dar la noi, un proces e ca la alba-neagra. De la prima instanță până la Curtea Supremă... se schimbă hotărârile alternativ... ba e albă, ba e neagră! Și dacă se întâmplă ca hotărârea să fie albă, pe linie, până la hotărârea definitivă dată de justiția română, în cazul unui recurs la Curtea Europeană, precis că hotărârea va fi neagră... Abia acum încep eu să înțeleg de ce sunt atât de respectați avocații în România! Ardelenii, care gândesc un pic mai profund, cu mai multă înțelepciune, le zic avocaților « doctori » ! Doctori în amărăciuni!

3 mai 2006

Diplomația și sexul... atuari Dacia!

Spuneam că Dacia joacă tare. E puțin spus. Dacă prin Steaua am fost cunoscuți într-o anumită zonă a Europei... prin Dacia suntem cunoscuți practic în toată lumea și mult mai consistent! Faptul că Dacia face pentru România mai mult decât toată diplomația Ministerului de Externe... a fost confirmat chiar de către ambasadorul Franței la București! În Franța, vânzările de Logan pe primul trimestru al acestui an au depășit o duzină de alte mărci cu nume de rezonanță! Aproape 50 de mii de automobile făcute în România au cumpărat francezii în acest an! Cea mai tare poantă este că, potrivit afirmațiilor făcute de directorul de vânzări de la Dacia-Renault, în Franța, Loganul se vinde la mâna a doua mai scump ca la prima mână... Mai pe românește zis, se vinde cu șpagă! Este o premieră istorică în Franța. Acest fapt se datorează așteptărilor mari la cumpărare. Francezii încep să trăiască vremurile apuse la noi... Acest fenomen pare a lua amploare în mai toată lumea! Bineînțeles că boșii de la Renault nu se așteptau nicicum la un asemenea succes cu Logan! E de bine. Tot de bine este și știrea potrivit căreia, după unele sondaje de opinie, dacă în Cielo sau Matiz nimeni nu s-a gândit să facă sex... Loganul se situează pe primele locuri...! Este o veste primită de la un analist auto de marcă, la modul cel mai serios cu putință.

Capitala auto din punct de vedere piață... este desigur Bucureștiul! În București s-au vândut două din trei Loganuri până în prezent!

CooLogan este de fapt o metaforă care sugerează grija constructorului de la Colibași pentru mediu. Un Logan pictat în culori vii, foarte vii va circula prin toată țara pentru a atrage atenția tuturor asupra acestui aspect ce ține de ecologie!

5 mai 2006

O pățanie din Trezorerie...

Am avut un schimb de replici năucitoare cu funcționarele din biroul unde totul pică pe mine, ori de câte ori intru. « *Știu că ne urâți !* », mi-a zis tânăra funcționară, care operează contul meu din Trezorerie.

« *Rău de tot! Din tot sufletul!* », i-am răspuns fără să mai gândesc nicio clipă, răbufnind din subconștient. « *Și ce să vă facem! Să vă ducem noi la Biserică?!* »- intervine o altă tânăra funcționară din același birou. Hopa! Hai că m-au dat pe spate cu asta! Care va să zică, proaste nu sunt! Ba chiar sunt și extrem de spirituale aceste fete! Unde mai pui că o altă replică vine, ca un trăznet, tot de la ofițerul meu de cont: « *Dacă dumneavoastră ne urâți, nouă nu ne mai rămâne decât să vă iubim!* ».

M-au făcut șah-mat! Pentru o clipă am crezut că mă aflu într-un Schit de maici, care se străduiesc să scoată dracii din mine!

După ce m-au perpelit în cazanul cu smoală... al O.P.-urilor..., brusc, au devenit angelice. O tresărire care îmi confirmă faptul că ele nu au nicio vină, ci **SISTEMUL** în care ele lucrează. Acesta este generator de stări negative și nu ele! Mulți suntem tentați să credem că funcționarii sunt niște draci împielizați puși pe jupuire, niște sadici, cu sarcini precise de persecutare. Nu este așa. Sunt și ei tot oameni, dar lucrează într-un **sistem virusat**... bolnav... cu mari curențe moștenite « genetic »... Nu poți identifica drept vinovat niciun șef mai mare sau mai mic... Luați în parte, funcționarii sunt foarte de treabă. Dar în sistem, aproape toți sunt contaminați. Se transformă în aruncători de flăcări și venin... Iar câteodată, la nevoie, devin îngeri... Și atunci chiar că te fac să te simți prost!

Nu pe ele le urăsc, bineînțeles. Eu urăsc Sistemul! Am să merg la Biserică, dar asta nu va schimba și Sistemul.

Nuntă în cartierul Politic!

Se mărită Mona mea... Aoleu.... Nu știu Doamne ce-i cu ea... Cam așa sună o șansonetă.... de pe ulițele strămoșești ale burebiștenilor din spațiul Carpato-Politic post iliescian. Logodna e gata. Au fost depuse actele pentru căsătorie. Se bat invitațiile de nuntă! Cu surle și trâmbițe s-a dat de veste că nu au ce căuta în casa miresei corupții din familia socrului mare. Dansul, masa și felicitările la Casa Poporului.... sau cum i-o mai zice....

Nu e ea mireasa fată mare, așa cum se dă, dar nici ginerele nu-i mai breaz. E doar social și democrat. Parcă ar fi băiatul ăla din reclama cu aspacardin.... Chiar! Băsescu o fi luând aspacardin? Se anunță tămbălău mare. Se va fura mireasa? Care va fi prețul răscumpărării? Asta e nuntă la care se lasă cu bătaie!

11 mai 2006

Persoane cu dări și persoane cu stare...

Să te îmbolnăvești în România e o problemă. Să faci o școală bună în România e greu. Să fii judecat corect în România e complicat. Să trăiești în siguranță, cu o poliție performantă e o utopie. De ce? De ce se operează baștanii în Spitale străine? De ce oamenii cu stare își dau copiii la școli străine? De ce se bat pentru a prinde un post de parlamentar cu imunitate, din ce în ce mai mulți oameni de afaceri? De ce își angajează firme private de pază toți boșii? Pentru că în România avem unul dintre cele mai sărace bugete de stat din Europa. Bugetul de stat este cel din care se alimentează Sănătatea, Învățământul, Justiția și Poliția!

Despre armată nu mai vorbesc, pentru că nu mai e cazul... Armată nici nu mai avem... Despre Servicii secrete nu amintesc, pentru că ele se alimentează primele și cel mai bine din bugetul de stat! Ele nu sunt de văitat... Bugetul de stat se constituie din dările la stat. Taxe, impozite, T.V.A., accize, etc... Aceste dări sunt strânse de la ceea ce numim contribuabili, fie persoane fizice, fie persoane juridice.

Dacă aceste **persoane**... sunt sărace, atunci bugetul de stat este sărac. În plus, dacă aceste **persoane** fură statul și se eschivează în mod grosolan de la dările impuse, bugetul este frustrat și sărăcit o dată în plus. Și ceea ce este cel mai grav, de-a dreptul criminal, din pușinul ce se adună în sacul bugetului de stat, se cheltuie în mod fraudulos, de către cei puși să ne administreze Statul! Afacerile cu banii contribuabililor, deci cu bani de

la bugetul de stat, au fost și încă sunt cele mai bune afaceri! Adevărate tunuri s-au dat în Campania de privatizare. S-a furat ca la concurs. MEBO a fost o țeapă istorică. Apoi, vânzarea marilor Companii de Stat, superprofitabile.... Petrolul, energia electrică, băncile... sunt numai câteva exemple de domenii prăduite de către **persoanele cu stare**... care nu se mai pot opera în România, nu-și mai pot da copiii la școală în România, nu se mai simt în siguranță în România și sunt în stare de orice pentru a prinde un colț din raiul imunității parlamentare....

14 mai 2006

Teleenciclopedia... vedetelor!

Văzută prin televizor... România pare o țară de blonde... cu creiere pe bigudiuri... picioare, fund și țâțe! Celebra emisiune TV, „**Teleenciclopedia**”, și-a extins mult aria. Avem în direct pe Iri și Monica, un cuplu de „love story”... mai ceva ca-n filme... Îți vine să plângi cu sughițuri... de milă, bineînțeles... Răsfoiesc presa scrisă și dau de articole cu titluri de-o șchioapă, din care aflu de unul Poponeț care a dat cu limuzinele lui trei blonde din lumea bună... Cică una Pistol..... s-a plimbat și ea... Acuma ar umbla Poponeț cu băiatul lui Cocos, despre care nu știm dacă e făcut cu Elena sau nu... Vedeți? Teleenciclopedie frate! Ca să-l parafrăzăm pe Andrei Gheorghe, care, chiar dacă e antipatic, măcar nu e prost. Mai e la modă una Zăvoranu. Scriu ziarele despre ea în toate pozițiile. Apare pe sticlă și dă ochii peste cap de nu-și mai încapă în importanță... Îți vine să mori. De răs. Asta dacă ți-a mai rămas ceva din simțul umorului, după ce ascuți manea cu operația lui Băse... Eu n-am ascultat-o, dar mă impresionează tema! Am pus noi imnul de stat pe manele și lăutărești! Nu m-ar mira să dea Cotrocenii sau Palatul Victoria comunicate către popor pe note de „**la-mă doamne, stinge-mi neamul**” sau „**Oooooooooo viața mea!**” Blondele ne-ar putea transmite noile prețuri la benzină prin zerouri desenate din buric, iar pensionarii ar putea afla despre indexarea câștigurilor cu ajutorul lui Iri, numărând cărămizile pe care și le pune sub călcâie, pentru a ajunge la Moni... în vederea unui pupic! Andreea Marin ne-ar putea face noi surprize... surprize, anunțându-ne mărimea P.I.B.-ului

prin dezvelire... fără frontiere... Se poartă sumarul.... ce vreți?!.... E sănătos să te ridici de la masă... cu senzație de foame! Hai că e de bine. Acum că s-a operat și Băse la spate... punem de-un lapte gros... și, cu Elena capră... sărim direct în curtea Europei! Bulgarii stau la rând!

15 mai 2006

E mult mai puțin rău în Europa!

Vorbim de aderare la Uniunea Europeană, fără a avea habar despre ce e vorba... Se știe că e ceva de bine, că toate guvernele s-au zbatut pentru a trece examenul de aderare... La nivelul omului de rând, Europa e o hartă... un Continent.... un teatru de războaie.... o Cupă de fotbal.... În accepțiunea academicienilor suntem în Europa dintotdeauna, iar cel puțin cultural stăm chiar în prima linie... Câți dintre români înțeleg că suntem într-un proces istoric fără precedent, prin care Europa se reformulează din punct de vedere politic, administrativ și economic! România trebuie să intre în această nouă Europă, care are și planuri geopolitice! Uniunea Europeană are nevoie de deschidere la Marea Neagră! Mai are nevoie de piață de desfacere pentru o populație mai puțin pretențioasă... Are nevoie și de forțe proaspete de muncă, dispuse să accepte câștiguri mult mai mici! Europa are nevoie de virginitatea României în plan turistic și de subsolul încă ticsit cu bogății neexploatate.... România va avea totuși un câștig istoric! Economic vom fi colonizați, ceea ce oricum era previzibil, dar vom avea o fiscalitate corectă și statul va putea beneficia de o administrare după reguli europene, care ne va aduce un nivel superior de trai, pe o treaptă superioară de civilizație. Așa că, e mult mai puțin rău să intrăm în Europa, decât să mai stăm pe-afară...

17 mai 2006

Trăiască familia!

Merg la o nuntă. Sincer să fiu, nu-mi plac deloc mesele de nuntă la români, dar iubesc la nebunie actul în sine, întemeierea familiei! Desigur, împlinirea vine numai după botez... adică după venirea copilului. Dar ca să avem botez, mai întâi trebuie nunta! Doamne ce frumoasă e viața! Și noi ne văităm întruna... Ieri am văzut o mămică, făcea cumpărături la Diverta, în Craiovei.

Ținea pe ăl mai mic într-un ham, de gât, iar al doilea, un pic mai mărișor plângea de mama focului pentru o jucărie. Nimic nu poate fi mai încurajator, mai frumos pe lume, decât copiii! Și cum vă spuneam, azi mă voi bucura de o nuntă... cu mireasă, cu ginere, cu nași, cu socrii mari, cu socrii mici... Ce frumos! Cozmin, pentru că așa îl cheamă pe ginere, e un băiat voinic, energic, foarte harnic și foarte prezentabil. Pe mireasă am văzut-o în treacăt... E frumoșică și pare cuminte.... cum le place socrilor să zică...

N-o cunosc. Dar cunosc foarte bine pe socrii mari. Să-i vezi ce-or să se umfle în pene de bucurie! Se însoară flăcăul lor Cozmin! O familie Martinescu în plus! Le urez casă de piatră și mulți copii sănătoși! Trăiască familia!

19 mai 2006

La această nuntă a dat un recital de excepție celebrul taraf de la Clejani cu Viorica într-o formă de zile mari.
Mare nuntă!

Călăul Bulă....

Traficul greu zobește arterele județului și mușcă din plămânii noștri și ai copiilor noștri. Cel puțin un sfert din parcul auto argeșean ar trebui casat. Avem un cimitir auto pe patru roți! Dar trebuie să-i lăsăm să trăiască și pe proprietarii lor.... Pădurile se taie pe trei schimburi, pământurile fug... o iau la vale cu case cu tot..., dar unii chiar trăiesc din această afacere... n-ai ce să le faci! E ca în bancul cu călăul Bulă: „*Tu din ce mai trăiești?*”- este întrebat Bulă de către un vechi prieten. „*Sunt călău!*”- vine răspunsul, ca un trăznet. „*Cum adică? Asta înseamnă că tu tai capetele la oameni?!?*”- se minunează prietenul lui Bulă. La care Bulă răspunde senin: „*Ce să-i faci... trebuie să trăim fiecare din ceva!*”

Focarele aviarei se extind cu simț patriotic. Bântuie centrul țării, mătură județele unu câte unul... fără a amenința frontierele! Aviara e românească, e a noastră! Am putea să o dăm ca marcă înregistrată. Romaviara! Că, de exemplu, țuica au înregistrat-o italienii, palinca ungurii și tot așa... Asta dacă nu știați! Și nici munca nu sunt sigur că e românească...

Un grup de turiști, bărbați unguri, au vizitat Muntele Găina. La un moment dat se aude un vuiet mare.... Uuuuuuuuu! „*Ce se aude din gaura aia?*”- întreabă un ungur pe ghidul însoțitor? „*Aaaa... e un strigăt al unui grup de femei care periodic au chef mare de sex.... o fierbere*

extraordinară de hormoni..... E un ritual strămoșesc prin care cheamă bărbați pentru a le satisface!".

A doua zi, toate ziarele ungurești au dat următorul anunț pe prima pagină:

„Tragedie pe Muntele Găina! 15 turiști unguri au fost găsiți morți, în pielea goală, călcați de un tren România!"

29 mai 2006

Oglinda cunoașterii de sine!

Ce minunat ar fi dacă am realiza în fiecare zi că toți ceilalți sunt oameni! Toți sunt programați pentru a trăi și apoi pentru a pleca frumos... cum zice poetul... puțin să se odihnească. Pentru a-i înțelege pe semeni, trebuie mai întâi se ne cunoaștem fiecare în parte pe noi.

Cunoașterea de sine este de fapt una dintre învățăturile biblice! Nu numai ție îți este foame. Nu doar tu iubești. Nu doar tu ai neazuri. Și ceilalți pot fi fericiți. Nu ești singurul care și-a pierdut un părinte. Și alte domnișoare visează la măritiș. Nu ești singura care vrei un copil sau care aștepti un copil. Și tot așa mai departe! Cred că am ajuns să gândim și să trăim mult prea individualist. Atunci când aruncăm totuși o privire spre cei din jur, vedem doar ce nu avem noi și ne-am dori! Invidia este tot mai prezentă. Credite, copii la facultate, părinți bolnavi...și așa mai departe... sunt griji pe care le are fiecare într-un fel sau altul. Dacă vezi bogăție mare la un apropiat, nu te grăbi să-l judeci, să-l urăști, să-l invidiezi sau să-l disprețuiești, așa cum nu trebuie, nici să te grăbești să-l aplauzi! Nu nivelul expus de bogăție îl face pe om mai fericit! Din păcate, averile etalate generează de multe ori în mentalul semenilor mai puțin avuți gândire negativă...

Desigur, primii care sunt afectați de negativ sunt cei care transmit aceste gânduri! E un cerc vicios de care trebuie să ne ferim. Dacă cel care se crede sărac s-ar uita la cel bogat exact ca într-o oglindă și ar constata că e tot

om și e programat pentru nemurire doar într-o altă lume... cred că pacea ar fi mult mai aproape de noi. Gândiți-vă ce mult ar avea de câștigat cel bogat, dacă s-ar privi de asemenea în oglindă... și ar constata că toți săracii din lume îi seamănă leit! Atunci ar fi cu adevărat bogat!

1 iunie 2006

Scuturați capul care pute...

Ziaristii nu prea obișnuiesc să-și citească reciproc articolele din același ziar. O știu prea bine, din experiența de director de publicații! Invidie, comoditate sau prostie... Cam astea sunt cauzele. Eu unul, probabil și dintr-o deformare profesională... citesc pe mai toți confrății mei editorialiști. Oricum sunt foarte puțini. Ieri mi-a plăcut tare de tot... ca să mă exprim ca un muscelean veritabil ce sunt... articolul lui Cristi Cocea. Nu numai că a fost scris foarte bine, dar tematica este de-a dreptul de primă pagină, de o importanță extraordinară! După îndelungi frământări jurnalistice, colegul și oarecum amicul meu Cocea a descoperit că e banal și stupid să se scrie numai despre oamenii care se învârt în sfera politicului...

De fapt, noi, cei care scriem, i-am făcut mari vedete! Ei nu vor înțelege ușor acest lucru. Să revin însă la subiectul principal. Oamenii au cam luat-o razna. Nu numai problema parcării unei mașini, **problemă excelent tratată de Cristi Cocea**, marchează bolnăviciunea societății în care suntem obligați să trăim! Traficul auto este pierdut de sub control. Mor oameni pe trecerea de pietoni! Se urcă la volan fel și fel de ambuscați! Atenție la țișanii cu mașini străine! Sunt extrem de violenți! Periculoși! Nu le răspundeți la provocări! Poliția nu mai are nicio autoritate. Rolul polițistului se rezumă la a constata un furt sau un accident cu sau fără victime. Se fac niște acte, un dosar acolo....și cam atât! Școlile nu mai au capacitatea de a educa. Au dispărut instituțiile de cultură! Și..... la fel de grav este faptul că presa a

înnebunit lumea de tot! De la prima, la ultima pagină avem creieri pe pereți, sânge pe trotuare, țâțe goale, craci dezveliți, electrocuțați, spânzurați, homosexuali, lesbiene, alcoolști.... Cine credeți că stă să citească editorialul meu sau al lui Cristi Cocea?!? În nici un caz nu citește cel care are nevoie de o schimbare de comportament... Pentru că aștia duși cu bibilica... sunt fripți după paginile despre care vă vorbeam... sunt fripți după Irinel și Monica... după Adi sau după Salam și Victoria! Asta e societatea noastră! Bolnavă.... ruptă în fund, coaptă de o mentalitate ce trebuie dusă urgent în sala de operație și operată FĂRĂ ANESTEZIE. Trebuie să strângem rândurile și să facem ceva. Vedetele politice la care făceam referire mai la început ar trebui scuturate un pic de aroganță și ignoranță... pentru că ei sunt capul, de unde a început de mult să pută!

P.S. Am dat un titlu respingător... pentru a atrage și alt gen de cititori...!

8 iunie 2006

Cine se teme de Gigi Becali?

Sunt unul dintre cei care a prorocit intrarea lui Gigi Becali în Parlament. Prorocirea se va împlini cu siguranță, dar iată că Gigi Becali este văzut deocamdată ca cel mai important român, într-un sondaj realizat de TVR1, potrivit unor surse din interior, preluate de o parte a presei centrale, înainte de a fi făcut public rezultatul... Sunt ferm convins că lucrurile stau chiar așa! Ceaușescu s-ar situa pe locul 5 în acest clasament al celor mai importanți români dintotdeauna! Gică Hagi se află undeva în primii cinci. Aceste rezultate indică foarte clar ce vor românii și care este de fapt esența genei noastre! Din capul locului vă precizez că sunt mândru de concluzia ce se desprinde în plan psiho-social! Evident suntem o națiune la care spiritul patriotic nu a murit!

Suntem suficient de naționaliști pentru a căpăta respectul cuvenit din partea marilor puteri! Vezi Franța, vezi Germania, vezi Austria..., țări cu notorietate în materie de naționalism! Avem în sânge cultul eroilor! Superb. Iată un semnal extraordinar din partea unui popor care părea îngenunchat în fața Înaltelor Porți, cocoșat de slugărnicie... Iubim gloria! Gică Hagi înseamnă glorie, eroism și inteligență! Cu adevărat, doar proștii râd de un Gigi Becali, simplu la vorbă, dar profund român, marcat de un caracter puternic, cavalerism și poftă de dreptate! Acesta este cu adevărat spiritul românesc! Am avut mari rezerve față de această caracteristică a românilor, pe care, iată, descoper că totuși o avem! Ceaușescu nu înseamnă doar nostalgia vremurilor sale..., cum ar crede

cei mai mulți dintre analiști... Ceaușescu înseamnă puterea de a recunoaște tot ce a construit bine, raportat la regimul în care a trăit și condus țara! Poate că unii îl văd deja drept un mare erou! Câte rele nu or fi făcut în vremea lor marii voievozi, despre care învățăm din primele lecții de istorie?!? Despre Ștefan cel Mare ne-au rămas doar victoriile sale în bătăliile cu asupritorii și mânăstirile! L-am iertat pentru preacurvie! A fost canonizat de Biserica Ortodoxă. Câte rele n-o fi făcut Vlad Țepeș! Dar a rămas drept cel mai aprig luptător împotriva hoției! Românii, acuzați de patima hoției, în mod paradoxal pentru mulți, urăsc de moarte hoții! Este cât se poate de adevărat. Sondajul de opinie realizat de TVR scoate la iveală adevărata față a românilor!

Dacă mai au ceva luciditate, aleșii care au zburdat cu tupeu și nețărnută nesimțire printre barierele legislației financiare, construindu-și averi imorale, ar trebui să se sperie de moarte de rezultatul acestui sondaj! **În acest popor mocnește o ură nebună împotriva îmbogățitorilor frauduloși!** Se pare că C. V. Tudor știe foarte bine acest lucru, din moment ce a început acea campanie cu „Pușcăria mafioților”, care dă foarte bine la populație. Sunt semnale care nu trebuie bagatelizate de către politicieni. Traian Băsescu va ști cel mai bine să interpreteze și să reacționeze la această stare de fapt!

13 iunie 2006

Pâinea lui Dumnezeu și burțile dascălilor...

Moale mai e și Tăriceanu ăsta! Hai că dascălii chiar au început să mă enerveze! Au învățat două lucruri bine de la capitalism: *să facă grevă și să pună preț...uri pe meditații!* Tăriceanu e mult prea blând cu ei. De acord, nu au salarii foarte mari, e viața grea bla, bla... Știm. Și noi trăim în România! Desigur, învățământul este vital pentru o națiune. Și sănătatea și cultura și...păpica! Prima cerere din Tatăl nostru se referă la de-ale gurii! Dar câți au înțeles că prin „Și dă-ne nouă azi, pâinea cea de toate zilele...” noi cerem de fapt lui Dumnezeu să ne dea *putere de muncă, minte, concentrare, poftă de muncă, inițiative, idei, dinamism, ieșirea din canoanele colbuite, curaj, profesionalism, cinste, corectitudine...* și multe altele necesare câștigării unei pâini zi de zi, cât mai gustoase și mai sănătoase! Eu am impresia că românii, cu dascăli cu tot, au altă părere despre această rugăciune! Probabil s-au gândit că Dumnezeu are o până mare pe care dă drumul zilnic la pâini, ca pe tobogan, direct în burțile celor care cer, care fac greve, care au nevoie, care nu au nevoie, că mare, milos și bun e Dumnezeu!

Chiar vreți să vă demonstrez că învățământul este la pământ, nu doar din cauza salariilor mici?!? Școala a luat-o razna, oameni buni, din cauză de ignoranță și din cauză de mentalitate prăfuită! ăsta este adevărul! Până și Ceaușescu le zicea dascălilor: „Teoria ca teoria, dar practica ne omoară!” Degeaba! Așa că, lăsați-o mai ușor cu greva...!!!

P.S. Toți bugetarii ar trebui să bage bine la cap că Guvernele sunt cele care construiesc bugetele prin pârgii legislative ale puterii politice și tot ele sunt cele care administrează aceste bugete! Puterea politică este luată prin voința poporului, în mod democratic. V-ați prins? Votați corect oameni buni!

15 iunie 2006

Ca la Nufărul...

Dacă și pe Voiculescu l-au pus la punct, atunci precis că am intrat într-o altă eră... Începe o nouă istorie! Am crezut că Adrian Năstase a fost o excepție..., un caz aparte. M-am înșelat. A fost de fapt startul spre o nouă ordine politică în România! George Copos face parte de asemenea din scenariu. Dinu Patriciu a avut rol doar de figurant, dar nu se știe dacă nu cumva e propus pentru un rol mult mai important într-un alt act... Nu este exclusă nici scoaterea la rampă a titratului Ion Iliescu, după care, chiar că n-ar mai surprinde nimic și pe nimeni! Ca la Nufărul! Curățătorie chimică națională. Și vorba unui om deștept cu care am tainit ieri: „*N-ar fi rău Vadim, vreo două-trei luni. Ar face niște execuții la scenă deschisă..., ar umple pușcăria lui cu ceva mafioți...și așa am avea marea șansă de a stopa elanul ăstora de nu se mai satură... România ar putea fi redresată.*”. Corect. Dar numai două, trei luni... Este interesant de remarcat că s-a dat dezlegare la dosare abia acum..., în vreme de Băsescu... Cine dă dezlegare... de fapt? Chiar că nu mă duce capul. De exemplu, nu pot pricepe cum un Voiculescu, putred de bani și plin de putere, nu a reușit să-și volatilizeze dosarul până acum! Asta înseamnă că există în România ceva care nu poate fi cumpărat cu bani și ceva care este deasupra puterii politice!

Cine, ce și cum? Aceasta e întrebarea!

16 iunie 2006

Să-ți tot faci casă cu prețurile de la Câmpulung!

„Nea Ion” e un prieten de-al meu, inginer constructor din Câmpulung. Ion Arsene e încă tânăr, limpede la minte și foarte priceput. I se spune „Nea Ion” într-un cerc foarte restrâns, nu pentru că ar fi bătrân. Ci pentru că e un pic mai hâtru.... mare mucalit, simpatic foc. Dar nu asta are importanță. I-am zis că am ajuns cu casa pe care o construiesc la glet și l-am întrebat cam care este prețul la firma lui. Mi-a zis că pentru glet el ia 30000 lei vechi pe metru pătrat. Am crezut că glumește. Apoi m-a lămurit că la Câmpulung toate prețurile sunt altfel decât știu eu de la Pitești. El chiar a vorbit serios. La Pitești nu găsești pe nimeni sub 60000 lei vechi pe metru, pentru o astfel de lucrare! Se cer și 110 mii lei vechi! E teroare! Acum l-am înțeles pe „nea Ion” de ce lucrează foarte mult în București, unde a spart piața cu prețurile lui de Câmpulung.

Să vă mai spun că mi-am pus termopane de la o firmă din Câmpulung? Da, am dat cel mai mic preț la firma lui Paul Vișan, care are și un magazin de materiale de construcții cu prețuri pentru care riscă să fie împușcat de oricare dintre comercianții de profil din Pitești! L-am descoperit târziu pe Paul Vișan cu magazinul său din Schei.... Dacă știam mai devreme de el, eram de mult gata cu casa! Acum sunt abia la glet. Și „nea Ion” n-a mai dat nici un semn de viață, pentru că are lucrări multe la București.... Am băgat piteșteni la lucru, pe bani de Pitești..., dar am cumpărat gletul de la Paul Vișan, așa că s-ar putea de Paște să am mansarda gata! Iau și gresia și faianța tot de la Câmpulung! Păcat că „nea Ion” e prins cu Bucureștiul...

29 iunie 2006

Nunți ușoare!

Odată ieșiți din postul de Sfântă Mărie, ne pregătim, printre altele, de nunți. Botezurile s-au putut face și în post. Pe cât iubesc de mult actul în sine, de cununie sau de botez, pe atât de mult îmi displace masa cu darul ei cu tot... Există și excepții de la această regulă, dar pe cale de dispariție... Când primești invitația, se zice, pe bună dreptate că primești o amendă... Trebuie să fi făcut mari rele pentru a suporta o amendă ca aceasta în zilele noastre. Cota darului a crescut mai ceva ca valuta. Valoarea meniului rămâne aproape constantă, în timp ce darul crește și iar crește! Păi, te duci la o nuntă sau la un botez pentru a te simți bine, pentru a transmite gânduri bune, energii pozitive! Eu așa cred că e normal. Dar cu gândul la darul care ți se impune prin vorbe date de știre..., în mod ticălos, că meniul ar fi atâta și atâta..., de te dă pe spate, ajungi la evenimentul cu pricina încărcat de draci. Și te mai miri de ce se ceartă mirii, de ce sunt cătrăniți socrii, de ce e acru nașul... și așa mai departe... Mesenii vin încărcăți de energii negative! Nu-i convine nimănui să dea bani pe lumea asta! Sau dacă tot plătește, omul așteaptă să primească ceva... Or la noi, obiceiul este să facem un meniu cât mai ieftin, ca să ne rămână profit cât mai mare! Și la meniu ieftin, nu poți mânca bine, iar de băut... nici nu mai vorbesc! Să vă mai amintesc că sarmalele sunt servite după miezul nopții, iar friptura ți se propune spre dimineață, când se speră că doar, doar ai plecat de la masă, după ce ai dat plicul pentru care ai fost chemat! Așadar, ești invitat să dai bani pentru a mânca ceva prost, pentru a bea te miri ce vin de rumeguș... și ceea ce uneori este cel mai cumplit, să asculți muzică proastă, la cote de decibeli insuportabili... Dar vorba

aia..., numai creierul doare! Dacă nu ai prea mult...,
atunci nici capul nu te doare!

Vă urez nunți ușoare și, dacă tot trăiți bine, să dați
darul bine!

14 august 2006

Doamna care bântuie România...

După reabilitarea lui Pacepa, eu mi-am dat cu părerea, de aici din provincia Argeşului şi Muscelului, cum că România şi-a semnat statutul de colonie. Țară fără coloană, care, după strămoşescul proverb cu „capul plecat...”, va continua să dăinuie, fără miros, culoare sau gust..., veacuri peste timp...

Se joacă dosariada...., un film cu actori români şi cai străini... Altfel decât decembriada..., unde regia era de tipul Nicolaescu, după un scenariu bilingv... Au fost scoşi în stradă figuranţii, ca la turnările din Decebal sau Mihai Viteazul... Acum se joacă altceva.

În această „dosariadă” sunt aruncaţi la groapa cu lei toţi care au mişcat în front... sau dau semne că ar putea mişca... În frontul cui? Aceasta este întrebarea... Eu cred că ştiu, dar mi-e frică să spun.

Aş risca totuşi prin a întreba ce vor păţi toţi securiştii care au pus stăpânire pe averile proştilor de comunişti? Ce vor păţi şmecherii, care, de exemplu, au deturnat banii de la importatori, în conturile lor personale, imediat după decembriadă? Culmea este că ei sunt primii care s-au dat dizidenţi, care au suferit după urma comuniştilor... **După urma comuniştilor s-au îmbogăţit.** Atât.

Şi ca să vedeţi cât sunt de curajos, mai întreb şi eu așa... ca să mă aflu în treabă...: „*Subminarea economiei de stat e de bine sau e de rău...? Se încadrează la poliție politică sau la... poliție economică...?*”

De curând, l-am auzit şi pe craiul ăsta penibil de Columbeanu, că ar fi suferit din cauza securiștilor... Şi tac-su era securist notoriu, iar piticania era ghid internațional pe litoral... Ți vine să-ți bați copiii cu basca lui Băsescu..., în fața S.I.E.

Culmea culmilor este că nu pe la pesediști, proveniți în mare parte din eșalonul secund al lui Ceaușescu, se găsesc informatori, turnători... colaboratori... Nemembrii de partid, liberalii de frunte de azi, țărâniștii de frunte de ieri sau popularii de frunte de mâine sunt ticsiți cu informatori din ăia răi, nu așa...

Pe România a pus stăpânire o doamnă extrem de periculoasă... Doamna Prostie!

15 august 2006

Pentru francezi nu valorăm nici cât magrebienii!

Franța se poziționează pe loc fruntaș la investiții în România. La Pitești se află unul dintre principalele nuclee franceze. Făceam ieri referire la statutul neoficial al României.... de colonie... Se știe că globalizarea reprezintă o formă mascată, modernă, de colonizare...

Nu mai este niciun secret pentru mințile avizate.

Coloniile oficiale ale francezilor au un statut aparte și se bucură de un respect special din partea brânzarilor roșu-alb-albaștrilor. Chiar și fostele colonii sunt văzute mai bine. Magrebienii sunt oarecum privilegiați în relațiile cu Franța. Colonizarea presupune și un soi de adopțiune la urma urmei.

Noi, cosmopoliții de români, nu vom avea vreodată, sau nu prea curând, respectul francezilor la nivelul așteptărilor noastre. În plus, ne confruntăm și ne vom tot confrunta cu o paradigmă usturătoare. Ne considerăm superiori unor congolezi, senegalezi, tunisieni, marocani sau algerieni..., în timp ce francezii ne privesc și ne tratează la nivelul acestora, în cel mai fericit caz.

Am un bun prieten francez, cu o bună poziție socială, care după vreo 12 ani de bună cunoaștere, într-o seară, la un șpriț... de filozofie... cu gheață, m-a pus în gardă cu un lucru extraordinar: „*Nicolas! Nu veți putea avea niciodată aprecierea pe care o aștepți din partea francezilor... Ești român! Poți fi bun, foarte bun, nu*

contează. Francezii s-au născut colonialiști! România nu e nici măcar o colonie franceză...”

Dacă ne vom însuși corect această lecție, nu vom mai suferi de pe urma relațiilor cu francezii și vom ști să-i abordăm corect, așa cum se cuvine. Dacă vom renunța la slugărnicia proverbială a românilor, mascată sub „buna” reputație de ospitalieri..., s-ar putea să-i convingem că Cioran a exagerat un pic...

16 august 2006

Caterinci...

Ați observat cum se găsește periodic o metodă de speriat poporul? Ba se dă o prognoză meteo, potrivit căreia toată România va fi sub ape, ba se ia în discuție eventualitatea producerii unui seism distrugător... și așa mai departe, pe orice cale, poporul e bine să stea speriat... Apropo de cutremur, ultima dată era vorba de unul după aprilie anul acesta... Dacă tot întârzie cutremurul..., avem caniculă! Ați văzut cum se derulează știrile la televizor?!? A fost găsit un tânăr mort într-un apartament, prin nu mai știu ce localitate! Mamă, ce știre babană! A murit de căldură! S-au încins pereții și a murit! Canicula face ravagii! După caniculă să te ții! Vine furtună! Vijelii! Prăpăd! Fugiți...! Prăpădul este doar în mintea bolnăvicioasă a jurnaliștilor de știri! Oameni manipulați, nefericiți, transformați în manipulanți, care fac pe dracul în patru să sperie cu ceva audiența... Adevărul este că lumea vrea așa ceva! Cere!

Printre știrile corecte, am dat de una prin care, potrivit statisticilor de ultimă oră, românii sunt de vreo cinci ori mai bolnavi la bibilică, decât erau ei odată... Păi, cu asemenea știri, nici nu e de mirare! Printre decedați, caniculă, inundații, cutremure și alte nenorociri, știriștii au grijă totuși să ne mai vâre și câte ceva monden... O fufă, ceva pe-acolo..., mai de dulce, ca să fie tacâmul complet...

Cea mai tare știre a fost totuși aia cu sondajul realizat în luna iulie, cu privire la cei mai populari oameni politici..., cu cea mai mare tragere la popor... Cine era pe locul doi, de-i sufla în ceafă liderului Băsescu?!? Incredibil! Chiar Mona Muscă! Țsta da ciclon! Și uite așa, băieții de la DOSARE, au fost nevoiți să-i grăbească deconspirarea. Caniculă, ploi, tornade, cutremure, vijelii, catrene și alte caterinci....

Efecte de seră!

17 august 2006

Lui Nicolae Văcăroiu nu-i scrie nimeni la Ștefănești...

Văzând eu că degeaba mi-am pus cutie poștală la poartă..., că mereu e goală..., am plecat să caut POȘTA! Printre blocurile sinistre ale proaspătului oraș european Ștefănești..., am dat de o clădire insalubră, numai bună pentru filmări de groază!!! E ceva incredibil! Eu, ziaristul lui pește..., care scriu despre vremuri... și starea lor..., nu știam că, la mai bine de șase ani de la pășirea în mileniul trei, POȘTA ROMÂNĂ poate funcționa și într-o clădire ca cea din Ștefănești! Rușine să-mi fie! De fapt, această POȘTĂ nici nu prea funcționează. În zona în care stau eu, poștașul cel vechi a plecat... și acum avem o poștăriță nouă. *„Cel de dinainte nu a mai rezistat în zona dvs, pentru că acolo sunt mulți oameni cu pretenții... Nu a mai putut face față....”*, mi-a zis simpatica dirigintă de poștă, care avea încă puterea să mai zâmbească dintr-un „birou”, pe care cred că l-ar refuza și boschetarii...

Da, oameni buni, aceasta este România, cu Ștefăneștiul ei cu tot!!! Oraș în care președintele Senatului, domnul Nicolae Văcăroiu, are o reședință! E clar că nu are corespondență scrisă la această adresă! De fapt, eu aștept numai facturi! De scris, doar săracul tata îmi mai scria câte o vedere. De când s-a dus el, îmi scrie doar Fiscul, Romtelecomul, gazele..., apa..., lumina... Doamne ferește de mai rău! Noua poștăriță vine de la Golești cu maxi-taxi, până la sediul faimoasei POȘTE, de unde ridică ce găsește și pleacă pe ulițele orașului... cu bicicleta. Acum e vară și se descurcă. Ce-o face săraca la iarnă? Că nici la Ștefănești, iarna nu-i ca vara!

22 august 2006

S-a făcut ca laptele...

Prin optzeci și șapte..., optzeci și opt..., cam așa ceva..., am aflat o întâmplare numai bună de dat la ziar în zilele noastre îndosariate.... Un mecanic auto plecat de la Olteci Craiova pentru specializare la Paris și-a chemat, ca tot omul, soția, după vreo trei luni de zile... (Parcă am mai scris despre acest caz!). În prima seară, șugubățul oltean i-a spus soției că a făcut rost de o băutură miraculoasă, peste care, dacă pune apă, în cazul în care cineva minte, se face lapte... Era vorba, pe bune, de pastis, băutură populară franceză, care seamănă foarte tare la gust cu mastică românească și se comportă la fel în prezența apei. La aspectul de lapte. Femeia a râs și i-a promis soțului că nu are cu ce să-l mintă! Olteanul a râs și el și i-a cerut femeii să-i spună dacă l-a înșelat vreodată pe parcursul celor trei luni... « Nu! », a venit răspunsul prompt al soției. Bărbatul a pus pastis în pahar, apoi a turnat apă și... s-a făcut ca laptele! « M-ai mințit! », a tunat olteanul înfuriat, după care a luat în mână un pistol (era o brichetă !), cu care și-a amenințat soția! « A trebuit s-o fac! », a căzut ca un trăsnet răspunsul nevestei. „Securistul de la pașapoarte mi-a spus că nu pot obține pașaportul și viza de Franța decât în acest fel!”, a continuat disperată femeia. Aceasta este o întâmplare absolut reală.

23 august 2006

Boureau și alți tineri ar putea învăța multe de la unii pesediști

Din greșeală, am intrat pe site-ul lui Boureau, acest tânăr politician aproape fost liberal... După ce a alergat săracul, de i-au sărit capacele, în campania electorală care a adus Alianța la putere, a fost pus pe tușă de mai tomnaticii Călin și... îmi scapă numele... nașu... ăla cu finanțele... Urât gest! Bine educat, Boureau și-a păstrat decența în discurs și i-a tratat elegant pe cei care s-au descotorosit de el fără scrupule. Ar fi putut să-i facă praf! Dar n-a făcut-o!

Ziceam că i-am văzut prezentarea de pe internet. Omul este cu adevărat titrat. Meseriaș. Mult peste ceea ce vrea, ce știe sau ce pricepe românul... Acesta este adevărul, dureros sau nu.

Sunt trist să observ cum tineri politicieni de talentul lui Boureau sunt puși la colț, în genunchi, pe coji de nuci.

Și Gușă a pățit ceva similar, chiar dacă acesta este obraznic de-a binelea și face jocul unor bătrâni foști securiști. Acești tineri fac o mare greșeală... Au un soi de teribilism, care nu le permite să vadă pe de-a-ntregul valorile din jur. În P.S.D. sunt mulți titani! Politicieni de calibru, profesioniști adevărați, care nu și-au pierdut niciodată simțul patriotic. Observ că tinerii urcați pe scena politică prin culoarul liberalilor sau al democraților au o prejudecată față de bătrânii politicieni pesediști, pe care se grăbesc să-i desființeze. Eu cred că pot câștiga enorm dacă se apropie un pic de acești veterani, de la care pot lua învățături de mare valoare. E o părere. I-am transmis-o și lui Boureau prin email.

24 august 2006

Boala mortală a funcției de tip comunist

Se spune că moștenim multe rele de la comunism. Așa este. Invidia, lenea, nesimțirea or fi de origine comunistă... Eu am remarcat însă ceva mult mai grav. Un fenomen extrem de interesant în ceea ce privește comportamentul șefilor de tip comunist. Un director sau, mă rog, un șef oarecare din acesta, dacă e schimbat din funcție, la scurtă vreme poate muri! Nu poate suporta. Este o boală a funcției. Pe vremea așa-numitului comunism, directorii se purtau cu întreprinderea sau instituția pe care o conduceau ca și cu proprietatea lor. Le aparțineau chiar și angajații! Trimiteau la piață șoferul, aduceau acasă muncitori să le zugrăvească apartamentul, erau aprovizionați cu produse agricole din gospodăriile subordonaților, etc. Ei sunt legați ombilical de post! Un director era schimbat foarte greu pe vremea de dinainte. Odată ajuns director, numai pensia, Ceaușescu sau moartea îl mai scotea din birou... Mulți dintre aceștia sunt încă pe funcții și azi, la întreprinderile sau instituțiile de stat. Alții nu mai sunt. Dintre cei care nu mai sunt șefi, unii au murit deja, iar ceilalți trăiesc profund nefericiți... (Excepțiile sunt foarte rare!). Se consideră profund nedreptățiți! Li s-a luat ceva al lor! Când un șef de tip comunist este schimbat din funcție, suferința acestuia este cumplită! Poate muri! Acest fenomen este datorat cu adevărat comunismului! O boală extrem de periculoasă. Mortală!

25 august 2006

Apăr doar Biserica, nu și preoții delaționiști!

Uneori sunt mai mult român decât european. Recunosc. Un prieten mi-a zis: „Băi, tu chiar m-ai convins că ai dosar!”. Glumea, desigur. I-am răspuns în aceeași notă: „Eu nu am probleme, pentru că am fost ofițer! Voiăștia care ați fost informatori o pățiți!”. Vă e clar că am glumit. Nu mi-a picat atunci fisa, dar era mai corect să-i spun că eu am fost KGB-ist sau agent CIA și atunci chiar că nu aș fi avut nicio problemă. Una peste alta, la această glumă nu prea se râde... Vorba aia: „Râzi tu, râzi, Harap Alb, dar fata împăratului Verde e pe roșu...”

Revin la problemă și vă spun că sunt aproape convins că românii de pe vremea lui Cuza nu sunt cu mult prea departe de românii lui Bănescu. Un popor greu de guvernat... Românii sunt experți în răcâială. Și motiv mai tare ca „dosariada” zilelor noastre, nici că se putea mai bun pentru a lua foc națiunea... Dar, care națiune? Cât românism a mai rămas între granițele acestei țări? E la loc de cinste să trădezi, să negi tot ce-i românesc, să-ți dai jos pantalonii și să te apleci în fața oricărui pârlit de străin. Cu spatele, că așa e la modă! Recunosc că ieri am fost prea român.

Acum, ia fiți atenți aici! Toate țările europene sunt populate de cetățeni profund naționaliști. Ăștia se bat până și pe mâncare. Francezii urăsc chiftelele americane, cu coca-cola lor cu tot. Nemții cred că oricare altă bere decât a lor este o apă ordinară. Am vorbit doar despre două țări, dar e destul. Franța și Germania reprezintă de fapt axa globalizării, axa Uniunii Europene! În nicio țară

europăană nu sunt iubiți trădătorii. Pe schemă logică, într-o țară străină, un român trădător nu va avea niciodată parte de onorurile la care se așteaptă.

Am luat apărarea Bisericii, fiind convins că, cel puțin la această oră, Biserica înseamnă totuși românism! Sunt de acord totodată ca toți preoții delaționiști, care sub haina preoțească au înșelat credința semenilor, să părăsească urgent Biserica! Asta da. Biserica Ortodoxă chiar are nevoie de o haină nouă. **Dar continuu să mă pronunț împotriva vrajbei dintre români! Pe toți cei care alimentează această vrajbă îi consider trădători de neam.**

31 august 2006

Nae Militaru de la *Adevărul*, un ziarist de mare omenie, s-a grăbit să plece!

A murit un mare ziarist argeșean. Dumnezeu să-l odihnească! Îi plăcea tare mult viața. A murit mult prea devreme. Nicolae Militaru, fost secretar general de redacție la *Adevărul*, fost secretar general de redacție la *Gândul*, titan al presei de eveniment și social din România era de fel din Mușătești. Obişnuia să mă întrebe de câte un doctor pentru tatăl său, care se tot târa prin spitale pe la vreo optzeci de ani trecuți... Mă gândeam că Nae are genă bună și îl vedeam de cursă lungă, prin de-ale suferințelor pământești. Nu a fost să fie așa! O boală nemiloasă l-a răpus fără drept la replică...

Om de mare omenie, de onoare și caracter! Fost ziarist profesionist la *Scânteia*, școlit prin toate genurile de presă, Nae Militaru este cel care a scris celebrul articol de la *Fapt Divers* cu primarul care a rămas în tiribombă până dimineața, beat criță..., undeva prin Ardeal. Pentru cine nu știe povestirea, am să o amintesc pe scurt. E fantastică! « *Într-un sat de prin Ardeal, a venit unul cu tiribomba și seara s-au dus primarul și secretarul să-i ceară ceva de băut..., aldămașul. Patronul tiribombei le-a dat câte o sticlă în mână la fiecare și s-au urcat toți trei în tiribomba pornită, chiar dacă nu mai era nimeni pe lângă ei, știind că nu mai avea motorină în rezervorul de la motor decât pentru câteva ture! Ghinionul a fost că băiatul patronului făcuse plinul la rezervor ceva mai devreme, fără să mai știe cineva! Vă închipuiți ce s-a întâmplat ? I-a prins dimineața pe toți trei în tiribombă! Treceau oamenii către slujbe și își făceau cruce văzând pe primar, pe*

secretar și pe patronul tiribombei învârtindu-se... »

Am reprodus din memorie, cu aproximație, întâmplarea despre care Nae vorbea cu mare plăcere, dacă era provocat.

Nae Militaru era un exemplu de verticalitate în presa românească. Responsabil de evenimentele de pe eșichierul cu piese grele... interne, procuratură, vamă..., pașapoarte..., Nae Militaru reușea să-și mențină respectul tuturor șefilor acestor instituții, chiar dacă uneori nu-i putea menaja...

Am adus acest modest omagiu unui ziarist căruia i-am rămas dator pentru multe învățături.

Dumnezeu să-l odihnească!

1 septembrie 2006

Cerul ne-a dăruit bogății, pentru a ne învăța să fim generoși

Cei mai mulți dintre cititori preferă prima pagină, trăirile de zi cu zi, sângerile, nenorocirile, spânzurații, electrocuții... și așa mai departe. Puțini sunt cei care zăbovesc în fața unui editorial. Acest gen de scriere plictisește pe trecătorul de rând... Mă refer la trecerea printre cele pământești, de dinaintea urcării spre Ceruri. Și mai puțini sunt cei care pun preț pe învățăturile de duh, călăuzitoare spre biruință. Nici eu nu sunt mai breaz... Păcătuiesc, mai uit de rugăciuni, de iubire... și uneori îmi pierd nădejdea... Dar atunci când sunt totuși treaz... luminat, fac tot ce pot pentru a împărtăși la cât mai mulți dintre semenii tainele împărtășite de la alții. Vă redau o mostră de supremă învățătură lăsată posterității de un bulgar celebru în lumea filozofilor și a înțelepților lumii.

Dacă aveți în preajmă persoane greu de suportat, este pentru a învăța să iubiți. Într-o bună zi, când veți părăsi Pământul și vă veți înfățișa înaintea Entităților cerești, ele vă vor cere socoteală și vă vor spune: „De ce nu ați dat dovadă de iubire față de semenii voștri?” „Păi, pentru că erau urâți, răi, proști.” „Nu, asta nu-i un motiv; voi ați primit din Ceruri bogății foarte mari: ochi, gură, urechi, inteligență, o inimă, iar ele v-au fost date pentru a iubi, nu ca să calomniați, să disprețuiți, să distrugeți și să călcați în picioare.” „Da, dar erau niște nenorociți!” „Ei bine, tocmai de aceea, aveți un motiv în plus pentru a le dăruia și mai multă

generozitate!” Nimic nu vă va putea justifica.
(Omraam Mikhael Aivanhoov)

Parcă a scris special pentru români! Mai ales pentru
românii de azi.

NOTĂ: Titlul aparține filozofului citat.

11 septembrie 2006

Bara lui Cornel Penescu

L-am văzut pe omul de afaceri Cornel Penescu la televizor. Era prezent într-o emisiune de sport, în calitate de patron al F.C.Argeș. Alți bani, altă distracție... Vreau să spun că fotbalul, chiar dacă este tot o afacere, este altfel! Îl respect pe acest domn Cornel Penescu, pentru tot ce a făcut sub numele domniei sale, la vedere, în Pitești. Este chiar un tip simpatic, pentru că este simplu, popular și lipsit de aerele specifice parveniților ultimului deceniu. Nu are avioane în cap! Dar, ce păcat, i-a intrat fotbalul în cap. De parcă era mult prea frumos ca să rămână doar un bun om de afaceri, cumsecade, de treabă. Am urmărit în emisiunea tv cu pricina o polemică derulată pe marginea arbitrajului cu Steaua. Patronul Cornel Penescu se descalifica în văzul tuturor. Sincer, îmi era jenă de jena domniei sale... cum se zice. Nu este admis ca un om respectabil, care a dezvoltat asemenea afaceri, de asemenea anvergură, să se coboare la nivelul galeriei de peluză... Cât de ușor poate trece omul în viață de la grandios la decadent..., de la decent la penibil... și așa mai departe. Cornel Penescu a șutat în bară! Asta e!

Fotbalul, cu banii lui cu tot, este un drog social, care, luat pe burta goală..., face rău. Rău de tot! Am vrut să zic „minte” în loc de „burtă”, dar m-am răzgândit la timp. O metaforă acolo..., aruncată la păianjen, dintr-o lovitură liberă, acordată la vama unei vremi, prin care se rostogolește și balonul..., că-i rotund.

12 septembrie 2006

Renault- lecția Prestige!

Renault nu a venit în România, doar la MIOVENI! Politica de marketing expusă prin DACIA, se derulează la lumină, în văzul tuturor! Pe rând, de pe porțile Uzinei de la Mioveni, au ieșit Dacia SuperNova, Solenza, apoi seria LOGAN... Săptămâna trecută am asistat la completarea gamei LOGAN cu versiunea Prestige. Un plus de putere și câteva corecții pe desing și confort interior. Suficiente noutăți în plan constructiv cu aport de calitate pentru a atrage atenția, întru consolidarea poziției LOGAN pe o piață sufocată de industria de automobile!

Lansarea lui PRESTIGE vine exact la momentul cerut..., cu o precizie de ceasornic! Funcția de comunicare de la DACIA a bătut perfect pragul..., ca la săriturile în lungime, realizând pentru LOGAN PRESTIGE o lungime cu adevărat internațională... Un drive test intitulat ESCAPADE 16V a adunat sute de ziașiști din toată țara la bordurile câtorva zeci de Prestige pe un traseu ticluit cu mare profesionalism de echipele specializate din Direcția Comunicare. Comportamentul P.R.- ilor de la Dacia pare mereu absolut natural..., dar în spatele acestei abordări stau sute de ore de muncă, de tensiuni și griji! La o astfel de acțiune sunt prezenți de obicei directorul comercial, directorul de marketing și un șef de la concepție. Nu vorbesc mult, ci doar la obiect, câteva minute, zâmbesc permament, sunt prietenoși, se așază la masă, alături de ziașiști... și fac orice fel de conversație e nevoie. Echipa de la Comunicare este în priză 4X4... tot-teren. Toți zâmbesc și sunt atenți la fiecare detaliu din program, spre încadrare la minut. Directorul de Comunicare Liviu Ion ciocnește un pahar în

mod amical cu absolut fiecare ziarist și se comportă de parcă ar fi în concediu! Totul face parte dintr-o regie extrem de bine pusă la punct. Ei trebuie să fie atenți ca ziaștii să prindă starea de relaxare, care să le permită să priceapă cât mai bine și cât mai multe despre produsul la a cărei prezentare au fost invitați. Suporturile de presă completează perfect acest tacâm oferit presei. Și apropo de ziaști, este foarte adevărat că și aici funcționează zicala „mulți văd, puțini pricep”...., dar echipa de la Comunicare are forța să nu se supere, ci doar să o ia mereu de la capăt!

Lecția Renault de la DACIA este la vedere! Cine are ochi, să vadă..., cine are urechi... Renault a venit cu mult înaintea Europei... și nu doar la Mioveni!

25 septembrie 2006

Școala 11 a pierdut...

Școala numărul 11 din Pitești a avut probabil parte de unul dintre cele mai bune tratamente din punct de vedere material..., ca să zic așa. Fostul director a reușit să facă multe lucruri acolo! Numele de Pendiuc dezleagă totul. Așadar, elevii și cadrele didactice de la această Școală au avut o șansă deosebită! Șansa de a avea ca director chiar pe soția primarului Tudor Pendiuc! O femei simpatice, sociabilă și cu mult simț pragmatic. Exact ce trebuie unui manager! **Sortii politici au decis schimbarea.** Nu e treaba mea. Se pare că doamna profesoară Gabriela Pendiuc s-a supărat foarte tare, sau mai bine zis a fost atât de scârbită (Scuze! Nu pot ocoli cuvântul!), încât a ieșit complet din învățământ! Nici asta nu e treaba mea! Aud că plecarea doamnei directoare Pendiuc a fost oarecum salutăată de unii dintre foștii colegi de la „11”... Atmosfera nu a fost lipsită de animozități... Sincer să fiu, mă așteptam la proteste serioase din partea școlii, față de decizia Inspectoratului, prin care se anunța schimbarea directorului G. Pendiuc! În plan managerial, Școala a pierdut! Oricine ar veni director, cât de iscusit ar fi, nu poate face cât o nevastă de primar! Să fie clar! Acest lucru e valabil oriunde în lume! Factorul uman este decisiv peste tot! Dar, așa sunt profesorii din România de azi! O categorie profesională hrănită de un buget sărac, fără vână..., fără prea mult simț pragmatic, împinsă de sărăcie, spre o stare aproape continuă de animozitate... În prima zi de școală am fost invitat să iau cuvântul în fața elevilor de la „11”, obișnuiți deja cu modul meu nonconformist de adresare, în calitate de părinte. Nu mi-a mai ars... Am ajuns cu întârziere, doar pentru a o saluta pe doamna Pendiuc!

27 septembrie 2006

Ioasaf de la Cotmeana- o istorie vie!

La sfârșitul săptămânii trecute, de sărbătoarea ortodoxă „**Acoperământul Maicii Domnului**”, la Cotmeana, s-a mutat centrul de greutate al creștinismului din Argeș și Muscel. Arcadele noii Biserici din Complexul Mănăstiresc al Cotmenei au stat deasupra a sute de suflete de pelerini și enoriași de prin partea locului, dornici să asiste la Liturghia ținută de Părintele Stareț Ioasaf. Grandoarea manifestării religioase de la Cotmeana a fost conturată de o aniversare istorică.

S-au împlinit 620 de ani de la punerea primei cărămizi la temelia Mănăstirii Cotmeana, ctitorită de Mircea cel Bătrân pe aceste meleaguri argeșene. Desigur, istoricii ar putea interveni cu oareșce corecții la adresa acestei afirmații, dar nu mi-am propus să dezvolt vreo teză academică pe marginea acestui subiect. Pragmatismul părintelui protosinghel Ioasaf, Stareț și Ctitor la Cotmeana, s-a dovedit a fi de bun augur de fiecare dată! Sub pretextul unei aniversări istorice și în zi de mare sărbătoare creștinească, Liturghia de duminică de la Cotmeana rămâne una memorabilă. Părintele Ioasaf va fi reținut de istorie ca mare constructor, restaurator al Mănăstirii lui Mircea cel Bătrân și ctitor al Noii Biserici, întru definirea Complexului Mănăstiresc Cotmeana.

Iubitor de semeni, cu inima deschisă larg spre cei slabi și neajutorați, neastâmpărat constructor și ales vindecător de suflete, Părintele Stareț Ioasaf de la Cotmeana și-a clădit demult soclul pentru locul binemeritat în panoplia marilor fețe bisericești ale Eparhiei Argeșului și Muscelului.

2 octombrie 2006

Se face inventarul personalităților argeșene!

Profesorul universitar dr. Petre Popa, distins istoric, o somitate a culturii argeșene, om de aleasă ținută morală și un mare caracter, a inițiat scrierea Dicționarului Explicativ al Personalităților Argeșene (D.E.P.A.) din toate timpurile. Excelentă idee, prin care vor fi adunați la un loc, într-o imensă carte, întinsă probabil pe mai multe volume, cei mai valoroși sportivi, cei mai valoroși oameni de cultură, cei mai valoroși manageri, industriași, finanțiști, politicieni și așa mai departe, inclusiv cei mai valoroși ziariști... Pentru stabilirea tuturor numelor care vor intra în această carte au fost convocate numeroase personalități locale, oameni avizați, din toate domeniile de activitate existente, scormonitori în istoria argeșeană din toate timpurile... Un astfel de colectiv redacțional va putea cu adevărat să nominalizeze adevăratele valori ale Argeșului, mai ales sub coordonarea maestrului Petre Popa.

Mă gândesc la acțiunea declanșată de cotidianul Curierul Zilei, prin care se cer voturi pentru cei mai valoroși argeșeni din toate timpurile. Este o acțiune perfect legitimă, dar în urma căreia nu se va stabili nicidecum un clasament care să cuprindă toate valorile ce vor fi introduse în D.E.P.A. Este absolut logic. Pentru D.E.P.A. „votează” oameni avizați, profesioniști, iar pentru Clasamentul din C.Z. votează cititorii cotidianului, contemporani de-ai noștri, oameni care percep ca valori, în general, personalitățile foarte cunoscute prin intermediul mass-media și care s-au afirmat mai ales prin acte caritabile sau ca fiind foarte populari, adică pe placul

mulțimii... Evident că sunt mult mai mulți piteșteni care au auzit de doamna Marilena Barață, din ziar sau de la OTV, decât, de exemplu, de Gh. Pojincu sau de actorul Cristi Tutză..., de Victor Naghi sau de Tudor Mușatescu... sau (De ce nu?!?) de nu mai puțin celebrul pălărier Măgeanu, care s-a stins din viață acum vreo doi ani, la o vârstă venerabilă...

Cei mai mulți oameni trăiesc și văd societatea de azi prin ochii mass-media... Valorile sunt recrutate din mass-media... La urma urmei și voturile pentru politicieni sunt date tot prin prisma mass-media... Cine nu apare în mass-media, nu există! Nu face multe parale... Trist, dar adevărat! Pentru acest lucru nu sunt vinovați nici editorii de presă, nici cei care votează, nici cei votați! Că veni din nou vorba, doamna Marilena Barață, pe care am dat-o exemplu, chiar este o personalitate argeșeană, cu calități de excepție în managementul de presă, excelând și în acțiuni caritabile formidabile! Managerul Constantin Neguț face o echipă excelentă cu doamna Barață în administrarea cotidianului Curierul Zilei. Dar pentru a completa în mod corect lista cu valori argeșene era nevoie de ideea distinsului cărturar Petre Popa!

Se va întocmi D.E.P.A. și toată lumea va fi împăcată.

4 octombrie 2006

Capitalistul de tip nou, cu rădăcini în comunism...

Trecerea de la comunism la capitalism, sau mai bine zis, trecerea de la economia de comandă, la economia de piață... va fi un subiect de studiu și analiză pentru multe generații care ne vor urma! Despre capitaliști știm că și-au demarat marile afaceri în timp de război... Perioadele de recesiune au fost mană cerească pentru întreprinzătorii pe fază! Marele capital se realizează pe seama sărăciei celor mulți și în vremuri cât mai tulburi! Comuniștii au inventat la schimb regula sărăciei globale! « Timpul trece, leafa merge ! » Profitorii, respectiv activiștii de partid, nu erau altceva decât mici găinari, care se mânjeau cu nimicuri..., dar mari teroriști, care făceau viața semenilor un coșmar! Ei tăiau și spânzurau! La capitaliști e altceva. Aici nu mai dictează decât banul, iar bani nu are oricine! În plus, există instrumente democratice prin care te poți feri, te poți apăra de eventuale agresioni! În comunism, pentru omul de rând a funcționat codul eticii și echității socialiste! A fost injectat în mentalul mulțimii un soi de bun simț, de moralitate, care nu permitea dezvoltarea vreunui germene de revoltă! Din această cauză românii au avut o « revoluție » scrisă, jucată și regizată de străini! Noi am venit doar cu caii..., ca la coproducțiile cinematografice de dinainte... În capitalism trebuie să fii pragmatic, să poți să minți, să ai tupeu, să ai la nevoie și un dram de nesimțire, acolo... cât sarea și piperul de la o fiertură... Aceste « calități » țin de un alt soi de inteligență, decât cea cunoscută de către cei mai mulți. Probabil că acesta este motivul îmbogățirii imediat de după decembrie... a unei

clase sociale foarte dubioase. Vă spun cinstit că mie unul mi-a fost rușine să mă duc să vând rulmenți și hârtie igienică la turci! Am stat ca fraierul în așteptarea vremurilor corecte de făcut bani, prin mecanisme pe care le visam cel puțin demne. În tot acest timp în care eu nu mă puteam dezbăra de rușinea de a « face afaceri » fără scrupule, alții devalizau bănci, decapitalizau întreprinderi de stat, transferau averi ale statului în conturi personale, puneau stăpânire pe averi fabuloase, întru propășirea pe o nouă treaptă a socialismului multilateral dezvoltat... capitalismul luminos! Luminița este, evident, la capătul tunelului prin care trecem cu toții! Și acum stau și mă întreb... Cum o să arate în final capitalistul de tip nou, generat de melanjul comunistului frustrat cu îmbogățitul de peste noapte al unor vremuri pe care tocmai le trăim ? Mi-e teamă că ne vom confrunța cu o generație de mutanți, care vor da peste cap previziunile sforarilor de vremuri..., depășiți de situația creată. Să fie un început de sfârșit? Doamne ferește !

Eu sper ca bunul simț să revină și să pună stăpânire pe noul sistem, spre realizarea unui echilibru ce pare amenințat de nonvalori, specie care amenință condiția umană!

11 octombrie 2006

ASTALDI face istorie la PITEȘTI

Italianii de la ASTALDI au o sarcină extrem de dificilă la Pitești. Construirea noii centuri a orașului, prin prelungirea autostrăzii, reprezintă o lucrare monumentală, fără precedent în România! Sunt unul dintre cei care i-a bănuț de nereseriozitate, fie și numai pentru faptul că italianii nu au un bun renume în ceea ce privește lucrările de construcții din România! Am într-adevăr un prieten, Giulio Armanaschi, șef al secretariatelor italiene din România, care îmi atrage mereu atenția că italianii sunt totuși altceva... Are dreptate! Tocmai aici e chichița! Am descoperit că italianii trebuie să lucreze totuși cu românii! Și nu e ușor deloc! ASTALDI înseamnă management italian, dar când e vorba de managementul resurselor umane, poți fi italian, francez, american..., ce dorești..., că apare o mică problemă la lucrul cu românii ! Nu că românii ar fi vreo specie de cățărători prin copaci..., dar românii au moștenit o mentalitate de care e foarte greu să scape. Vin de la munca la stat! Șoferul de la stat fură de rupe! Asta așa, ca exemplu.

O importantă categorie a îmbogățitorilor de după... sunt, pe lângă cârciumari, șoferii! ASTALDI este însă o firmă cât se poate de serioasă. Am dovezi în acest sens! Este o problemă care m-a preocupat și nu sunt străin de această situație! Dar ca orice firmă străină, care se bucură la afacerile din România..., are de înfruntat multe poveri! Ba șpaga la licitație..., ba șpaga de după..., ba șpaga din timpul... La care se adaugă jucatul pe sârmă cu guvernării care se tot schimbă! Iar la final vine bomboana pe colivă: resursele umane! Așa că, hai să nu mai facem pe deșteptii cu ASTALDI și să recunoaștem că

o firmă românească nu reușea la această dată, în vecii
vecilor ceea ce fac ei!

La Pitești, ASTALDI face istorie cu cea mai amplă
construcție din toate timpurile! Desigur, felicitări pentru
Guvernul Român! Dar felicităm anticipat și pe ASTALDI!

12 octombrie 2006

Frustrați, frustrați, dar mulți!

Alianța DA are probabil una dintre cele mai slabe reprezentări la nivel de lideri în județul Argeș. P.D.-ul fără Ion Cârstoiu aproape că nu există. P.N.L.-ul este în aceeași situație. Oricâte tumbe ar face distinsul lider Miulescu, nu se poate impune pe eșichierul politic argeșean! Câtă vreme Boureanu se afla la P.N.L., alta era situația. Băiatul ăsta are întradevăr stofă de politician! El a reușit să impună P.N.L.-ul în Argeș și tot el este cel care a adus, în mod categoric, cele mai multe voturi pentru Alianță în acest județ! Am auzit că, după întâlnirea de la Pitești a titanilor exmatriculați de Patriciu et compania sa, domnul Miulescu ar fi declarat că la acest eveniment nu au participat decât frustrații din partid! Frustrați, frustrați, dar mulți! Asta una la mână. Și apoi, de ce s-a petrecut acest moment istoric taman în județul unde este lider domnul Miulescu? Păi, pentru că în acest județ, pentru liberali contează infinit mai mult Boureanu, decât Miulescu! Argeșul a fost ales foarte bine! Stolojan, Stoica, Muscă și toți ceilalți știu foarte bine că Boureanu a reușit în Argeș ceea ce nu a reușit nimeni altul în județul „cinstei, corectitudinii și al demnității socialiste”! Dacă domnul Miulescu ar fi fost ceea ce se crede, Boureanu nu ar fi putut aduna nici o duzină de oameni, la întâlnirea de la Pitești! Așa că iată, frustrarea bântuie prin cu totul altă direcție decât în cea a curentului Boureanu, Stolojan, Stoica...

18 octombrie 2006

Pui de daci, cu-n unchi... Dracula!

Nimic nu m-a enervat mai tare decât gestul steliștilor de a se milogi la madrileni pentru a obține câte un tricou... Vai de capul nostru, de români proști ce suntem! M-a cuprins rușinea și furia! Sunt convins că rezultatul meciului a fost substanțial « viciat » de propaganda idioată făcută Realului de către obediența presă românească. Ce mari scule sunt fotbaliștii de la Real Madrid! Sunt pe mă-sa... Stăpânesc foarte bine tehnicile de imagine, au un marketing de clasă, sunt și bine pregătiți fizic și tehnic, este foarte adevărat, dar tot oameni sunt! Românii au o genă cu multe calități: sensibilitate, simț artistic, dârzenie, inteligență și multe altele, dar ne lipsește cu desăvârșire demnitatea! Prea suntem servili și prea ne scapă ușor izmenele din fund... Aș introduce pe Dracula în toate școlile și i-aș învăța pe toți puii de daci că suntem neam de vampiri și că nu avem voie să pierdem! Murim cu ei de gât! Nimeni nu e mai presus decât românii! Poate că în vreo sută de ani ne-am schimba un pic. Am sta cel puțin drept în fața oricărei nații și am umbla numai cu pantalonii pe noi, iar pe femei... s-ar pune cel puțin un preț corect...

Articolul prezent e scris, după cum se vede, la nervi, și are mult umor în el... pentru că este un pamflet și trebuie luat ca atare!

20 octombrie 2006

Barajul Vidraru nu se rupe! Se îndoie...

Directorul general de la Ape, distinsul liberal Marius Postelnicescu, este victima unei farse de prost gust! Numai așa se explică publicarea într-un ziar local a afirmației potrivit căreia „*La Vidraru, se abuzează de apă*”, la care, ca o bomboană pe colivă s-a adăugat următorul anunț: „*Simulare de rupere a barajului*”... Să le luăm pe rând. Dacă domnul Postelnicescu, pentru a cărei cumsecădenie, ca să zic așa, am tot respectul, ar fi consultat un specialist din Regia pe care o administrează, ar fi aflat că la Vidraru nu se consumă apă! Cu apa de la Vidraru nu-și spală nimeni mașinile, nu se pot uda pășunile, nu se spală vasele și nici măcar lucrurile din familia politicienilor... Repet și subliniez că îl respect pe directorul Marius Postelnicescu și sunt convins că are abilități de manager, demonstrate pe eșichierul politic. Este un om de comitet, plin de bune intenții, dar tehnicienii din jurul domniei sale ar trebui să-l ajute mai mult și să nu-l mai împingă spre gafe impardonabile! La Barajul Vidraru au loc scurgeri de apă programate riguros pe o schemă tehnică specifică producerii de energie electrică. Iar în ceea ce privește resursele de apă, chiar dacă nu mai plouă doi ani de acum înainte, Vidraru tot va avea apă! Ține de alfabetul hidrologilor...

În ceea ce privește ruperea barajului... este o gogomănie fără frontiere! Construit în anii 1961-1966, barajul Vidraru a fost la acea vreme al cincilea din Europa și al nouălea din lume! Acum, la a 40- a aniversare de la punerea în funcțiune, în această toamnă, Barajul Vidraru rămâne unul dintre cele mai mărețe lucrări

hidroenergetice din lume! Un baraj de acumulare ca cel de la Vidraru nu se poate rupe niciodată! Are 6 metri grosime la coronament și 25 metri grosime la bază. E vorba de un munte de beton cu dublă curbura, construit să țină piept și la un tanc cu dinamită! Dacă cele două avioane care au bușit „Gemenii” americani s-ar fi bușit în Barajul Vidraru, ar fi produs cel mult două ciobituri... Cum să spui că „se rupe barajul”?!? Parcă am vorbi despre turta care se rupe în capul micuților la datul de grindă... sau când li se taie moțul! Sună bine datul de grindă în politică! Dar când e vorba de Barajul Vidraru, nu mai merge! Aici nu se mai rupe! Cel mult se îndoaie... lumea de răs!

P.S. Din surse... aflu că directorul de la Hidroelectrică Curtea de Argeș, Constantin Ivan, nu-și dezmente reputația de profesionist desăvârșit și om de aleasă noblețe, abținându-se de la orice comentariu pe marginea acestui incident.... de comunicare.

24 octombrie 2006

Au intrat și francezii în normalitate?

Că tot vorbim de Europa ca de o uniune, eu am pus și pun mare preț pe înfrățirile dintre localități! Aș cota un primar după numărul înfrățirilor și după intensitatea cu care se derulează acestea. Nu am o situație exactă în Argeș, dar știu precis că toate orașele stau bine sau chiar foarte bine la acest capitol. Uite, la Curtea de Argeș aflu că în aceste zile se află chiar președintele Asociației de înfrățire Nevers-Curtea de Argeș, doamna Jacqueline Boujon. Primarul Nicuț este artizanul acestui jumelaj, dar acum, în mod democratic, funcția de președinte de Asociație al părții române a revenit consilierului local Marian Ducă. Cei doi președinți au făcut foarte mult, mai ales pentru Curtea de Argeș.

Autoritatea locală din Nevers și asociații neguvernamentale locale au ajutat foarte mult orașul argeșean. Toate indicatoarele turistice din oraș, acele plăcuțe cu iz european, sunt realizate de Asociația Nevers! Microbuze, instalație de sunet pentru Muzeu la Biserica Domnească și multe altele, au fost aduse de la Nevers. Schimbul periodic de informații și experiențe între cele două localități are o importanță extraordinară! Bineînțeles că cei din orașul Basarabilor sunt primii care au avut de câștigat. Este de prisos să insist pe motivare... Dar în aceste zile s-a petrecut ceva foarte interesant. Doi dintre tinerii francezi veniți la Curtea de Argeș pe un program al Asociației de înfrățire au fost prinși la furat...

O deviere comportamentală de care, iată, nu scapă când și când nici măcar nativii lui Balzac... Apropo. Balzac... cu mizerabilii lui, cu mizerabilii de azi și de mâine ai omenirii... Asta că veni vorba de scriitorul

francez. Nimeni nu e perfect! Au furat doi francezi! Ei și!?
Ce mare scofală!? Ne mirăm atât de tare și de fapt nu
realizăm că tocmai asistăm la o excepție, care întărește
regula! Dacă furau doi români, totul părea normal, pentru
că era banal... Însă putem privi la acest eveniment și ca la
o adaptare a francezilor la normalitate? Naiba știe! Vedeți
cât de instructive sunt înfrățițiile!

26 octombrie 2006

Din Oradea la Pitești..., tot în România ești!

Când mă claxonează cineva din spate, nici nu trebuie să mă mai uit cine e! În 99 la sută din cazuri e mașină cu număr de București... și șofer imbecil. Săptămâna trecută eram cu un taxi prin Cluj. Șoferul era intrigat pentru că cineva claxona în dorul lelii... în spate. I-am spus că dacă eram la Pitești eram sigur că-i un bucureștean, dar la Cluj e chiar curios... După ce ne-a depășit, am rămas muți! Era de București!

La Oradea prețul apartamentelor este aproape la fel de mare ca în Pitești. Diferența este că acestea sunt cumpărate numai de cetățeni străini.

Am ajuns să-mi fie rușine să mă prezint jurnalist, cu toate că dețin carte internațională de presă. Presa din România este compromisă și așa va rămâne multă vreme de acum înainte. Nu mă refer doar la grupul de la Cluj! Asta e o nimica toată.

Am primit pe internet un mesaj de revoltă față de inițiativa UDMR- iștilor cu privire la autonomia maghiarilor din România.... bla, bla- uri... Păi, măi nene, (vorba fetei din animatele Divertis...) ungurii ne-au luat de mult Ardealul! Cele mai importante obiective economice, păduri, imobile și terenuri din Ardeal sunt proprietatea ungurilor! Și cică vor ungurii să introducă maghiara a doua limbă oficială în România. Mare scofală... Asta nu-i nimic! Se poate și mai rău! Mult mai rău.

Liviu Turcu, axa Dinescu, via Băsescu..., peronul
Talpeș... Avioane! Europa te vrea prost!

Se va rupe podul de peste Argeș (Podul Viilor)?
Traficul greu de pe acest pod este FOARTE GREU! Podul
face huța-huța... Dacă ai șansa să prinzi o coloană de
basculante, de-alea de peste 40 de tone fiecare, una
după alta, poți să vezi cum e să te dai în bărci pe podul
care trebuie să mai reziste doi ani la aceste sarcini!

Polițiștii trimiși să dirijeze circulația în nodul de la
Podul Viilor sunt ori foarte tineri, ori au corupt la viața lor
ceva comisii de examinare... Atenție! Șoferii sunt foarte
revoltați! Și nu te pui cu neamul lui manivelă...

Am trăit să vedem și un ditamai TIR- ul, cu botul în
Cracii Doamnei! Pariu că balustrada de pe Podul
Doamnei va rămâne mult și bine ruptă? Apropo de
plonjonul de Cartea recordurilor de peste podul cu pricina,
dacă nu era Astaldi cu oamenii ei prin preajmă... cine mai
scotea namila din albie?

9 noiembrie 2006

Să faci piața cu Blaga!?

Nu pot pricepe în ruptul capului de ce pun ăștia pe bancnote chipuri de oameni care nu au avut mai deloc de a face cu banii... ba chiar au fost oameni săraci, banii lipindu-se foarte greu de buzunarele lor... Ironie mai mare nici că se poate! Pe bancnote și monede trebuie puse chipuri de politicieni, de guvernanți sau...hai, în cel mai rău caz, chipuri de oameni de afaceri. Să pui Ateneul Român pe bancnote!? Sau Muzeul țaranului român.... Doamne ce blasfemie! Puneți, măi nene, chipurile celor care au vândut PETROM- ul cu gaze cu tot, puneți Sediul central al fostului F.N.I., Flota sau Sediul CNSAS... Bateți monede cu Vântu, cu Patriciu, cu Becali, cu Cocoș, cu cine-ați vrea...dar nu cu scriitori, filozofi, poeți, dramaturgi... sau muzicieni! Apropo! Tipăriți, fraților, bani cu bustul lui Adi Minune, cu profilul lui Salam de la Vâlcea și nevasta lui Victoria, cu buricul Danielei ...care e pe primul loc! Chiar! Ce-ați zice de picioare, balcoane închise cu silicon sau fundulețe obraznice de vedete postdecembriste... Măcar pe monedele de un ban, de zece bani... (Ajutați-i pe golani!)- Hai că ar da mult mai bine! Să te duci să iei o legătură de mărar din Piața Ceair, cu trei perechi de craci de-ai Mihaelei și un fund de Zăvoranu....la care să primești rest o Andreea mototolită în buzunarul de la piept al unui comerciant cu certificat de producător. ..Ce surprize...Să plătești gazele cu Vântu, lumina cu Năstase...apa cu Cocoș și un bilet în loja de la Globus cu Becali...

15 noiembrie 2006

Gheorghe Barbu s-a trezit în România...

Actualul președinte al Consiliului de Administrație al Universității din Pitești, fost rector, a fost preț de peste opt ani de zile una dintre cele mai lăudate personalități prin mass-media argeșeană. S-au scris zeci de editoriale despre domnia sa, au fost realizate multe zeci de reportaje și interviuri în presa scrisă și în audiovizual. Toate favorabile rectorului Gheorghe Barbu! A fost declarat de multe ori drept omul zilei, omul săptămânii, omul anului și tot așa...

După Nicolae Dobrin, este al doilea argeșean în viață, pentru care s-a propus construirea unei statui. Nu e nici o glumă! Colegi de-ai fostului rector Gheorghe Barbu, profesori onorabili, oameni de o aleasă ținută profesională și morală, au propus să i se construiască lui Gheorghe Barbu o statuie în fața noului Rectorat al Universității din Pitești! Motivul este cât se poate de evident și corect. Gheorghe Barbu este cel care a inițiat, a obținut aprobările de rigoare și a administrat în mod exemplar construirea celui mai mare campus universitar din țară, pe ruinele construcției supranumită Circul foamei. Piteștiul a devenit cu adevărat un puternic centru universitar care dispune de clădiri și dotări la un nivel comparabil cu cel european. Meritele aparțin întregului corp profesoral de la Universitatea din Pitești, fostului și actualului bord de la Rectorat, dar liderul incontestabil rămâne Gheorghe Barbu.

Și pentru că a construit mult prea mult, cu costuri sub prețul pieței, cu o participare de peste cincizeci la sută din fonduri proprii, prin autofinanțare (fie și cu prețul sacrificării salariilor corpului profesoral), iată că a venit și vremea să se trezească și să constate că toate acestea s-au întâmplat în România! Țara în care tradiția, și nu legenda..., spune că, cine construiește prea mult, cine face prea mult pentru semenii, cine vrea să lase moștenire pentru eternitate, cine se încumetă să facă istorie..., va fi sfârșiat, dacă se poate, de viu!

Numai că Gheorghe Barbu, un scorpion veritabil, stăpân pe situație, cu mână forte și minte ageră, ocrotit de lege, dar și de Dumnezeu, se pare că are șanse să iasă din aceste tipare românești..., aici la Pitești! Acest lucru a fost dovedit ieri, într-o conferință de presă extraordinară, pe care Gheorghe Barbu a organizat-o cu multă măiestrie, dar mai ales cu foarte mult bun simț.

16 noiembrie 2006

O iță în relația cu presa...

Am fost onorat să fiu primit de un important om de afaceri argeșean. Importanța este dată de cifra de afaceri și mai ales de volumul de investiție al afacerii. Mai prezintă importanță și datorită modului în care este mediatizat de o parte a presei piteștene... Amenințat, șantajat, dat la prima pagină cu belele... și tot așa. A început să practice sfatul unor colegi de afaceri mai cu experiență și cotizează lunar câte două milioane, până la patru... la fiecare publicație..., unde e nevoie. Domnia sa nu obișnuiește să spună că nu-l interesează un anumit gen de servicii de publicitate care i se propune... Se vaită că nu are bani! Bine, dar problema nu e corect pusă! Mai întâi trebuie să vezi dacă ai nevoie de un serviciu. Dacă îți place, dacă te satisface, dacă îți aduce vreun beneficiu...

Apoi întrebi cât costă, negociezi și vezi dacă face sau nu face banii, dacă îl cumperi sau nu. Eu așa văd lucrurile. Omul la care fac eu referire procedează însă cu totul altfel. Încearcă să convingă ofertantul că nu are bani, că e vai de mama lui... Dacă te prinde cu bani în buzunar ești tentat să-i acorzi ad-hoc un împrumut nerambursabil... Te prinde mila... Și totuși nu îl condamnă prea tare. Are circumstanțe serioase. El trăiește efectiv o psihoză generată de jepcarii de presă, care ne fac tagma de răs. După mintea acestora, cine are bani trebuie obligatoriu să cumpere publicitate de la ei! Clienții țintiți de această categorie infectă de „ziariști” sunt oamenii cu bani, oameni incluși în topuri... Dacă nu plătesc publicitate, sunt vânați pentru orice eroare și amenințați

permanent cu articole defăimătoare. Din păcate, de cele mai multe ori, afaceriștii cedează, neavând informații elementare cu privire la tiraj, la credibilitate, la piața căreia i se adresează publicația cu pricina. Preferă să le zâmbească, să le semneze contracte de câte două-trei milioane pe lună și să le spună că sunt cei mai buni. În spate, le acordă tot disprețul cuvenit. În plus, acceptă toate invitațiile la nunți, botezuri, tăieri de moțuri, dat de grindă, ruperi de turtă... „*Au fost toți mahării la nunta lui cutare...*”, mi se destăinuie afaceristul la care mă găsesc în birou... „*Era până și X..., chiar și Z..., cu toate că îi făcuse varză cu o săptămână înainte, în publicația pe care o conduce...*”, continuă să-și spună păsul omul din fața mea. „*Eram sigur că toți vor fi acolo și de-aia mi-am convins nevasta să merg și eu.*” Încheie subiectul victima consolată... La sfârșit îmi zice că îi pare rău că nu m-a servit cu o coca-cola..., pe care o ținea pe masă. I-am precizat că nu beau decât sucuri naturale și gel de Aloe vera!

Acum v-ați prins cine și cum cultivă o parte a presei argeșene? Presa despre care ei nu au decât cuvinte de ocară și dispreț, dar doar în spate!

21noiembrie 2006

Formula succesului

Sunt de părere că profesorii și învățătorii din România cer mai mult decât li se cuvine! Cred cu tărie că medicii sunt mult mai bine plătiți decât merită. Magistrații au salarii de-a dreptul imorale și cam toți bugetarii câștigă un pic mai mult decât fac! **Vă dați seama la ce linșaj mă expun?** Și totuși eu vorbesc foarte serios. Un respectabil om de afaceri mi se plângea deunăzi, la o întâlnire de taifas, că el asigură din ce în ce mai greu salariile pentru oamenii lui, care muncesc întradevăr mult și bine, dar nu mai are de unde să le scoată ceva în plus la salarii, pentru că dările către stat sunt enorme. Dări din care se formează bugetul, adică banii pentru bugetarii pe care tocmai i-am pus la zid... « *Pentru oamenii mei nu are cine să iasă în stradă, să bată cu pumnul în masa guvernului sau să amenințe cu înghețarea... zilei de muncă...* », a remarcat interlocutorul meu, ușor indignat de cererile profesorilor și de mereu nemulțumitele cadre medicale... Păi într-o țară cu un buget sărac nu ai de unde asigura câștiguri mari pentru bugetari! Dacă nu avem oameni bine pregătiți, de acțiune, care să inițieze afaceri profitabile, înseamnă că nu avem un învățământ performant! Dacă nu avem un popor foarte sănătos, cu oameni apți de munci grele și de lungă durată, care să reziste la eforturi deosebite, atât în plan psihic, cât și fizic, înseamnă că nu avem cadre medicale extraordinare... Pe tema asta, cu condiția fizică a poporului, vă previn că vin din urmă generații de tineri efectiv bolnavi. Copiii nu mai fac aproape deloc educație fizică și sport la școală și pe

deasupra mănâncă extrem de nesănătos! Sunt îndopați doar cu matematică, fizică, produse Mc Donalds, coca-cola... și internet... Dacă nu se împarte corect dreptatea și oamenii sunt tensionați..., plini de griji și speriați..., înseamnă că justiția nu este asigurată de oameni foarte capabili! Dintr-un mediu social tulbure, cu multe neajunsuri, nu se poate desprinde nicio clasă politică deosebită! Puținii care muncesc în această țară nu pot asigura un buget care să satisfacă cererile din ce în ce mai mari ale bugetarilor! Ce să mai vorbim de pensionari...? Pentru ei abia mai rămâne o fărâmbă acolo... Sunt cei mai năpăstuiți! Așadar, iată cum se desprinde clar concluzia că ne învârtim într-un cerc vicios! **Și totuși există o ieșire. Toți ne dorim succesul, dar foarte puțini știm care este formula corectă a succesului.**

S(succesul)=C (cunoștințe) X A(acțiune)

Aceasta este celebra formulă a succesului!

Degeaba ești toabă de carte, ai cunoștințe deosebite dintr-un domeniu sau altul, dacă factorul **A(acțiune)** este zero... Orice număr, cât de mare ar fi, înmulțit cu zero dă tot zero! Cei mai mulți români suferă de aceste handicap... Asimilează cunoștințe cât de multe, dar nu întreprind nimic și deci nu au nicio valoare de ACȚIUNE! E valabil pentru cei mai mulți dintre profesori..., mai ales pentru mulți dintre profesorii universitari..., care suferă de frustrări..., neînțelegând că sunt zero la ACȚIUNE, dar sunt surprinși că alții câștigă mai mult decât ei. Doctorii sunt și mai și... Așteaptă mai toți salarii mari, de parcă acestea ar pica din ceruri, la rugăciunile preoților... (Apropo! Preoții chiar câștigă mult mai bine. Nu stau ei prea strălucit la CUNOȘTINȚE..., dar la ACȚIUNE sunt tari!) Sunt mulți oameni de afaceri care au răzbit foarte

bine, devenind multimilionari în dolari..., cu afaceri extraordinare! Nu vreau să dau acum exemple, dar sunt de notorietate câteva cazuri chiar în Pitești, cu patroni care abia dacă au liceul... și fac bani cu găleata! Păi aceștia au un coeficient foarte mare la factorul ACȚIUNE, iar CUNOȘTINȚE au strictul necesar! Atâta cât să pună la treabă pe alții cu școală, care au multe CUNOȘTINȚE..., dar ACȚIUNE zero.

Băgați la cap formula pe care v-am prezentat-o și faceți în așa fel încât să creșteți mereu factorul ACȚIUNE și nu doar pe cel de CUNOȘTINȚE! **Rezultatul vă va da mărimea succesului pe care îl meritați!**

P.S. Faceți un efort să citiți cu atenție articolul de mai sus, dacă nu vă mulțumiți doar cu diplome și mai vreți și bani!

27 noiembrie 2006

Unul care nu bea, o fată mare și un politician necorupt...

Măi români, voi v-ați prins pe cine a trimis Tăriceanu pentru postul de comisar european din partea României ? Prima propunere, Vosganian, era un armean, iar cea de-a doua propunere, Orban... ia ghici ce-i ?... Ăsta cică știe multe limbi străine ! Păi numai în Câmpulungul meu știu cel puțin vreo trei persoane care vorbesc de la patru, cinci limbi străine în sus. Pe bune, de exemplu fostul director de la ARO, Iustin Preoteasa, este un excelent poliglot, dar care pe lângă vreo șase limbi de circulație internațională, mai știe și economie și geografie și management... Noi, românii, nu am găsit niciunul capabil să ne reprezinte pe postul de comisar european. E ca în bancul ăla în care ni s-a cerut să găsim un **român care nu bea, o româncă fată mare, trecută de optșpe ani și un politician român care nu e corupt**, pentru a primi nu știu ce fonduri nerambursabile... A dat Băsescu ordin să fie căutați ăștia trei în toată țara, prin munți și văi... Au găsit un popă retras în munți, pentru care certificase CNSAS- ul că nu bea ! Au mai găsit o călugăriță prin niște văi părăsite... despre care certificase ministrul Nicolaescu că e fată mare, dar nu găseau politicianul necorupt ! Popa și călugărița au fost aduși la București, au fost cazați la Hotel și puși sub supraveghere, până se găsește și politicianul necorupt. Se intrase în criză mare de timp. Parlamentul reunit dezbătea două propuneri de politicieni necorupți. Era unul de la putere și unul din opoziție ! Ba

că e corupt unul, ba că e corupt celălalt, ba că unul nu e corupt, ba că celălalt ar fi necorupt... Uite așa nu se mai terminau dezbaterile ținute cu ușile închise. Un elicopter prezidențial aștepta în fața Parlamentului, cu motoarele pornite, să ridice cei trei români ceruți de Europa ! Și tot așa... se făcu seară... iar dezbaterile pe tema necoruptului nu se mai terminau... Deodată se aud niște bubuituri în ușa mare a sălii de ședințe. Șeful SPP- ului însărcinat cu paza celor doi cazați la hotel a dat buzna peste parlamentarii înfierbântați de polemici. « Opriți ședința ! Nu mai e cazul să continuați... Popa s-a îmbătat și ne-a violat călugărița !»

30 noiembrie 2006

Adolescenți, nu-l copiați pe Gava!

Am pe agendă un subiect de editorial peste care am tot sărit. Azi sunt pe el. L-am văzut de curând la televizor pe copilul Gava de la Pitești! De fapt nu mai e un copil, ci un adolescent în plină desfășurare, elev de-a zecea la liceu. Mamă, ce vremuri! Pe anul doi de liceu, viața are cele mai frumoase culori! Păsările cântă special pentru tine, cerul este mai senin și albastru ca niciodată, soarele nu bate, ci doar bronzază și încălzește inima... mereu zburdalnică! O vârstă extraordinară, pe care nu o prinde omul decât o singură dată în viață, pentru că vremea nu stă niciodată în loc. Vremea doar trece. (Mereu prin vama, ce-i drept.) Fiecare vârstă are farmecul ei, are frumusețea ei cerească. Funcție de cum ne conectăm la cele sfinte cu tot ce e lumesc, permis din legile trăirii, suntem mai fericiți sau mai puțin fericiți. Asta e o altă poveste, pe cât de complexă, pe atât de simplă. Copilăria ne este dată pentru a o trăi copilărește! Adolescența vine pentru a-ți hrăni sufletul cu vise în care vei putea pluti ca un fulg, fără griji, vreme de-o viață, ori de câte ori prinzi măiestria de a-ți activa subconștientul cu cele bune din el. Apoi maturitatea se conturează pe scheletul unei copilării senine și o adolescență ca școală a iubirii! Ce frumos! Și tot așa mai departe, spre o bătrânețe plină de lumină și nu de tristețe..., așa cum e obiceiul la români.

Îmi displace tare mult să asist la deformarea copilăriei, la forțarea adolescenței, la alterarea trăirilor cuvenite acestor vârste! Nu e cu nimic mai presus un adolescent îndopat cu lecturi pretențioase, din care

oricum nu pricepe mare lucru, față de un tânăr care cântă la chitară, dansează într-o discotecă sau bate mingea, fie și pe un maidan! Din contră! Un copil încărcat cu preocupări mature este un copil traumatizat, pe fața căruia nu poți citi decât nefericire. În plus, performanțele sunt în final zero! Pune un puști de 9,10 ani să-ți recite din Blaga și l-ai umplut de ridicol... E jenant! Pune un puști de 16, 18 ani să comenteze oameni de stat, doctrine politice sau perioade istorice și vei vedea un adolescent trist..., deloc atrăgător.

În aceeași ordine de idei îmi permit a ataca frontal și cazul fetei lui Stratan! O lume perversă, în care un biet copil e pus să fredoneze versuri de esență erotică... Vai de capul nostru de români întârziați!

4 decembrie 2006

Butoiul cu pulbere rusească se dă de-a dura...

Era prin 1991, vară. Am văzut cu ochii mei o fază despre care am mai scris o dată. În portul din Brestul Franței ancorase o imensă navă rusească. Luminile de la bordul navei rusești străluceau puternic și atrăgeau privirile curioase ale bretonilor, care ieșeau din case pentru a vedea minunea rusească. Pentru că se dusesse vorba prin tot Finisterul că „Sunt niște ruși în Brest!”. Se uitau francezii la ruși ca la urs... Marinarii de pe punte zăngăneau sticloanțele de votcă... și se lăsau admirați, pătrunși de-o aroganță specială. Francezii, proaspăt ieșiți din încheștarea războiului rece, descopereau cu uimire legendara măreție rusească! Mai toți europenii și mai ales americanii au avut și au frisoane la gândul că ar putea intra în conflict cu rușii! Probabil că de acolo, de la Apus... Rusia a fost percepută nițel altfel decât de aici de la noi, niște românași care am trăit o vreme cu duhoarea cizmei rusești deasupra cefei...

Pe occidentali îi sperie cuceririle tehnologice ale rușilor. Noi am făcut mișto de lucrurile rusești! Europenii și americanii au fost mereu fascinați de arta rusească. Pe noi ne-a lăsat mereu absolut rece...

Gorbaciov a bătut palma cu Unchiul Sam, dar pe bani grei! Europenii au început să simtă greutatea acestei palme chiar pe ceafa lor... Rușii stau cu mâna pe robinetul de gaze! Rușii dețin un butoi de pulbere pe care sunt gata să-l vâre sub fundul Europei! România a intrat numai bine în Europa... Butoiul cu pulbere rusească

poate fi dat mai ușor de-a dura prin România, spre Europa atât de dragă Ursului de la Kremlin!

Cine altcineva a mai avut curajul lui Traian Băsescu, să-i înfrunte pe ruși așa cum a făcut-o! Americanii se dau la băute cu rușii... Francezii și nemții sar în cazaciocuri cu rușii, braț la braț... Și noi ne găsim (De fapt am fost găsiți ...) să ne dăm la ruși! O mutare de amator pe tabla de șah a lumii, unde rușii nu prea știu să piardă...

Regretatul Dan Amadeo Lăzărescu, distins politician, mason declarat, de rang înalt (tată adoptiv al premierului Tăriceanu !), mi-a declarat într-un interviu memorabil luat în Crama Florica, de la Ștefănești, prin 1999, că trebuie avută mare grijă în relațiile cu rușii. Distinsul politician îmi preciza că rușii sunt mari jucători de șah și la propriu și la figurat! Ei fac mereu mutări ciudate... Greu de înțeles pentru amatori. Sunt cu adevărat jucători profesioniști, fără sentimente, fără scrupule, cu sânge rece și foarte multă dârzenie!

Nu sunt un fan Gușă! Îmi place că Băsescu al nostru le-a tăiat-o rușilor în față! Dar, dacă mă puneți în fața tablei de șah, atunci cred că aș privi un pic altfel piesele... Turnurile americane nu ar fi supuse la sacrificiu pentru niște bieți nebuni flancați în coasta Rusă! Caii europeni nu ar ieși la atac niciodată pentru un pion împins cu otravă în poarta Rusă! Am fost aleși să dăm șah ! Un șah din care rusul poate ieși printr-o rocadă, lăsându-ne cu ochii în soarele ... de la apus!

P.S. Preciz că rândurile de mai sus reprezintă o ficțiune și trebuie luate ca atare!

7 decembrie 2006

„Așa e, nea Cornele!”

M-a sunat un prieten, care nu prea mă mai suportă, de când i se pare lui că aș lua partea comuniștilor... Așa a înțeles el! Mi-a spus că mă compătimește..., că sunt vai de capul meu..., că nu vrea să mai audă de mine... și alte măscării. Azi nu mai e în țară. Mi-a zis că pleacă la New York! Ce l-o fi supărat așa de tare, nu înțeleg! Oare ar trebui să mă frământa atât de mult atitudinea lui?!? Nu știu ce să zic...

Comunismul, ca să înțeleagă și prietenul meu, care acum survolează Atlanticul..., (O să-i opresc un exemplar din ziarul de azi) a fost un regim politic care și-a trăit traiul. A falimentat! N-a mers! Inevitabil s-au întâmplat multe rele pe vremea lui. Așa a fost să fie! S-au petrecut crime! Absolut adevărat! De-aia trebuie să punem comunismul la index, dar nu ne putem nega trecutul! Tismăneanu și-a negat și tatăl! Cum să cred într-un astfel de om? Noi, românii, nu am fost niciodată comuniști adevărați! În primul rând că, dacă nu erau rușii, nu aveam nici comunism! Și dacă rușii nu renunțau..., nici noi nu renunțam la comunism... Așa că, să nu se mai dea mari scule de anticomuniști ai lui pește prăjit, născuții din părinți activiști, foștii șefi de cârciumi comuniste sau securiști, îmbuibății de ieri și de azi, că fără ruși, acum s-ar fi bătut pentru funcții în partid! Cu ce sunt de vină foștii șefi de promoție de la licee sau de la facultăți, care erau băgați în partid cu funcții, numai pentru că erau cei mai buni? Era o formalitate! Ce crime au făcut acești oameni? Așa erau vremurile! Ce crime au făcut pionierii, care erau șefi de detașamente numai pentru că aveau

cele mai bune rezultate la învățătură? Este evident că regimul comunism s-a dovedit a fi falit, că au suferit foarte mulți oameni și că reprezintă cu adevărat un pericol pentru societate, pentru că sub masca lui de miere se ascunde diavolul! Asta este foarte adevărat! Acest lucru poate fi explicat calm, ca în reclama aia cu berea unde bea cerbul „un espresso fără cofeină”... și îndeamnă la înțelegere ca între oameni. „**Așa e, nea Cornele!**”, vine replica, deja celebră, de la partenerul său de drum.

A declarat cineva feudalismul, sclavagismul sau comuna primitivă drept ilegale și criminale?

Am depășit comunismul, gata! China mimează un comunism cu nuanțe liberale... Necazul este că nici capitalismul nu pare a fi perfect! El este aplicat tot de oameni! Și oamenii nu sunt perfecți.

Numai Dumnezeu este perfect! Iar el ne învață că trebuie să ne iubim, să ne suportăm așa cum ne-a făcut el, să fim iertători și să trăim cu speranță și eternă credință în El!

28 decembrie 2006

Despre ION DINCĂ, numai vorbe de bine...

Eram prin anii de liceu, cred că după majorat, când am participat la un spectacol artistic formidabil, pe stadionul din Trivale. Era Dolănescu în mare glorie, Maria Ciobanu și așa mai departe. Se călcau oamenii în picioare pentru a prinde un loc pe stadion. Arhiplin! Gemeau tribunele de oameni și gazonul era invadat de asemenea! Oamenii se îmbulzeau, călcau pe cablurile de la boxe, sufocaseră scena... Organele de ordine intraseră în panică! Atunci l-am văzut prima și ultima dată pe Ion Dincă, care a ieșit pe scenă, la microfon, pentru a face un apel către spectatori, la calm, la ordine! Situația părea pierdută de sub control. Cât eram eu de adolescent bățos, aveam o teamă teribilă la gândul că pe acest stadion pot muri oameni din cauza unei busculade! Adrenalină la greu! Intervenția lui Ion Dincă a fost absolut salvatoare. Am simțit clar ce impact au avut vorbele apăsate și bine controlate ale generalului de la cârma județului acelor vremuri. M-a fascinat acest Ion Dincă! Tinerețea...

Mult mai târziu am înțeles că tocmai foamea de libertate, lipsa de spectacole..., înhămarea oamenilor în cântece muncitorești și poezii patriotice, inaccesul la cultură..., îndobitocirea efectivă a oamenilor generaseră acea stare de nebunie de pe stadion! Se întâmplase ceva nemaivăzut, nemaîntâlnit!

La acel spectacol, Ion Dolănescu și-a lansat celebrul cântec cu Bălălașu, în care făcea aluzie discretă și la Ceaușescu! Mulțimea delira la auzul acestui cântec!

S-a bisat la maximum... Frenezie totală! O atmosferă ca aceea, văzută și trăită pe stadionul din Trivale, nu cred că a fost depășită decât de manifestațiile din Piața Universității... lui decembrie... Și Ion Dolănescu n-a pățit nimic! Se zice că Bălălau ar fi fost o vreme interzis..., dar Ion Dincă nu i-a făcut nimic rău lui Ion Dolănescu!

În altă ordine de idei, dar tot la vorbe de bine, generalul Ion Dincă este cel care a reușit să atragă fonduri importante pentru construirea noului Pitești! Oraș care, dintr-un târg provincial..., a ajuns peste noapte un ditamai municipiu, unul dintre cele mai moderne și frumoase orașe din Muntenia! Dacă Ion Dincă trăia în capitalism, ar fi fost un important om de afaceri sau un mare om de stat, fie din partea unui partid de stânga, fie de la unul de dreapta... Lui i-a fost dat să prindă comunismul, cu Ceaușescu și Elena cu tot... Cine e de vină ?

De restul se va ocupa istoria.

Eu mai zic doar atât : « Dumnezeu să-l ierte! »

1 ianuarie, 2007

La vremuri noi, balcoane noi!

Motto :

**« De treci codrii de aramă, nu stai premier
albind**

S-auzi mândra glăsuire a Elenei de argint.»

Traian și-a introdus arma secretă în teatrul de luptă. Cu decolteul larg, înainte, dă-i! Să te ții, Căline ! Lui Ceaușescu i s-a tras... din balconul C.C.- ului. Acolo și-a ținut ultima cuvântare. Tot de acolo i s-a venit de hac și lui Petrică Roman, de care n-a putut scăpa nea Ion, de vorbă bună, pe cale pașnică. În balconul Universității s-a scris o altă pagină de istorie, care îl prevestea pe Constantinescu șef de stat. Balcoane clasice, cvasicunoscută, la îndemâna oricărui revoluționar... Sunt la modă cele împlinite, rotunjite, dezgolate, sfârțuite, împănate, siliconate și așa mai departe.... Blonde sau brune..., ne e totuna! Se sparg canoane colbuite! Duelurile politice au alt farmec. Cine stăpânește cifrul decolteului, răzbește pe sângerosul front al eșichierului politic!

Chiar sunt curios, « măi nene » ! Să rămână Călin... *file... de poveste* ?

P.S.

De ultimă oră. Călin a răspuns Elenei, de ziua lui Eminescu :

„....Când trimisă razimi fruntea și mă bați peste obraz,

*Părul tău bălai și moale de mi-l legi după
grumaz,
Ochii tăi pe jumătate, dă-i pe spate și-mi dă
gură,
Fericit mă simt atunci, de parcă mi-ai dat
cianură ...”*

15 ianuarie 2007

Paradigma Miușescu

Pentru noi, argeșenii, alegerea domnului Miușescu la P.N.L., în funcția de vicepreședinte pe zona Sud, ar fi trebuit să țină prima pagină la toate ziarele! Teoretic, este cel mai tare eveniment pentru Argeș. Șeful liberalilor de la noi, mare șef peste tot sudul României cu liberali! Dar, după cum ați văzut și dumneavoastră, acest miracol nu a fost mediatizat pe măsura importanței..., cu surlele și trâmbițele cuvenite. De ce oare?!? Pentru că presa a oscilat între bucurie și stupoare...

Este într-adevăr o performanță ca șeful unei filiale județene, de unde s-a pus la cale practic P.L.D. -ul, de unde a evadat Boureanu și de unde foarte mulți liberali au migrat spre noul P.L.D., să aibă o așa de mare priză la electoratul unui congres național. O figură relativ modestă în județ, iată că a dovedit că are multă forță la nivel național. Într-adevăr un moment istoric! Omul Miușescu este simpatic și e foc de bătaios la vorbă. Poate, uneori, un pic cam arogant, dar acum chiar că are de cel!

P.S.

Liberalii au mulți oameni valoroși în Argeș.

Mă gândesc la bunul simț, la modestia și la experiența politică ale lui **Gheorghe Banzea**, mă mai gândesc și la tinerețea, la tenacitatea și abilitatea managerială ale lui **Călin Andrei** sau la impetuoșitatea, carisma și spiritul de gospodar ale lui **Gheorghe Nicuț** !

16 ianuarie 2007
(revizuit)

Sângele latin apă nu se face!

În plină criză politică, România a primit prima vizită, în calitate de membră U.E., a unui premier european. Și nu e vorba de fitecine, ci chiar de Romano Prodi, fost cârmuitor de marcă al U.E. Președintele Traian Băsescu l-a primit pe o parte..., premierul Călin Popescu Tăriceanu pe altă parte... Că la noi e ca la români... Președinția „cea”! Guvernul „hăis”! Și totuși românii au o mare calitate, pe care străinii au priceput-o. Se pare că italienii sunt cei care ne-au înțeles cel mai bine, acesta fiind și motivul susținerii de care ne bucurăm din partea lor. Nu întâmplător Italia a absorbit o importantă forță de muncă românească, fără să se cramponeze ca fițoșii de englezi. Sângele latin, apă nu se face! Dar dacă limba ne înfrățește, trebuie să remarcăm că mentalitățile nu se prea intersectează...

Constituția Italiei face referire în primele două paragrafe la muncă și ingeniozitate! Caracteristici specifice poporului italian. „*Italia este o republică formată prin muncă*”, așa sună primul înscris din Constituția Italiei, apoi urmează: „*Prin ingeniozitatea noastră am devenit o forță!*”. Așadar, iată că FORȚA ITALIA este literă de constituție! Așa constituție, așa popor. (La noi, încă se mai vorbește despre tractoare, atunci când pomenim de muncă...) Ei, italienii, știu foarte bine că românii sunt extrem de cosmopoliți, dar că sunt și foarte prietenoși cu străinii oferindu-le prioritate în fața semenilor de națiune... Românii sunt și foarte toleranți. Poate cel mai tolerant popor, care nu a gândit niciodată la o ofensivă militară! Iată calități recunoscute de italieni, care știu că nu e de ici

de colo să aibă astfel de prieteni.

La reuniunea de la Ambasada Italiei la București, premierul Romano Prodi și excelența sa Daniele Mancini, ambasador la București, au subliniat aceste caracteristici românești. La această manifestare au fost invitați cei mai importanți oameni de afaceri, investitori din România, precum și lideri de asociații și organizații neguvernamentale italienești, de pe teritoriul României.

Din Pitești au fost invitați Giulio Armanaschi, președinte al Comunității Italiene Pitești EFACE Forza LATINA, împreună cu distinsul om de afaceri Sergio Piacenza, unul dintre cei mai mari investitori în industria de tricotaje din România. Acesta din urmă a ținut să remarce, într-un dialog personal cu premierul Romano Prodi, că România este o țară pe care o cunoaște deja foarte bine și merită să fie sprijinită în continuare. Italian de-al nostru, piteștean de-al nostru, prieten sincer, pentru care ne ridicăm pălăria!

19 ianuarie 2007

Sergio Piacenza, unul dintre cei mai mari producători de tricotaje din Europa, se mândrește cu faptul că are afaceri cu sediul în Pitești. Cu ceva generații în urmă, străbunicul asociatei domniei sale, Ana Machia, a avut afaceri în Pitești. De la aceasta știe că numele cartierului Găvana vine de la numele străbunicului, Găvan, care a despădurit zona în folosul comunității locale.

Furgonul Dacia ațâță piața și încinge sindicatul...

Parcă tot Dacia ar fi subiectul de top, cel puțin la Pitești. La Colibași, dinamica modelelor Logan are cote istorice. Parcă alaltăieri dimineață a fost lansată berlina Logan cu variantă de motorizare benzină, iar pe la amiază a ieșit de pe bandă motorizarea Diesel. Tot alaltăieri, mai spre seară, am asistat la lansarea break-ului cu cinci locuri. Și cu șapte locuri. Și pe benzină. Și pe motorină. Ieri s-a dat drumul la furgon! Modelul cel mai așteptat de români! Iar se vor vinde Dacii pe șpagă... Și azi se pune la cale ceva. Ca mâine vom fi invitați la lansarea Loganului de teren, cu tracțiune 4x4..., mașina românului bengos. Nu văd până la o decapotabilă... Nu se vede până acolo, dar varianta sport aproape că există (vezi cupa Dacia, Joe...) .

Primul paragraf a fost de bine. Acum să vă spun că aderarea la U.E. nu face tocmai bine Uzinelor Dacia. Fiscalitatea introdusă de Guvernul Tăriceanu pentru importul de mașini la mâna a doua avea, evident, drept obiectiv protejarea producției interne de automobile, deci sprijinirea DACIEI. Dacă pică din cauză de neconformitate cu regulamentele europene, taxele- ce-i drept aberante pentru marea masă- la achiziționarea de mașini la mâna a doua, specialiștii în vânzări par a fi îngrijorați cu privire la reșezarea Daciei pe piața românească. E de comentat mult și bine pe această temă. Cu altă ocazie.

La final, atrag atenția asupra unui alt aspect. Nu e nici de rău, dar nici de bine. Ați observat, că ori de câte ori Dacia are o lansare de model nou și de fiecare dată când

înregistrează un succes important de piață, ca un făcut, Sindicatul se zburlește la Administrație și sunt cerute salarii mult mai mari?!? Se aruncă în negocieri cu procente foarte mari. În final nu se prea obține mare lucru, se cam pică la pace, dar fenomenul are o ciclicitate interesantă. Culisele sunt întortocheate, ca și căile domnului... Poate vorbim odată.

24 ianuarie 2007

Se cam ținea cu studentele...

De câte ori primesc în cont contravaloarea unei facturi, sun pe cel care mi-a făcut plata, să-i mulțumesc. Mi se răspunde greu sau deloc. Atunci când mi se răspunde, nu apuc să-i adresez mulțumirile pregătite, pentru că mă ia tare și îmi spune pe ton aproape iritat că mi-a făcut plata! Nu am dat până acum de nimeni care să se fi așteptat la mulțumiri.

De câte ori îmi place în mod deosebit un editorial al vreunui coleg de breaslă, îl sun pe autor să-i spun. Și îl felicit. Nici prin cap nu i-ar trece vreunui că l-am sunat pentru așa ceva.

Vreau să scriu despre oameni care îmi par interesanți. Eu îi cunosc pentru că îmi place să observ lumea. Când îi abordez se sperie. Îi opresc pe stradă, le spun ce vreau, și ei ezită, se eschivează. Sunt convinși că le vreau răul. Sunt și excepții, evident, dar cei mai mulți se tem. Acum vreo lună l-am acostat pe un fost distins profesor universitar, om extrem de interesant, filozof, fost secretar de partid pe Institut, ce-i drept, dar tocmai de aceea prezintă și mai mult interes. Omul a avut o traiectorie foarte ciudată. A decăzut brusc chiar din cauza partidului. I s-a pus în cârcă faptul că se cam ținea cu studentele... Ei și?! Cu atât mai tare! Acum este la o vârstă respectabilă și i-am propus să stăm de vorbă. Un interviu, ceva. Aș vrea să scriu despre el. S-a speriat. Fără să-l întreb, mi-a zis că el a fost și ofițer de securitate. Cu acest exemplu am înțeles pe toți ceilalți care se sperie de astfel de abordări. Fiecare are ceva de ascuns. Și toți se tem că sunt urmăriți, că li se înscenează ceva...

Or cum era cu studentele?! Aha... Se ținea cu ele!

10 august 2007

Blonda lui Băsescu și minerii lui Iliescu...

Toată țara, în lungul și-n latul ei, vuieste de Băsescu și blonda... de la care, după părerea mea, i s-a cam tras la imagine. Eu l-am lăudat pe președinte la greu, m-am declarat în scris mare fan Băsescu, mai ales după ce am luat act de curajul său nebun de a se da la un înalt demnitar rus, în plenul Parlamentului European. Cu toate acestea, există trepăduși pediști pe la Pitești, care m-au pus pe liste negre, la index, pentru tupeul meu de a lua la mișto pe această blondă nefericită cu inițialele dementiale de U.E.! Vorba lui Dinescu: „*credeam că am intrat în U.E, nu în Elena Udrea!*”. Desigur se gândea la această coincidență absolut de hazard.... a inițialelor femeii blonde... Folosirea decolteului... pe post de spadă, în duelul cu Tăriceanu, l-a întărit pe acesta din urmă în fața populației. Premierul e perceput acum ca un bărbat vânjos, care nu se pierde în fața unei blonde...

Românii sunt ei șmecheri, amatori de șprițuri și femei, dar când e vorba să bagi femeile prea mult la înaintare, să le dai pe mână funcții și putere..., parcă aş zice eu că nu le place... Nu că am fi noi, românii, niște misogini, ci doar pentru că avem o calitate extraordinară și anume aceea de a fi foarte bărbați, ca să zic așa... Ați văzut ce ușor „îi fac” pe italieni, pe nemțâlăi, pe franțuzi și așa mai departe... româncele?!? Ei bine, la ai noștri merge mai greu... Nu-l duci pe român așa ușor! Aici a greșit-o rău Băsescu. Nici măcar femeile nu-i țin partea! Ele nu au încredere în genul Elenei Udrea!

Ba, dimpotrivă, sunt primele care ies cu măscării, la drumul mare, în fața unei astfel de femei!

Oricum, mă aștept la noi trageri dinspre Cotroceni, spre Palatul Victoria... Se vor da noi atacuri, din ce în ce mai dure! Nu știu ce să zic... Mă gândesc la cum l-a dat jos pe Petre Roman, președintele Ion Iliescu... Cu minerii! Poate că metodele lui Băsescu, până la urmă, sunt mai ortodoxe, decât cele utilizate pe vremuri... Om trăi și om vedea. Tăriceanu pare mai tare ca Roman.

25 ianuarie 2007

Misterul de la „Librăria mea”

Politica ne sufocă, știrile ne agită, blocurile deprimă, maneliștii ne exasperează, prostia ucide!

Ce-ar fi să evadați din această lume pestriță, marcată de intrigi și vanitate...? Subconștientele ființelor noastre aleargă desperate spre locuri negăsite, la oameni neîntâlniți, pe cărări neinventate...

Nu vă e dor de un pic de pace, de un strop de liniște? Nu vreți să faceți loc iubirii, să circule în voie, fără restricții...? Dați-i frâu liber! Ce fel de democrație e asta, fără iubire?

Să ne vedem în taină, la un ceai frământat într-o muzică angelică, printre cărți! Să ne dezmierdăm simțurile amorțite de vremurile nebune, care dau să pună stăpânire pe bunătate de oameni!

Eu am găsit un loc de dat întâlnire. Am băut un ceai cu stele și i-am citit soției în șoaptă o strofă dintr-un cântec vechi. Vechi tare. Ros de praful cosmic de pe nesfârșita iubire. Printre cărți. Mirodenii și descântece de dragoste.

Un mister doar la îndemâna piteștenilor în viață. La „**Librăria mea**”, pe strada Crinului, la fix numărul 51! Printre cărți, la un ceai sau o cană cu vin!

29 ianuarie 2007

Marea panicare mondială- fenomen diavolesc!

Nu vă fie teamă! Fără griji! Fiți entuziaști!

Acestea sunt marile secrete ale unui trai corect, sănătos, cu împliniri personale și succese în afaceri. Ia vedeți acum, noi, românii, cât suntem de temători, cât de multe griji avem! Când ne mai arde să ne entuziasmăm?

*«Vine cutremurul cel mare! Nu scăpăm de inundații!
Vai, revine aviara! E rost de război! Pică Băsescu? Avem anticipate? Se scumpesc gazele ! Rușii sunt supărați pe noi! Și nu uitați de cutremur! Se schimbă clima! Ce nenorocire, ninge iarna! Mai bate și vântul, ce prăpăd! E frig, vine sfârșitul...!!! »*

Acestea sunt mesajele pe care le primim zilnic pe calea mass-media! Nu presa este de vină! Este doar un suport de transmitere a mesajelor... Emițătorul e BUBA! Dacă vă liniștește, aflați că fenomenul are dimensiune mondială. Aceste manipulări de imagine se petrec la nivel planetar! Se dorește cu orice preț panicarea populației, instalarea unei stări de teamă generală și grijă permanentă! Așa veți fi mult mai maleabili! Numai buni de condus! Nu puteți scăpa decât dacă veți conștientiza că totul este o făcătură diavolească!

Fiți entuziaști, oameni buni! Nu vă temeți!

Fiți activi, informați-vă corect! Scăpați de griji prin acțiune!

Nu pierdeți nicio ocazie pentru a vă entuziasma!

Iubiți, nădăjduiți și credeți în Dumnezeu!

30 ianuarie 2007

Interesele Renault coincid cu ale României!

Taxa de înmatriculare a încins spiritele într-o Românie numai bună de „țuns, ras și frezat” la „mâna a doua”... Că suntem parcă blestemați să ne alegem totul la mâna a doua... Avem o clasă politică de mâna a doua..., acum vrem și mașini „S.H.”. Românul este o specie de proaspăt european, care cade pradă cu ușurință lucrurilor de „mâna a doua”. Intervenția bordului de la Dacia în favoarea luării măsurilor urgente de protecție a producției autohtone de automobile a ajuns să fie interpretată drept *„un amestec în treburile interne ale fiscalității noastre naționale..., de partid și de stat...”*. Unde nu ar da Dumnezeu să mai avem parte de un astfel de „amestec...” și din partea altor străini de-ăștia simandicoși... de-și bagă nasul în ciorba noastră de fasole...

Remarc cu luciditate și după o atentă analiză, că, cel puțin de această dată, Renault are interese comune cu România! Și dacă interesele economice ale unui concern de nivelul Renault, cu un buget întâmplător mai mare decât al României, converg cu ale noastre, nu ne rămâne decât să profităm și să învățăm și noi să gândim pe termen lung, cu mintea cea dintâi și nu cea de pe urmă..., de mâna a doua!

Dacia a devenit marcă prioritară în Grupul Renault. Uzina de la Mioveni se situează în primele trei ale grupului Renault, din punct de vedere al performanțelor de calitate! La Mioveni s-au dezvoltat capacități industriale de neimaginat și de invidiat de către multe țări. Investițiile francezilor sunt în continuă creștere!

S-au creat și mai ales s-au consolidat locuri de muncă pe termen lung pentru peste o sută cincizeci de mii de oameni în România. Mă refer la întreaga forță de muncă atrasă de Dacia pe verticală și orizontală. Vorba directorului general, Francois Fourmont: „ **Trăiesc aproape un milion de oameni în România, de pe urma investițiilor Dacia...**” Piteștenii trăiesc un pic chiar mai bine. Prietenii știu de ce... Dezvoltarea infrastructurii rutiere în România este influențată direct și de logistica Dacia-Renault. Apropo. Știați că se pune de o autostradă Pitești-Mioveni și că finalizarea variantei de centură-autostradă Pitești este forțată de Dacia? Vorbim pe chestia asta în detaliu altădată.

Dar noi nu vrem să vedem mai departe! Noi vrem mașini „luxoase” la „mâna a doua”... Că occidentalii sunt niște fraieri, care ne vând nouă ieftin de tot, mașini super tari, iar noi, de șmecheri ce suntem, le vom cumpăra, că e aproape moca... Ne ia fața interiorul bine întreținut și avem impresia că suntem cei mai tari din parcare, dacă ne aflăm la volanul unei mașini.... gata folosite... Am în minte o caricatură de Urzica, în care, pe plajă, la mare, în vremurile bune, un românaș se dădea străin și încerca să agațe o româncă, apelând-o în limbi străine. Gagica întoarce capul a zeflema, peste umăr și îi replică „șmecherului”, care încerca să pară italian: „*Tu nu vezi mă, că ai chiloți tetra pe tine!...*”. Cam așa e și cu „șmecherii” de la volanul unei S.H. Ei chiar cred că nu li se vede ruptura din fund...

Oamenii nu pot pricepe ce costuri implică piesele de schimb la o astfel de mașină. Ca să nu mai vorbim de riscul generării unei rețele de piraterie a pieselor de schimb..., cu implicații dezastruoase, atât în plan economic, cât și social. Despre poluare nici nu se pune

problema. România- loc de veci și veșnică pomenire..., cimitir auto internațional! Halal...

Avem șansa de a-i avea pe francezii de la Renault prin marca Dacia, ca aliați oficiali în fața adevăraților șmecheri, pentru a nu deveni fraierii Europei, așa cum au pățit-o polonezii! Să profităm!

O taxă de protecție a industriei proprii este o taxă de protecție a bugetului țării, din care se alimentează și învățământul și sănătatea..., ca să dau doar două exemple! Este mai degrabă o taxă a protecției locurilor de muncă! O taxă de protecție a investițiilor străine! Renault este unul dintre investitorii care au accelerat dezvoltarea economică a țării. Dacia nu reprezintă doar un mijloc de transport ieftin, fiabil și extrem de util. Dacia este un catalizator al dezvoltării industriei românești. E dificil de înțeles acest adevăr la mâna a doua...

P.S. Scăparea de sub control a importurilor de mașini de ocazie ar genera reducerea producției Daciei cu o treime. Și tot cam acest procent de salariați ar rămâne pe drumuri. La ocazie...

6 februarie 2007

Strigături de dor și ducă...

Hai să vedem unde fac românii cozi! Unde se calcă ei în picioare? Care sunt cozile preferate de români?

I-auzi una!

La sediul R.D.S., unde se plătește cablul de televiziune, undeva în buricul târgului, pe lângă hotel Muntenia. Să-i vezi cum transpiră, își dau duhul, e ceva teribil! Se stă cu orele la o coadă, pentru a-și asigura telenovelele, să fie siguri că le intră în casă cracii Mihaelei Rădulescu sau au vedere la balcoanele Andreei Marin. Totul din dragoste! Pentru domnul Radu. Nu știu de ce nu s-au prins înaltele fețe bisericești că în **Tatăl nostru**, înainte de cererea pentru „Pâinea noastră cea de toate zilele”, românul se roagă pentru tembelizor...

I-auzi două!

De cum le intră salariul sau pensia pe card, bieții oameni cu conturi în bănci..... iau cu asalt bancomatele! Se stă la coadă. De aici, mai departe, au de ales alte două cozi. La Primărie, să-și plătească impozitele, în cazul în care avem de-a face cu pensionari, sau la supermarket, că e zi de salariu... Nici vorbă de o planificare a bugetului familiei! Se rade tot într-o clipită. Cu o disperare greu de înțeles.

I-auzi... patruzeci și nouă!

La Casa de Pensii afli cum arată un petec din ladul pe Pământ. Nici la Poștă, nici la gară, nici în halta de la Golești(care nu mai e...), n-ai să vezi așa mizerie! O atmosferă îngrozitoare. Sistemul este de vină. Oamenii sunt efectiv panicați. Funcționarii sunt nervoși, dacă sunt în timpul serviciului sau fac streaptes, dacă e ziua vreunui

coleg... Regret, dar cred că nu voi putea uita niciodată pozele de la cheful cu pricina! Cum corelau ei săracii pensiile peste program...

I-auzi ia!

Coadă la locuri de muncă în Europa. Este ultima picătură din paharul în care Tăriceanu i-a turnat lui Băsescu... Sau invers? Dracul să mai înțeleagă! Pentru că în România, „*Fie pâine cât de rea..., Tot ți-o fură cineva!*”...

Apropo de Băsescu și Tăriceanu... Țștia doi îmi aduc aminte de bancul ăla cu colonelul, care era obligat să doarmă în același cort cu ordonanța lui. Puteau așa de tare picioarele ordonanței, încât colonelul s-a văzut obligat să-și facă treaba mare în ghetetele lui, ca să-l oblige să se spele pe picioare... Într-o dimineață, când îi servea ceaiul colonelului, ordonanța i se adresează cu calm, plină de înțelepciune: „Domnule colonel, hai să facem un pact. Dumneavoastră nu vă mai faceți nevoile în ghetetele mele, iar eu vă promit că nu mai fac pipi în ceaiul dumneavoastră ...”

8 februarie 2007

François Fourmont joacă pe mâna Salariaților !

În cadrul Seminarului organizat de Dacia, cu reprezentanți ai presei locale, am avut ocazia să vizităm cele patru mari teatre de operațiuni ale Daciei: *Presajul, Caroseria, Montajul general și Motorul*. La Mioveni se află unicul loc din lume unde se fabrică automobile în regim exclusiv manual! Un singur robot își bagă nasul... în treaba masticării geamurilor, pe post de mare vedetă, ce pare, în mod paradoxal, mai degrabă o piesă de muzeu, decât un petec rupt din marea revoluție a tehnologiei industriale. Știți bine cât de apreciate sunt țesăturile manuale, broderiile, tricotajele, etc... Cât de mult valorează o oală de lut plămădită cu palmele! Orice lucru executat manual este încărcat de o valoare deosebită. Prin extrapolare, mașinile fabricate la Mioveni pot fi considerate aparte, și în mod sigur nu se greșește dacă li se atribuie o calitate deosebită! Românii, cosmopoliți din fire, sunt tentați să critice calitatea unui Logan. Mai puțin cei care au intrat în posesia unei astfel de mașini! Uzina de la Mioveni este poziționată în primele trei din Grupul Renault în planul calității.

Întrebat cum caracterizează forța de muncă de la Dacia, în comparație cu altele din Grupul Renault, directorul general *Francois Fourmont* a subliniat că principalele caracteristici ale salariaților de la Mioveni sunt: **hărnicia, deprinderea ușoară, conștiinciozitatea și, foarte important, ȘTIU SĂ ASCULTE, nu au obiceiul comentariilor de prisos!** „*Francezii au prostul obicei de a comenta orice, de a-și da cu părerea, de a se*

*afla în treabă...”, a precizat Fourmont, evidențiind în mod special bunul obicei al românilor de a-și vedea de treabă, fără a pierde timp cu inutile comentarii. **Românii prind ușor orice, pricep cu ușurință, sunt foarte abili.** Iar dacă mai sunt și harnici, cum ne-a confirmat directorul general de la Dacia, care să nu uităm, are în C.V.-ul său o excepțională pregătire și experiență în domeniul Resurselor Umane, atunci e limpede că francezii țin la salariații de la Dacia.*

În acest context, personal, pe schemă logică, îmi dau cu părerea că Administrația este pregătită să ofere **maximum posibil** la negocierile cu Sindicatul din această perioadă. Patronatul țintește, în mod evident, profit în permanență, pentru a putea asigura noi și noi investiții, dar atunci când se bazează pe o astfel de forță de muncă, oferta de salarii este calculată cu o minimă marjă de eroare. Nu și-ar putea permite să riște pe această temă.

Cererile Sindicatului nu coincid niciunde în lume cu oferta Patronatului, dar, la Mioveni, sunt convins că această ofertă va coincide cu interesele Dacia.

9 februarie 2007

Superbă zi! Minunat mâine!

Tot prostul se bucură de o zi însorită! Dacă plouă, dacă cerul nu mai e foarte senin, dacă e frig, e lapoviță și ninsoare...., vai ce rău e! Vine sfârșitul, suntem morți... în viață... Câți dintre trăitorii vremurilor de azi știu să se bucure și de ziua în care plouă cu găleata? Și de ziua în care vântul bate urât, neprietenos, iar gerul pune stăpânire pe natură? Bucuria trăirii trebuie să vină din interior și nu din exterior! O muzică bună, o vreme însorită, frumoasele culori ale naturii, sunt factori „agranți.” Ziua poate fi și mai bună! Dar, dacă ai interiorul suficient de bine înarmat cu dragoste, cu bucuria de a trăi, cu puterea de a ierta și mai ales de a uita, de a șterge definitiv din memoria subconștientului tot ce e urât, tot ce te-a supărat vreodată, atunci orice zi e la fel de frumoasă, indiferent de starea vremii.

Fiecare zi trăită este minunată, iar fiecare zi ce urmează a fi trăită va fi desigur cea mai minunată zi din viață! Încercați prieteni să uitați azi, într-o zi de luni, de vrăjmășie. Lăsați ambițiile politice la lada de gunoi, în grija Salubrității... Și să nu vă pese decât de bunăstarea dumneavoastră. Pentru a atinge această trăire de excepție..., trebuie să băgați de seamă că, atunci când aveți de făcut plăți, trebuie să figurați în capul listei! Nici Statul, nici cei mai iubiți și respectați furnizori, nu trebuie să se afle înaintea dumneavoastră! Dacă veți fi primii plătiți, veți fi și primii energizați, capabili să producă mai

mult, într-atât încât să-și poată achita și obligațiile curente la Stat și la furnizori, în mod constant, pe termen lung.

Și băgați bine la cap: **Ziua de azi este minunată, iar ziua de mâine va fi de departe cea mai frumoasă zi din viață! Chiar dacă sunteți români! Sau poate cu atât mai mult...**

12 februarie 2007

Piteștenii de la Mioveni

Proaspăta promovată Dacia Mioveni a luat un punct istoric de la Dinamo București. Isprava fotbaliștilor de la Mioveni a făcut înconjurul țării. Toate posturile de televiziune au luat ca prim subiect rezultatul din Ștefan cel Mare. Atât Dinamo, cât și Dacia Mioveni sunt oarecum și sub cupola lui Gigi Nețoiu, care ar fi putut interveni în favoarea bucureștenilor laureați, pentru a fi protejați. Miovenii sunt creați totuși de Ion Georgescu, primarul care a făcut să se vorbească despre orașul său în toată țara, mai ceva ca despre Uzina de Loganuri... Apropo! **Dacia** Mioveni face reclamă pe gratis uzinei?! Au fost așadar aruncate în arenă două echipe puse să-și etaleze tot ce pot, fără menajamente. « Câinii roșii » au fost puși la respect de « maidanezii galbeni », din rezervația primarului Georgescu! Minutul 92 a salvat de la o nenorocire haita din Ștefan cel Mare. Oricum, a curs sânge la București, « maidanezii galbeni » demonstrând că vigoarea și ambiția cultivată de dresorul Marin sunt arme extrem de periculoase. Ion Georgescu face istorie pentru Mioveni! Crainicii de radio sau TV au fost complet nepregătiți pentru o astfel de relatare. « Piteștenii de la Mioveni » ! Așa erau nominalizați fotbaliștii din « satul Mioveni »... În timp ce jurnaliștii piteșteni scriau cu ceva timp în urmă despre « satul Mioveni » sau despre fotbaliștii de la țară..., din « comuna Mioveni »..., acum, iată că jurnaliștii de la București confundau pe miovenari cu piteștenii... Adevărul este că Mioveniul a salvat onoarea județului Argeș, după cum am mai spus-o. În timp ce F.C.Argeș e de domeniul trecutului, Dacia Mioveni se instalează în mentalul microbiștilor din România cu ineditul și haiosul apelativ de « piteștenii de la Mioveni ». Maidanezi, soo pe ei !!!

21 august 2007

Se fluieră a februarie la Dacia?

Într-o vineri, de 21 februarie, a anului 2003, s-a declanșat la Dacia prima grevă. Directorul general de atunci, Christian Esteve, îl înlocuise pe longevivul director general Constantin Stroe, al cărui mandat fusese prelungit cu mult peste canoanele Renault, de către președintele Louis Schweitzer. Stroe făcea parte din conducerea executivă, ocupând un post de director de strategii, care însă nu-i conferea puterea pe care o percepeau salariații. Altfel nu s-ar fi explicat mânia cu care au strigat « JOS STROE ! », ce-i drept, la îndemnul lui Matei Brătianu, de la Blocul Național Sindical, om din afara uzinei... Stroe a declarat a doua zi că nu-i este rușine pentru nimic din ceea ce a făcut. La rândul său, Esteve a declarat că greva este ilegală. Cererea sindicaliștilor nu a primit nici pe departe acceptul administrației, iar revolta salariaților s-a încheiat la solicitarea instanței de judecată, care i-a dat dreptate. S-a bârfit prin culise că scânteia acestei manifestări fără precedent ar fi plecat de la Constantin Stroe, care ar fi avut motive să demonstreze francezilor că este indispensabil la Dacia, cel puțin în relațiile cu Sindicatul, asupra căruia ar avea control... Și s-a mai spus că tot Stroe ar fi obținut acea hotărâre judecătorească. Cert este că și azi se mai aud voci prin diferite colțuri, potrivit cărora Stroe este cel care ațâță spiritele. Această teorie ar fi alimentată și de « ieșirea în decor » a vicepreședintelui C.A., care la ceremonia prilejuită de retragerea ultimei camionete Dacia din fabricație a sugerat directorului industrial Simon Valin, prezent la eveniment, să mărească

salariile muncitorilor de la Dacia, că ar avea de unde... Sigur că primii supărați au fost chiar liderii de sindicat! Se vedeau, firesc, amenințați... la obiectul muncii... Logic, Stroe nu are absolut niciun amestec în demersurile Sindicatului și nici nu ar putea avea, chiar dacă ar vrea! Însă cred că o remanență « Stroe » există în mentalul unei părți a salariaților Dacia! Asta una la mână.

În cealaltă ordine de idei, față de pretențiile actuale ale liderilor de sindicat, punctul de vedere al administrației pare a fi unul pertinent, venind să confirme că se pune preț pe munca oamenilor de la Dacia! O majorare de 13 la sută a salariilor reprezintă totuși ceva, în contextul în care Dacia a suportat constant salarii cu mult peste media națională, chiar și în condițiile pierderilor semnificative din primii ani de după 2000, iar muncitorii de la Dacia iau zilnic masa gratis în niște condiții pe care, hai să fim sinceri, unii nu le au nici acasă... Chiar credeți că francezii nu știu acest lucru ?!?...

Venirea la cârma Daciei a lui Francois Fourmont a coincis cu o creștere spectaculoasă a veniturilor. A început să apară profitul. Creștere de producție, creștere semnificativă de calitate și deci asigurarea locurilor de muncă pe o perioadă nedeterminată! S-au dezvoltat capacități imense la Dacia! Dar, în același timp, **Grupul Renault-Nissan a dezvoltat capacități importante de producție și în Rusia, Iran, Brazilia și, mai nou, în India!** Grupul Renault-Nissan, per ansamblu, nu se poate mândri cu o creștere financiară, ci mai degrabă pot fi semnalate nisaive probleme... Menținerea pe linia de plutire cu potențial de revigorare a fost posibilă printr-un management strict al costurilor, care au fost atent ținute sub control. Francezii sunt experți în a concepe linii de producție extrem de flexibile. Nu sunt învățați să piardă, ci

doar să se plieze în funcție de probleme. Nu au cedat nici belgienilor, pentru cine are ținere de minte... Și nu vor ceda niciodată, mai mult decât pot să ducă, mai ales acum, aici, la Mioveni, în condițiile în care **Rusia, Iranul, Brazilia sau India, abia așteaptă dezvoltarea investițiilor Renault și aspirarea de cât mai multe locuri de muncă.**

Într-o discuție privată cu un director general al unui important furnizor al Daciei, acesta părea foarte îngrijorat de faptul că și salariații lui ar putea veni cu pretenția de majorare cu 13 la sută a salariilor, așa cum au obținut deja cei de la Dacia! El spunea că nu ar putea realiza acest lucru și că există riscul să se blocheze...

*Inspirat de februarie al îndrăgostiților, îmi să vine să fredonez un șlagăr celebru al vremurilor trecute.... « **Suflet candriu, de papugiu....Cine să-l înțeleagă ?!....** » Se poate și fluiera această melodie. Nu și versurile.*

15 februarie 2007

Azi ar fi perfect!

Niciodată, dar absolut niciodată nu e prea târziu!

Omul obișnuiește să păcătuiască, lăsându-se învins de te miri ce obiceiuri ucigătoare, consolându-se cu mentalitatea potrivit căreia „*nu mai contează, oricum ar fi prea târziu...*” Fals! Comoditatea și plăcerile ieftine pun stăpânire cu mare ușurință pe oameni. E vorba de prostie, dar dă mai bine, ne fofilăm eventual sub formula idioată din care ar rezulta că suma viciilor este constantă. O aberație!

Niciodată nu e prea târziu să vă lăsați de fumat!

Fumatul ucide lent, dar sigur! Mai întâi urâtește, pute, chinuie, vlăguiește... și, în final, pe nesimțite, ucide! Americanii au constatat primii acest lucru și au intervenit politic, elaborând legi care să le salveze viața! Acolo este interzis fumatul în parcuri, în localuri și la serviciu! Fumatul este motiv de concediere! Ei nu au nevoie la muncă de cadavre vii...

Niciodată nu e prea târziu să mâncați corect, atât cât trebuie și mai ales ce trebuie! Mâncarea « pe fugă », din locațiile specifice, ucide ! Ceva mai lent decât fumatul, dar la fel de sigur! Copiii noștri riscă să fie virusați de acest obicei extrem de prost. Băuturile carbogazoase, la care cel mai mare preț e dat de reclamă... se consumă încă în S.U.A., dar de către boschetarii lor, că au destui... și de către « negrii » lor, că au din belșug...

Niciodată nu este prea târziu să faceți mișcare!

Să vă puneți copiii să facă sport! Să nu rămâneți anchilozați în fața calculatorului, cocoșați, cu burți sau mai bine zis cu rânduri de burți... Plânge inima în mine, când

văd copii cocoșați, care nu știu să calce, grași, mămligoși..., deformați. Toate studiile avizate indică un procent important de copii bolnavi, la a căror moarte vor asista părinții lor! Americanii au mai multe ore de sport decât de matematică... La noi, dacă pompăm bine copiii cu carte, zicem că e de ajuns. Sportul a ajuns de râsul lumii...

Niciodată nu e prea târziu să ieșiți din starea de imoralitate !

Niciodată nu e prea târziu să mergeți la vot și să puneți ștampila în cunoștință de cauză! Să vă alegeți politicienii care vă vor însănătoși la trup și minte!

Niciodată nu e prea târziu să începeți să vă salutați vecinii, să iubiți și să credeți în Dumnezeu!

Niciodată nu e prea târziu să credeți în voi, în propriile forțe! Să credeți în voi, în Dumnezeul vostru, pentru că Dumnezeu este în fiecare din noi. Noi nu trebuie decât să-l accesăm. (*Aceasta este marea rezervă nebănuită, despre care se vorbește că omul o are și că nu prea obișnuiește să o utilizeze...!*) Restul știe El să facă!

Niciodată nu e prea târziu! Începeți azi!

21 februarie 2007

LOGAN amenințat cu greva la Dacia!

Săptămâna trecută, directorul afacerilor publice de la Renault, președinte C.A. Dacia, Luc-Alexandre Menard, a făcut public un fapt istoric. La uzinele Somaca din Casablanca, Maroc, a fost înregistrat primul export de 5000 de autoturisme **Logan**, în Franța și Spania. Așadar, în Maroc se produce **Logan** pentru piața Europei de Vest. Jurnalele din Franța continuă să comenteze succesul mondial **Logan**, pentru care marile concerne auto concurente caută cu disperare soluția clonării... Logan a ajuns deja la maturitate, acoperind piața pe segmentele de berlină, break și autoutilitară, cu motorizări pe benzină și diesel. Louis Schwaitzer a câștigat pariul făcut cu Dacia, la Mioveni. Noul președinte de pe malul Senei, Carlos Ghons, a anunțat deja proiectul Logan 2. Un nou pariu, cu miză mondială! Întreaga lume auto e din nou cu ochii pe Mioveni!

Tot săptămâna trecută, la Mioveni, a fost respinsă oferta Administrației franceze de majorare a salariilor cu un procent global de 18,5 procente! Ca replică, Sindicatul de la Dacia face demersuri „eroice”, anunțând că se pune de o grevă de avertisment. Respingerea unui procent de majorare a salariului cu **18,5 la sută** pare o nebunie, văzută dinspre lumea occidentală... Privită din România, față de nivelul mediu de câștig al românilor, pare un pic... exagerat gestul Sindicatului de la Dacia. Analizând însă din interiorul uzinei, cererea muncitorilor de la Dacia nu este absurdă, dar... există un DAR!

Pe fondul concurenței acerbe de pe piața auto mondială, unde plouă cu zeci de mii de concedieri, ca

ultimă soluție de rentabilizare și supraviețuire, apoi în contextul scăderii cererii pe piață, chiar și a Loganului, la începutul acestui an, **să intri în grevă la Dacia pare o sinucidere curată!** Producția de Logan este asigurată și în țări ca Rusia, Iran, Brazilia și Maroc. Urmează India! Pe de o parte, pierderile cauzate de o grevă la Dacia, nu ar mai permite nici măcar susținerea ultimei oferte a Administrației. Cel puțin așa a declarat Francois Fourmont, director general al uzinei de la Mioveni! **Logic, ar urma un șir de concedieri!** Iar pe de altă parte, Renault ar fi împinsă cu producția Logan spre alte zone, unde s-ar evita pierderile survenite la Mioveni... Cum ai da-o, cum n-ai da-o, o grevă la Dacia, acum, în acest context analizat telegrafic mai sus, e ca nuca în perete! Îmi asum această analiză, cu toate riscurile de rigoare, ca observator constant al fenomenului Dacia, de peste 15 ani!

Există într-adevăr loc de mai bine și acest lucru se va împlini, după opinia mea, categoric pe termen mediu la Dacia, unde Renault încearcă un nou pariu! Investițiile efectuate și proiectele în curs de derulare par a confirma această previziune.

26 februarie 2007

Mare șmecher Pendiuc!

T.P. vine de la TOT PRIMAR sau de la TEMPLUL PITEȘTI? Sau de la Tudor Pendiuc. Primarul ăsta reprezintă cu adevărat un studiu de caz pentru școala viitorilor primari de România... sau mai bine zis pentru cei care aspiră la această funcție, oriunde în România. Să intri în cursă cu unul ca Tudor Pendiuc pare o sinucidere curată! Omul acesta este practic imposibil de bătut. Aș putea scrie o carte despre acest subiect și poate chiar voi face acest lucru, de pe poziția mea de observator constant independent al istoriei administrației locale Pitești, dar și al mediului politic argeșean. Apropo! Tudor Pendiuc nu este ales după partid. Poate fi și la U.D.M.R., tot el este ales primar la Pitești. Uite, în aceste zile prepară o nouă și importantă arie a Simfoniei Lalelelor. Mare dirijor, dar vă atrag atenția că nu acesta este tot secretul. Are o orchestră cu adevărat simfonică! El este artizanul acestei minuni cu care încântă auzul și mai ales privirile publicului! Conștient prozaic, îl arăt cu degetul în această formație pe maestrul emerit Doru Iliescu. Domnia sa pune în acorduri perfecte A. D. P.- ul cu marele și unicul spectacol care ni se pregătește. Virtuozii ca Dănuț Teodorescu sau Monica Colfescu prepară înalte note ale Simfoniei. De culoare, farmec și lumină se ocupă Jean Dumitrașcu, un tânăr artist cu nume deja sculptat în panoplia Culturii Argeșului și Muscelului! Acestora le sunt alăturați zeci și sute de trudituri mai mult sau mai puțin anonimi. Ni se pregătește un recital de excepție. O arie monumentală a celor mai frumoase flori din lume. Florile de la Pitești, oraș al lalelelor! Laleaua cu forma sa de

cupă, se deschide în fiecare primăvară pentru toți cei care iubesc viața! Iar iubitorii de viață sunt patronați de Dumnezeu. Mare șmecher Tudor Pendiuc! Se pune bine și cu Dumnezeu! Abia aștept Parada Florilor, această promenadă angelică inventată aici, la Pitești.

P.S. Am « săltat în slăvi » primarul și echipa sa, pentru că încurajările sunt necesare înainte de meci, înainte de spectacol. Aceasta este starea de normalitate! De nenorociri, de vânatul greșelilor, de inventarul fărădelegilor și așa mai departe n-au decât să se ocupe cei cu « pregătire în domeniu ».

Eu vreau la Simfonie!

30 martie 2007

Argeșul, între excelent și excelență!

Trăim într-o zonă unde economicul clocotește la cote europene. S-au instalat aici, la Pitești, investitori străini adevărați. Pe lângă Renault avem și pe cei de la OMV, la Arpechim. Și mulți alții. Oamenii nu o duc foarte rău. Se formează o clasă de mijloc destul de puternică. Avem aproape toate marile marketuri la Pitești. Se vinde orice. În domeniul auto, avem concesionari, practic, pentru toți producătorii europeni, pentru japonezi și americani. Sunt bani mulți în această zonă! Prețurile la case, apartamente și terenuri bat cu cele din București. Piața imobiliară este într-o continuă ascensiune!

Politic, stăm la fel de.... important, pentru că mă feresc să zic „bine”! **Aici, la Pitești, avem și putere și opoziție de calibru național.** În toate vremurile am avut oameni la vârf. Fie în Parlament, fie în Guvern. Al doilea om în stat, președintele Senatului, Nicolae Văcăroiu, e de-al nostru. L-a adus Constantin Nicolescu pe listele electorale ale Argeșului și aici a rămas. **Excelent!**

George Copos e tot de-al nostru, al doilea om în Guvern! L-a adus Constantin Nicolescu pe listele electorale ale Argeșului și... aici e! **Excelent!** Mai vreți exemple? De ce l-am pomenit de două ori pe Constantin Nicolescu (de fapt, acum, iată, a treia oară...)? Pentru că merită! Vorba aia din reclamă! Nu mai intru în amănunte, că cine e meseriaș le știe oricum...

Că veni vorba de meseriași, Mihai Goleșcu a făcut ieri un gest de excelență... și a premiat, potrivit opțiunilor cititorilor cotidianului Argeșul, mai multe

personalități. Și asta s-a petrecut la Pitești. Felicitări pentru acțiunea distinsului gazetar și manager Mihai Golescu! **Vedeți, parcă dă să iasă curcubeul pe cerul presei argeșene....**

Tot despre Dacia... și școala de inginerie românească

Fac ce fac și scriu iar despre Dacia. Dacă la Mioveni se petrec foarte des evenimente notabile..., nu e vina mea. **Francois Fourmont**, alături de **Constantin Stroe** (pentru că de această dată se pare că l-a avut alături) a reușit să-l convingă pe premierul liberal **Călin Popescu Tăriceanu** de necesitatea menținerii taxei de înmatriculare, cu care se protejează industria auto din România și implicit multe, foarte multe locuri de muncă.

Am subliniat faptul că premierul este liberal, pentru că, iată, a avut puterea să se abată aparent de la doctrina politică, de la principiile liberale mai bine zis, punând deasupra interesele sociale, dar care de fapt converg în final spre dezvoltarea economică! E greu de explicat acest lucru pentru mulți...

Dar nu asta e problema.

Interessant este faptul că **Guvernul Tăriceanu** se pregătește, absolut conștient, cu sânge rece, să se bată într-un proces cu U.E.! Bravo lui! E mai importantă România decât orice doleanță U.E.!

Dacia a parcurs un alt moment de mare importanță. Reconfirmarea certificării Sistemului de Management al Calității la standardul internațional ISO 9001 conferă un real motiv de încredere clienților săi.

Eu aș nota în plus un sentiment de mândrie față de faptul că această certificare de importanță internațională a

fost acordată de o instituție românească pură, care are această competență.

E vorba despre **Registrul Auto Român**, care nu reprezintă altceva decât o parte a școlii de inginerie românească, al cărui centru de greutate, nu uitați, se află la Pitești. Ce ziceți?!?

5 aprilie 2007

Logan Break- Dracula cu față umană !

Acțiunile întreprinse în direcția relațiilor cu presa, de către Automobile Dacia S.A., sunt croite pe mentalul occidental. Atipice arealului mioritic... Echipa de comunicare de la Dacia nu face diferențe între presa străină și cea românească. Tratează pe toată lumea la fel. Același meniu și la propriu și la figurat. Desigur, reacțiile sunt diferite uneori... dar acest lucru nu-i descurajează pe profesioniștii de sub cupola Renault. La sfârșitul săptămânii trecute s-a organizat o ultimă serie de testare a celui mai recent produs din seria LOGAN: Break cu motorizare diesel și benzină. Locația: Transilvania! Cluj-Târgu Mureș-Sighișoara și retur! O zonă care, dacă ai aterizat din avion..., ți se pare a fi ruptă dintr-o Austrie văzută prin albume turistice! Și culmea e că așa s-a și întâmplat! La Cluj s-a ajuns cu avionul! Și tot cu avionul s-a plecat!

Alături de opt jurnaliști piteșteni, au fost aduși la această manifestare vreo douăzeci (N-am stat să-i număr!) de ziariști bulgari, de la cele mai importante publicații de specialitate sau cotidiene de mare audiență. Bulgarii au văzut un petic strălucitor dintr-o Românie în continuă transformare și au făcut cunoștință cu o mașină fabricată la Pitești sub oblăduire franceză. Logan atacă piața Bulgariei cu varianta Break! În vederea cuceririi acestei redute, în Cetatea Sighișoarei, sub patronajul spiritual al prințului Dracula...s-a dat prima bătălie! Bătălia cu presa. Au fost luați ca martori ziariștii piteșteni, presa Cetății de origine a Loganului! Nimic întâmplător!

Break-ul are o înfățișare absolut modernă, cu un

spate decupat după tipare occidentale! Confortul interior este cu mult peste ceea ce te-ai fi așteptat de la o mașină care se vinde de la vreo opt mii și ceva de euro... varianta Diesel nu poate să-ți consume mai mult de 6 litri la sută pe drum întins, oricât ai forja-o, iar în oraș se învârtă în jurul lui 7,5 funcție de priceperea șoferului... Dacă nu te uiți ce scrie pe fundul mașinii, nu-ți dai seama că ești într-un diesel de la care te-ai aștepta să zornăie ca un tractor... Varianta pe benzină consumă un pic mai mult, dar te bucuri de binefacerile dinamicității oferite de motoarele pe benzină...

Cu aceste arme „neconvenționale” atacă DACIA piața Bulgariei! Personal, consider că bulgarii s-au predat deja, iar Dracula anagajat de Renault e un Dracula cu față umană... care nu le va băga dinții în beregată, ci doar mâna în buzunare... Superb mod de a-i face fericiți pe bulgari!

Felicitări pentru ambasadorii Dacia!

Toamna, un anotimp LOGAN!

Renault a demarat cu Dacia într-o toamnă plină de surprize pentru piețele auto internaționale și mai ales pentru piața României. După momentul Prestige de la începutul lunii septembrie, constructorii de la Mioveni nu se potolesc și continuă demonstrația de forță printr-o prezență istorică la Mondialul Auto de la Paris!

Cu o tradiție de peste 100 de ani, Salonul Auto de la Paris, începând cu anul 1998, este cunoscut sub numele de Mondialul Auto de la Paris, dată fiind amploarea manifestării! Ediția trecută (2004) a certificat acest salon ca fiind cel mai vizitat din occident, cu peste 1 400 000 de vizitatori, beneficiind de cea mai mare mediatizare de pe planetă, prin cca 11 000 de jurnaliști din 96 de țări! Cu siguranță, ediția 2006 (30 septembrie-15 octombrie) egalează și are toate șansele să depășească cifrele record de audiență ale ediției precedente! Sunt prezente peste 500 de mărci din 30 de țări! Ei bine, la Mondialul Auto de la Paris 2006, în Hala 1 de la Paris Expo, Port de Versailles, am găsit înscrisul DACIA, la standul cu numărul 541! Premieră istorică a mărcii din dealul Colibașilor! Renault, ca de obicei, ocupă o poziție strategică, pe un spațiu generos din centrul Halei 1, cu Nissan de-a dreapta și, iată...acum, cu Dacia de-a stânga! Peugeot-ul stă strategic față în față cu Renault-ul, iar Citroen-ul, ușor dreapta, mai jos în coasta lor...De remarcat vecinii DACIA: Smart și Henliez! La fix doi pași dai de MERCEDES!

Pe 28 septembrie, în prima zi a presei, peste 200 de jurnaliști români și străini au avut ocazia să asiste la

„dezvăluirea” primului Break LOGAN fabricat în România! Invitații au fost salutați de președintele Consiliului de Administrație Luc Alexandre Menard și de Francois Fourmont, director general la Automobile Dacia S.A.

Pe 4 octombrie, la București, am asistat la lansarea Break-LOGAN în România! De la decoruri, scenariu și regie artistică... până la meniurile oferite la recepție... totul, dar absolut TOTUL a fost croșetat pe **patru anotimpuri**, sugerându-se **modularitatea și polivalența** de care dispune **Break-ul LOGAN**. Acesta poate fi echipat cu toate motorizările disponibile pentru varianta Berlină, inclusiv diesel.

Este de prisos a vorbi despre performanțele oferite prin LOGAN Break MCV (Multi Convivial Vehicle) raportate la prețul de piață! Să găsești neajunsuri la această ofertă DACIA înseamnă să fii cel puțin penibil... sau afon în domeniu...

Așadar, am trăit să vedem și Dacia la Mondialul Auto de la Paris! Trăim în continuare o toamnă sub euforia DACIA!

Cine e pe primul loc?! Băsescu!!!

Chiar nu s-a prins nimeni că așa a câștigat Băsescu și primăria capitalei, cu primari și cu consilieri cu tot?!? Ați uitat ce hărțuit era Traian Băsescu de P.S.D.? Atunci a fost emanat conceptul de „putere ticăloșită”, care îl tracasa pe bietul Băsescu, de nu putea să facă nimic... Așa a câștigat simpatia bucureștenilor și apoi a majorității românilor! Nu am auzit nici un analist din ăsta de se dă mare sculă prin televiziunile „ticăloșite”, care să atragă atenția asupra acestui fenomen! Băsescu iese mult întărit din conflictul cu Tăriceanu. **Iar din conflictul cu P.S.D.-ul iese de-a dreptul și sigur învingător!** Traian Băsescu va cere poporului să-i aleagă un parlament pedist, așa cum a cerut bucureștenilor la primărie... Și poporul milos, care vede cât e de chinuit președintele de către ticăloșii oligarhi, îl va susține pe Băsescu! Dau scris, de aici din Pitești, că așa va fi! Becali va intra într-adevăr în turul doi cu Băsescu, dar e limpede că Băsescu va juca lapte gros și bâza cu el. Harcea-parcea îl face! Să nu vă mire dacă vom avea o majoritate pedistă absolută în parlament! De-asta nu sunt chiar sigur, dar nu exclud... **E posibil ca viitorul guvern să fie format din bășescieni și becalieni! O trupă B&B de adevărați rockeri ai politicului carpato-mioritico-danubian.** Este adevărat că americanii, europenii și rușii vor avea grijă să se petreacă ceva pe placul lor, dar fără acceptul majorității poporului nu merge... Dar s-ar părea că nu sunt divergențe prea mari pe acest front.

Vă rog să remarcați cât de naivi sunt pesediștii și mai ales liberalii la capitolul candidaturi la prezidențiale...

Cum ar putea ei să creadă că numele vehiculate de ei s-ar putea bate cu un Băsescu sau chiar cu un Becali! Și nu uitați că mai avem și un Vadim, care n-o mai fi el pe creasta valului, dar tot pe val e! Mai tare e Gușă decât oricare dintre candidații vehiculați de P.S.D. și P.N.L. Om trăi și om vedea. Că se va întâmpla anticipat sau la termen, va fi tot așa cum zic eu azi! O singură excepție poate fi luată în calcul, dar numai strict teoretic: să se retragă Traian Băsescu din viața politică, pe motive, doamne ferește, de boală sau din alte cauze ce țin de forța majoră.

Și după ce se va liniști totul, o să o revedeți pe Elena Udrea de-a lungul și de-a latul eșichierului politic românesc, cu mișcări, și pe diagonală și pe linie dreaptă... și pe pătrățele albe și pe negre, ca o adevărată regină pe tabla de șah! Și să te ții la șahurile lui Băsescu!

16 aprilie 2007

O Românie chiar mișto...

Adevărul e că nu mă încălzește și nici nu mă răcește, fie că președinte e Băsescu, fie că nu. Că vine Isărescu sau nu, mi-e totuna. Mi-e egal dacă iese Becali și tot așa, oricine ar fi, puțin îmi pasă. A zis-o ditamai președintele în exercițiu: **Sunt niște hoți, toți! Oligarhi!** Sau cum ar zice altul: Niște hahalere! Și atunci?

Dacă se schimbă președintele sau guvernul sau parlamentul, care ar fi de fapt schimbarea? Hoții tot hoți rămân. Oligarhi noi, la vremuri noi. Adevărat hahalere!

O Românie chiar mișto, dacă e să ne comparăm cu americanii! Măcar la noi, elevii sau studenții frustrați nu trag cu arma de foc! Dacă prind la colț de bloc vreunul dintre ăștia mai îmbuibați, de bani gata, cu aere și fițe în el, cel mult îi dau o mamă de bătaie românească și îi fură, eventual, pur românește, mobilul... Nu se lasă cu vărsare de sânge. Mie mi se pare că nu trebuie să ne fie așa rușine că suntem români. Chiar dacă iese Becali sau Isărescu ori Băsescu sau cine-o vrea și-o mai putea și-o rezista... noi suntem tot români!

Vedeți?!? Un alt fel de a ne uita la partea plină a paharului...

19 aprilie 2007

E cașcavalul mare!

Cu banii de pe referendumul pentru suspendarea lui Băsescu se putea construi cel puțin o duzină de dispensare sau centre de asistență socială pentru boschetari... Și câte și mai câte... Unde mai pui că se preconizează un alt referendum și apoi un altul pe alte teme și tot așa... De aici se desprinde un lucru foarte clar. Sunt în joc interese enorme! Nu contează câteva zeci de milioane de euro acolo. Mult mai importante sunt miliardele care urmează a fi tanzacționate ulterior de cei care rămân la putere. Deh... democrația costă!

Mai e de vânzare CEC-ul, Hidroelectrică și multe altele... Cașcavalul e mare cât roata carului... Un car la care trag boii și în care se lăfăie mereu, dar mereu niște vânzători de neam. Bătaia nu se dă pentru bunăstarea poporului, ci pentru prinderea hățurilor cu care sunt mânați boii mai la stânga, mai la dreapta... Ia arat prin hățurile afacerilor mondiale din ale căror profituri nu se mai satură îmbuibății vremurilor. De parcă ei ar fi nemuritori și burțile lor fără de sfârșit.

Sărăcesc pe acest Pământ miliarde de suflete. Mor sute de mii de oameni în numele democrațiilor inventate de ei. Sunt învrăjbite populațiile între ele... Sunt manipulate conștiințele cu tehnici superavansate și extrademocrate!

Nu mai e nevoie nici de tunuri, nici de ghiulele... Războaiele se dau pe fronturile economice. Dar nu-i suficient să-l ții pe inamic cu burta goală! Ca să-l dobori ușor, e bine să-l învrăjbești, să-i induci starea de

imoralitate, să-l ții tot într-o revoltă... Fără școală, fără cultură și nu prea sănătos.

Politică frate! Vorba lui Gheorghe ăsta de la televizor... Că, apropo, cu televizorul se hrănește poporul!

26 aprilie 2007

Franța sună deșteptarea la români...

În România se mai găsesc oameni pricepuți. Informaticienii, de exemplu, sunt la mare preț. Avem un popor destul de educat, dacă e să ne comparăm... Altfel, noi,ăștia mai cârcotași, credem că suntem rămași binișor în urmă la acest capitol. Se putea, ce-i drept, și mai rău. Cert este că mai avem ceva școli cu faimă și absolvenți pe măsură. Costurile de producție în România sunt foarte atractive. La o manoperă foarte ieftină, românii oferă seriozitate, rigoare și disciplină. Prind destul de repede orice. Sunt buni de muncă.

Acestea sunt doar câteva dintre atuurile României în atragerea de investitori străini, extrase din remarca făcută de excelența sa, Herve BOLOT, ambasador al Franței în România, la întâlnirea cu presa, cu ocazia vizitei făcute la Dacia, împreună cu o delegație de oameni de afaceri francezi. Diplomatul francez a atras atenția însă și asupra marelui neajuns legat de lipsa unei infrastructuri adecvate. Nu avem șosele, de autostrăzi nici nu se poate vorbi, căile ferate sunt la pământ.... De exemplu, foarte curând, de la Mioveni și înspre Mioveni, via Pitești, vor circula zilnic mii de camioane de mare tonaj! Vom avea artere rutiere care să preia acest trafic?!? Asta că veni vorba.

În altă ordine de idei, ambasadorul Franței a ținut să aprecieze că tema mult discutată a introducerii taxei de primă înmatriculare a oferit României prilejul să demonstreze că se poate angaja în negocieri cu Comisiile de specialitate ale Uniunii Europene de pe poziție egală. Și, adaug eu, fără a sta în genunchi- poziție consacrată la

români- când e vorba despre străini. Trebuie să învățăm că străinii se comportă cu România numai și numai în funcție de interesele lor. Dar avem și noi interesele noastre...

Deh... nu degeaba ni se cere, chiar prin imn, să ne deșteptăm odată. Ăsta-i foc vechi la români. Acum, eu nu am înțeles prea bine dacă e vorba de un îndemn la o deșteptare, așa din somn, pur și simplu... ca să mergem la serviciu... sau despre a ne deștepta... Chiar! Barbarii ăștia de tirani tare ne-au mai adormit...

27 aprilie 2007

Globalizarea prostiei...

De ce s-au zăpăcit oamenii?

În primul rând a fost afectată aripa de est a Europei. Aviara e așa... de ornament. Esența e dată de o nebunie care ne bântuie de vreo 16 ani, cu bătaie lungă spre mai multe generații. Cine a crezut că în zece, douăzeci de ani se rezolvă problema schimbării de mentalitate și totul va reintra în normalitate s-a înșelat amarnic! Zece ani au fost prognozați pentru țări ca Polonia sau chiar și Ungaria, unde, iată, după ultimele cercetări, acestea sunt locuite de oameni mult mai inteligenți decât românii. Nu întâmplător ne-a dat Brucan douăzeci de ani... El știa de pe atunci că românii sunt dinte cei mai proști locuitori ai Europei. Un pic mai proști ca noi ar mai fi bulgarii și turcii. Păi cum e cu inteligența românească despre care învățăm la școală și eram tare mândri de noi?

Eu am zis mereu că nu suntem așa inteligenți cum ne dăm, ci doar mari șmecheri, ceea ce e cu totul și cu totul altceva. Atât de șmecheri încât ne-a dat prin cap să ne dăm și printre cei mai inteligenți. De unde știa Brucan cât de proști suntem? Avea acces de pe atunci la rezultatele acestor studii sociologice din sertarele serviciilor specializate ? Vă amintiți de râsul lui Brucan? Sugera cât de bine știa că noi, « cei mai proști » ne dădeam inteligenți...

Beleaua este că prognozele au cam eșuat pe rând. Nu le merge bine nici polonezilor, nici cehilor, nici ungurilor, nici francezilor, nici nemților, iar fosta mamă Rusia e la reanimare... E tot un tămbălău peste tot în Europa! Bulversarea socialului din Est a afectat, cum nu

s-au așteptat prea mulți sau poate chiar nimeni, și liniștea belferilor capitaliști veritabili, care, chiar dacă sunt cu mult mai deștepți ca noi, au și ei mari probleme! Revolte la tot pasul, nemulțumiri cât mai multe. Le adie pe la nas un aer de sărăcie...

Au transferat **E**-urile la noi, ne-au aruncat pisicile moarte peste gard, dar tot nu le e bine. Sunt disperați! Globalizarea nu pare a aduce rezultatul pe care s-a mizat! Aceasta este cauza nebuniei generale care a cuprins Europa! Capitaliștii care au inventat trecerea de la socialism la capitalism prin experimente pe pielea « proștilor de români » sau a « deștepților de polonezi », s-au trezit în ofsaid, ca la fotbal!

Au dipărut proștii proștilor de comuniști! Și când se înmulțesc deștepții, capitalismul se clatină. Pentru că dacă nu sunt suficienți proști... care să susțină suficienți deștepți... se dărâmă echilibrul social și oamenii au tulburări grave de comportament... Cred că omenirea se confruntă în acest moment cu un fenomen absolut special și în premieră de la facerea lumii! Prostia postsocialistă! Proștii de dinainte nu erau în stare de rele! Ăștia de după... fac urât de tot! Nu e cazul nostru, al bieților români! Noi suntem niște proști mai speciali.

Noi nu facem rău la nimeni, noi ne facem rău numai nouă!

(revizuit la 16 iunie 2007)

Ce bine că-l avem pe Marin Ioniță!

Își lansează o nouă carte scriitorul Marin Ioniță!

Venerabilul profesor, ierarh al publicisticii argeșene și înaltă față scriitoricească, surprinde mereu prin vitalitate și talent fără de sfârșit. Un Gică Petrescu al literaturii argeșene! Mereu pe scenă, mereu în prim plan.

Fascinant. Un Ilie Năstase al publicisticii argeșene! Se remarcă prin suplețe, dinamism și inovație!

Artist emerit al condeiului! Maestrul Marin Ioniță impresionează prin tot ce face! O uzină. O întreprindere cu suflet, pe porțile căreia se intră în voie. Poți fura din secretele izbânzii, fără a fi pedepsit.

Generozitate, bunătate, putere imensă de muncă și iubire nețărmurită. Marin Ioniță e o marcă. O marcă înregistrată, de Pitești. Cu el suntem mai avuți. Ce bine!

8 mai 2007

Să trăiți domn diriginte!

Matricolă, vipușcă, șapcă... Vipușcă vișinie! Doamne, ce vremuri... Adolescența încarcă subconștientul în mod hotărâtor. Așa cred eu. În anii de liceu se conturează personalitatea fiecărui individ. Dacă e să ai ceva frustrări... apăi, de-acolo pleacă multe. Dacă e vorba de nefericiteile complexe... tot din vremea liceului vin... Bucuriile înăbușă însă tot ce-i rău. Vârsta de licean este angelică. Profesorii rămân adânc întipăriți în conștiințe, ca niște adevărați zei. Eu am prins niște timpuri speciale. Uniforma de la LICM Pitești era cea mai frumoasă dintre toate. Vipușcă vișinie la pantalonii băieților. O șapcă superbă. Cravată neagră sau cel puțin închisă la culoare și obligatoriu o tunsoare pe măsură. Titanul **Nicolae Sălan**, directorul care a ctitorit practic acest liceu, era maestru al disciplinei. Așa că măsura părului era foarte mică... Careul organizat dimineața în curtea de pe Fundătura teilor era unic. „Tata” **Burcea-Dumnezeu** să-l ierte!- era de un pitoresc incredibil. Personaj de roman. Ne căuta de țigări, de batistă, de pieptene și de unghieră. Marea doamnă **Geta Dumitrescu**, „mama” **Ianiț**, doamna **Gherghina**, veșnic tână și cu picioare lungi **Liliana Ilina**, distinsa doamnă **Margareta Ștefănescu**, exigenta **Letiția**, flegmaticul, simpaticul și profundul **Sorin Anghel**, „gogomanul” **Nicolae Petrescu**, pe cât de matematician, pe atât de epigramist, sunt doar câțiva dintre celebrii profesori care au făcut istorie la LICM Pitești și pe care astăzi sper să-i revăd la întâlnirea dată în fața Liceului. O revedere de 30 de ani! N-am dat de eminentul inginer **Bănică**, zis

„borștangă”... Oricum îi transmitem tot respectul nostru.

Ne vom bucura să-l revedem pe **Stelică Nedelcioiu**, un pedagog de cursă lungă, sau chiar pe „**Vandana**”, surpriza-surprizelor! O destoinică și frumoasă îngrijitoare, pe care nu am uitat-o! Vom duce lipsa regretatului inginer **Dogaru Badea**. Om care a făcut istorie la Uzina Dacia pe tărâmul energetic. Tata Burcea ne va lipsi îngrozitor de tare! *Nea Miștică* și maestrul *Gheorghe* vor fi comemorați cum se cuvine. Călinescianul **Ilovici**, zis „Fleoșc”, va zâmbi din locul în care se odihnește întru veșnicie, aflând că-l pomenim... la glume și la cele lumești. Săracul **Teo**, ce s-ar mai fi bucurat să trăiască această clipă. Mare om a fost!

Am uitat pe cineva? Precis că da. Dar nu și pe impozantul **Andrei Alexandru**! Cel mai important! Marele Alexandru al nostru, diriginte de promoție 77. Distins, sensibil, ordonat, impetuos, rasat, profesorul **Andrei Alexandru** este neschimbat. Zici că ne-a fost coleg. Îl văd director de liceu!

Să ne trăiți domn diriginte! Stimă și respect!

Ce zi minunată! Azi am revedere de 30 de ani de la absolvirea liceului. Despre colegi am de scris o carte.

26 mai 2007

Creștinii sunt mai toleranți

Scandalul generat de pângărirea lui Mahomed, cel care este Iisus Christos al musulmanilor, vine pe neașteptată masă. Întâmplarea face ca una dintre cele mai importante abordări ale istoriei religiilor să fi fost făcută de către un român. De la Mircea Eliade am învățat așadar să respect toate religiile de pe Pământ. Sunt creștin ortodox și cunosc foarte bine bucuria libertății acestei religii în care m-au botezat părinții. Știu foarte bine că dacă înjuri un român de mamă poți scăpa doar cu o palmă două, dar dacă zici ceva de rău despre Mahomed în fața unui musulman te poți aștepta la lucruri mult mai rele ! Cât despre Mântuitorul nostru Iisus Christos, cât îi este dat să suporte, știți foarte bine... Am văzut campanii publicitare pentru chiloți de damă, cu chipul Său. Am văzut multe blasfemii, pentru care musulmanii ar fi declanșat de mult cel de-al treilea război mondial. Dar creștinii sunt mai toleranți. Și bine fac. Respect totuși în mod deosebit protestul musulmanilor! **În numele libertății presei am ajuns să practicăm batjocura în mod curent, cu seninătate și fără pic de discernământ.**

Cu Sam, cu Ivan, sau fiii ploii?

Un subiect, mult mai important pentru noi, românii, este acela al granițelor economice, culturale și politice trasate de noii patroni ai Europei, în care intrăm cu UDMReul în frunte! Noi, regățenii, cum ne zic ardelenii, nu prea le avem cu acest subiect. Foarte rău! Eu am școala Ardealului, ca să zic așa, pentru că am trăit trei ani cu domiciliu, cu serviciu, cu tot... în secuime, la Miercurea Ciuc și în plus am colindat Transilvania în lung și în lat. Maghiarii din Ardeal și-au dorit dintotdeauna să vină cu pașaport la București. Acest lucru nu s-a putut însă nici pe vremea lui Ceaușescu, cel care l-a chemat pe recalcitrantul Kadar la Arad și i-a zis că dacă nu se potolește cu pretențiile revizioniste face la Mioveni o bombă atomică pe care o va proba la Budapesta... Ce-a mai chițăit Ianos Kadar pe la Europa Liberă... Vă mai amintiți ? Erau totuși alte vremuri. Rușii ne țineau partea cu Transilvania, pentru că nu mai ziceam nimic de Moldova. Era o înțelegere oficială! Cel puțin așa explica la istorie, pe vremea studenției, distinsa noastră profesoară. Acum lucrurile sunt un pic mai complicate! Cu rușii nu suntem prea pe bune.... Cu europenii suntem bine numai când e vorba să ne mai mulgă de ceva fier vechi, de petrol, de forță de muncă, etc. Americanii ne-o trimit pe Elena Udrea a lor, care totuși nu e blondă, ci mulatră; ne zâmbește, o pupă Băse haiducește și le dăm voie la baze militare. Suntem fiii unchiului Sam? Ne dăm de veri cu rușii? Sau rămânem fiii ploii...

Nu vă mai demoralizați copiii!

După un studiu atent, specialiștii Înaltelor Curți Europene sau de peste ocean... au descoperit la români o serie de caracteristici. Unele absolut negative, generatoare de comportamente îndărătnice, iar altele deosebite, de excepție, care ne-au făcut să rezistăm în acest spațiu mirific, prearâvnit de-a lungul secolelor... Nu ne-am afirmat pe scena istoriei mondiale, așa cum și-ar fi dorit Emil Cioran și mulți alți români ieșiți de sub controlul mentalului fabricat de cursul vremurilor... care au trecut peste noi, fără a ne afecta la nivelul sămânței de revoltă.... Că veni vorba, dacă nu eram împinși de la spate și sprijiniți masiv de o logistică sofisticată din afară, nu depășeam singuri nici epoca Ceaușescu... E doar părerea mea. Am voie la păreri pentru că e democrație. O democrație în care am prins și noi de știre cât de slabi suntem în multe planuri. Am fost învățați să vorbim doar despre cât de deștepți suntem, dar numai la nivel pur propagandistic, artificial, fără a crede cu adevărat niciodată că suntem puternici. Așa a prins la noi proverbul cu sabia care nu taie capul plecat... Avem multe proverbe care ne trădează slăbiciunile... Stăm totuși mai bine ca mulți alții la zeci de capitole. Nu trebuie decât să conștientizăm ce avem bun și ce trebuie să învățăm. Deocamdată, acest lucru este stăpânit mult mai bine de către alții, de către cei puternici, care ne studiază cu atenție, pentru a ne ține sub control sau pentru a ne ajuta să ne depășim condiția de azi.

Cercetătorii americani au descoperit, de exemplu, că avem o mare problemă în a ne instrui copiii, la capitolul

educație, la implementarea unei mentalități corecte, de învingători! Câți dintre dumneavoastră transmit copiilor mesaje de încurajare? Le spunem cât de buni sunt sau cât de buni pot deveni, dacă vor urma un anumit curs sau dacă își vor însuși anumite învățături? Da, le spunem, dar de cele mai multe ori „avem grijă” să-i jignim, să îi abordăm cu apelative ca „prostule!”, „tâmpitule!”, „vaco!”, „nătărăule!”, „obraznico!”.... și așa mai departe... cu tot soiul de „dulcegării” care ajung direct în subconștientul copilului! Nici nu vă dați seama cât de mult rău provoacă aceste cuvinte! Copiii trebuie „injectați” cu mentalitatea de învingători. Altfel îi complexăm și vor sfârși prin refulări în afara socialului... Orice greșală este la urma urmei bine venită, pentru că le atrage atenția asupra evitării ei pe viitor. Doar când greșeala persistă apar ceva probleme, dar oricum nu trebuie descurajați. Nicăieri în Europa civilizată și cu atât mai mult în S.U.A., părinții nu-și dau dracului copiilor! La români e ceva aproape normal... Și ne întrebăm de ce la un moment dat le apare o tulburare gravă de comportament!

Dacă vă iubiți cu adevărat copiii, nu uitați ca zilnic să le spuneți că aveți mare încredere în ei, că sunt buni și că trebuie să nu mai repete greșelile pe care le fac. Nu uitați să-i puneți să-și facă rugăciunile! **Dar, cel mai important, NU UITAȚI, oameni buni, să le fiți exemplu!** Aici e tot secretul, aici e cheia... În caz contrar, nimic nu va merge!

Călin Andrei nu este atins de astenii!

Stau ce stau în fața calculatorului cu documentul alb... Criză de idei! Îl sun pe primarul Călin Andrei. Apropo, acest primar răspunde la toate apelurile telefonice, iar dacă e în vreo ședință sau în imposibilitatea de a răspunde, te trezești că te sună el înapoi! Alții, de prin alte părți, nu numai că nu răspund, dar te mai bagă și pe mesageria vocală să te ciupească de bani.... să te învețe minte să mai suni! Bun. Să revin. Îmi răspunde primarul și mă vait că sunt în criză de idei, în timp ce colegii de la ziar așteaptă de la mine editorialul de vineri. „Spune-mi ceva de bine, domnule primar, că de rău nu vreau să mai scriu, m-am săturat...”, îi zic direct, fără prea mari introduceri... „Păi, uite, amenajăm o grădiniță nouă, ne pregătim să asfaltăm orașul, numai să ne lase vremea...”, îmi răspunde cu tonusul ridicat tânărul primar de Câmpulung. Mi-a zis mai multe lucruri de bine, dar ideea este că primarul nu este atins nici de astenia de primăvară, nici de astenia politicului nostru tulburat și învolburat, mai ceva ca apele care amenință gospodăriile din preajma albiilor râurilor de munte...

Este extrem de important ca primul gospodar al urbei, cel ales să administreze treburile Cetății să fie optimist, încărcat cu energii superioare, care să-i permită să gândească și să ia cele mai bune decizii pentru a îndulci viața locuitorilor... Acolo... cât se poate.... Contează și un gând bun! Eu vă zic mereu că, mai presus de orice avere socotită în bani, este ceea ce numim iubire! Marea comoară la care ajung doar oamenii care abordează totul cu seninătate. Arta de a fi fericit! Așa că uitați de lucrurile rele, de neajunsurile materiale! Aveți credință în Divinitate, nu vă pierdeți nădejdea și nu uitați nici o clipă să iubiți! Primarul Câmpulungului Muscel pare a fi conectat la această formulă!

La mulți ani, arhimandrite loasaf !

Ziua de 22 ianuarie este gravată în Altarul unui suflet ales, de o ținută spirituală aparte. Mii de oameni, care au avut bucuria imensă de a-l cunoaște pe *Prea Cuviosul Protosinghel* loasaf de la Cotmeana, Stareț între Stareți, vor petrece azi la o aniversare de aur. Pentru că fiecare zi de 22 ianuarie este o zi nestemată. E ziua lui loasaf ! Călugăr care și-a pus toată dragostea pe tipsia jertfei întru înălțarea Complexului Mănăstiresc de la Cotmeana, spre pomenirea Voievodului Mircea ce Mare, întâiul ctitor al acestui lăcaș Sfânt argeșean.

Prea Cuvioase loasaf, îți zicem cu pioșenie și cu nețărmurită dragoste LA MULȚI ANI ! Să ne trăiești mult și să fii mereu în grija Atotputernicului, Mare și unic protector al celor cu iubire de semeni ! Fie ca în acest an să ți se recunoască mult râvnita și meritata treaptă arhierască de ARHIMANDRIT, pe care o pășești de drept!

22 ianuarie 2007

Un *click* pe IUBIRE

Prindem și anul ăsta Mărțișorul! Scăparăm de cutremur, de inundații, de asteroid, de gripa aviara, de viroză.....Vine iarăși primăvara! Vine și întâi de mai! Muncitoresc. Și-un zece mai regesc, ca mâine vine! Că dacă nu-l aveam nu-l mai povesteam...Pentru că românii, după cum am mai îndrăznit eu odată să remarc, s-au dovedit pe vremuri, odată, a fi neguvernabili. Și le-a venit un rege. Și bine c-a venit.

Acuma ce ne-om mai face? Alte vremuri. Uite că le-am prins pe-astea cu "Băsescu cea, Tăriceanu *hăis*". Se rupe căruța? Ei și ce! Călare pe oiște, de-o fi una de-o fi alta, o fi scris și pentru noi... să intrăm cu cracii goi în Europa!

Pentru că urma sparge turma....de oi, nea Gigi e călare pe situație. Și situația e groasă, fraților! Fără glumă. Dar mai bine s-o lăsăm așa, la mișto....Că tot suntem o țară de miștocari, cu un *fabulos spirit*.

Ce mai spirit, ce mai Vântu...cu crengile la pământu`...

Ce mai dă Traian cu biciu`... de se-nfurie Patriciu.

Ce mai fabulos slogan și ce Felix...de motan.
Foaie verde, spirit *cool*... ăsta-i jocul de mogul!

Cântare cu frunza-n dungă
Dă-le Doamne să le-ajungă!

Acum, pe bune, chiar avem Mărțișor. Nu ni-l poate lua nimeni niciodată. Ce vreți motiv mai mare de bucurie?

Iubirea e un bun de neclintit! Să nu vă luați cu treburi și să uitați de iubire. De atâtea și atâtea lucruri minunate care sunt în jurul vostru! Rămâneți conectați la Ceruri! Nu vă mai lăsați manipulați, măcar de Mărțișor! Dați un *delete* pe ei... Și-un *click* pe IUBIRE! Începeți de azi!

28 februarie 2007

Un biet român....nedus la bordel!

Risc într-adevăr să fiu interpretat drept un stângist notoriu sau în cel mai bun caz, un naționalist iluminat... Recunosc că ar trebui să fiu mai atent și să nu mai dau naștere la interpretări, așa aiurea...

Nu, domnilor, sunt doar un român care, de exemplu, a refuzat în 1990, după mineriadă, să rămână în Franța, la insistența unor amici francezi. Sunt un român căruia i-a fost jenă și i s-a părut imoral să vândă hârtie igienică și rulmenți furați, la turci! Sunt un român care consideră că am fost jefuiți prin MEBO și tâlhăriți prin BANCOREX. Sunt un român care a văzut pe viu cum funcționează sistemul cooperatist în agricultura Franței și care crede că reîmproprietărirea țăranilor s-a făcut haotic, cu prețul distrugerii prin furt a fostelor C.A.P.-uri, din care s-au înfruptat șmecherii vremurilor! Sunt un român care nu se poate împăca cu gândul că ar fi fost drept ca primii îmbogățiți să fi fost gestionarii de magazine, șefii de restauranete și securiștii aflați pe posturi de conducere în întreprinderile de comerț exterior! Sunt și excepții printre aceștia, oameni de valoare, care chiar au muncit pentru averi, dar cei mai mulți sunt niște profitori ai unei revolte populare, în urma căreia s-au pus în fața bucatelor frustrații lui Ceaușescu și cei care au profitat din plin de regimul lui. Acum sunt primii care îl înjură pe Ceaușescu! E bine că ne-au scăpat de Ceaușescu, dar cine ne scapă de ei?! Că prea nu se mai vede luminița...din capătul tunelului! Se vede doar o Luminiță la capătul... Bordelului! Așa că vedeți, eu nu sunt decât un biet român...nedus la Bordel.

15 iunie 2007

„Biroul oval” de la Cotroceni, o soluție...

Președintele Băsescu e pe val, chiar dacă țara ia apă....Cei care îl atacă pe tema cu cârciuma iau o mare țeapă. Orice ieșire la cârciumă a președintelui înseamnă procente în plus la popularitate. Trăim în România, o țară plină cu români! Cine crede că îl atacă pe Băsescu filmându-l în cârciumi sau dându-i în vileag ibovnicele....se înșeală amarnic.

Gigi Becali îl poate bate în sondaje pe Băsescu! Imagologii președintelui au o mare problemă cu șarmul, sinceritatea, simplitatea, patriotismul, spiritul războinic și Steaua lui Gigi Becali! Sincer să fiu, chiar cred că ieșirile lui Traian prin cârciumi sunt programate ca o replică la ascensiunea lui Gigi în sondaje! Mă aștept la niscaiva scandaluri sexuale....printr-un „birou oval” al Cotroceniului, care ar putea să regleze deficitul de procente în lupta cu realizările”Războinicului luminii”.

Cine crede că bat câmpii este rupt total de realitățile triste din arealul socialului românesc.

14 septembrie 2007

Comunismul nu a fost instalat prin hotărâre judecătorească ...

Ce an! Fără inundații, fără tornade, cald, soare strălucitor, culori mirifice, cer senin, o minune de climă! Să tot respiri, să tot trăiești! O Românie pitorească!

Mai contează climatul politic? Uite că da! Din nefericire, politicienii au semănat constant furtuni. Negură și ceață, vânt și vijelie, ger și îngheț, furtună și cutremure! Asta ne-a oferit politicul românesc, mereu necopt, infantil și deci imatur! O clasă politică....cu geamuri murdare, fără perdele, tavan cojit și tabla murdară...La colțul clasei, pe coji de nuci, în genunchi, noi, electoratul cel neastâmpărat, îndurăm un șef de clasă foarte de gașcă, jucător....de lapte gros, gagicar și întinzător de praștii...

La sfârșit de an, am fost scoși la careu în curtea veche a școlii și ni s-a făcut o declarație istorică....(era să zic isterică!) *Cică ne-am născut, am copilărit, ne-am școlit, am spart geamurile vecinilor de școală, ne-am julit genunchii cu pietrele de la șotron, am bătut mingea pe maidane, am gagicărit prin parcuri înțesate de stejari sau castani, ne-am întremat familii, am făcut copii, am construit câte o fabrică acolo..., am ridicat și câte un bloc mai pe sărăcie, am pus de-o școală, cum ne-am priceput sau de vreun spital, să fie..., am făcut armata, ne-am învățat istoria cu voievozii noștri și am îndrăznit să respirăm, să iubim... **într-un regim ilegal și criminal!***

Suntem condamnați pentru că nu ne-am revoltat mai devreme?! Comunismul nu s-a instalat prin hotărâre judecătorească! Este aberant să catalogăm drept ilegal sau legal un regim politic. Putem vorbi de moralitate sau imoralitate, de curat sau murdar, de libertate sau dictatură. Asta da. În rest e istorie.

27 decembrie 2007

Ediție de Muscel

Marea batjocură de pe micul ecran

Nasolie mare la cumpăna dintre ani. Cu excepția unui mic grup de tineri actorăși de pe TVR1, care și-a dovedit talentul (ideile și textele fiind destul de infantile..), la **Dănuț serele...** programele tv de revelion au venit să confirme **batjocura la care este supus bietul popor român**. Nesimțire, subcultură, nonvaloare, promiscuitate... Maneliștii au fost în prim plan peste tot. E vremea lor și a proștilor care i-au îmbogățit. Câtă opulență... L-ați văzut pe Guță cel cu botul de maimuță, ce mașină bengoasă are? Da pe tanti aia manelista, care zicea că nu umblă cu bani mulți la ea și că are ceva mărunțiș prin portofel... ați văzut-o, mânca-v-aș gălăgia? Avea acolo... vreo câteva sute bune de euroi și vreo câteva milioane de lei... **Cam cât câștigă un salariat de la ARO pe un an de zile...** Și proștii au stat gogă pe televizor, s-au minunat și probabil i-au aplaudat.

La polul celălalt, vipuri, care mai de care mai sofisticate cu craci și silicoane la greu... Doamne, când văd reportajele din case luxoase ale te miri cui, îmi vine să mor. România e vai de mama ei, sinistrată, cutremurată, cu oameni care trăiesc ca neoamenii... și ei se dau în bărci, se rup în figuri și-și dau ochii peste cap, de culți ce sunt, pe micile ecrane, de parcă am trăi pe altă lume! E strigător la cer. **Ce dracului, măi oameni buni, v-au prostit ăștia cu tembelezorul într-un hal fără de hal!**

Dar ce mă lamentez eu... În urmă cu ceva timp, într-o emisiune TV a respectabilului om de afaceri Pristavu, încercam să dezbatem, eu cu el, subiecte fierbinți ale economicului și socialului local... Din zece telefoane, unsprezece erau în legătură cu programele TV, cu cablul lui Pristavu, care merge sau nu merge, care dă

filme porno sau nu dă..., care costă mult sau puțin...Asta preocupa pe bravii musceleni! Cablul lui Pristavu...

Nimeni n-a întrebat de vreun loc de muncă, de vreo afacere din care să poată câștiga vreun ban prin muncă dreaptă sau despre curățenia de la subsolurile blocurilor din Vișoi și Grui...

Stau românii și cască gura la televizor. Ce bazaconie a mai zis Traian Băsescu, ce sutien mai poartă Elena Udrea, ce silicoane și-a mai pus Răduleasca, cu cine și-a mai tras-o Andreea Marin (**Vai ce urât m-am exprimat! Scuze!**), ce politician și-a făcut prelungire de penis și tot așa, înainte, ca la pioneri!

Am visat ieri noapte o librărie care mi-a adus aminte de copilărie. Pe bune! Frumoasa mea copilărie de pe bulevardul Pardon. Un bulevard care era străjuit de două librării și două cofetării... Peisajul din visul meu e ca nuca în perete, față de Câmpulungul României de la televizor. Blestemați să fie manipulatorii ăștia ordinari, care nu doresc altceva decât dezintegrarea morală a acestui popor.

5 ianuarie 2006

Lăsați plânsul în seama bocitoarelor plătite!

Prea sunt plângăcioși muscelenii! Ba că n-au județ. Ba că nu mai au Grulen. Ba că n-au toate roțile de la ARO... Apropo. Era o poantă haioasă cu roata de IMS... „Nu vrei o roată de IMS?”, te întreabă un șmecher. Tu, ca omul serios ce ești, îl întrebi nedumerit: „Ce să fac cu ea?”. Și ți se răspunde: „S-o dai de-a dura, să-mi.....”. Pardon! Ba că nu e aia, ba că nu e ailaltă...

E drept că norocul nu s-a inventat pentru musceleni, dar hai să vedem totuși, dacă nu cumva există și o parte plină a paharului! Inteligența, talentul și hărnicia musceleanului neaoș parcă n-au pierit. Aici s-au născut unii dintre cei mari mari medici. Nanu Muscel și Parhon îmi vin imediat în minte. Apropo. Vedeți că de curând avem și un director pe la București. Silviu Mănescu este director adjunct la Universitar. Neurolog de soi, cu spirit managerial din naștere, doctorul Silviu Mănescu, fiul regretatului dermatolog Vasile Mănescu, este unul dintre cei mai respectați medici din spitalul bucureștean. Avem medici foarte buni și la Câmpulung. E drept că e multă sărăcie, vorba prietenului meu, Gore, ambițiosul și bătaiosul director de la municipalul muscelean. Avem multe alte domenii în care excelăm prin talente. Vă zic eu că grafica lui Costel Dâmboianu se va vinde pe bani grei peste ani! Avem talente și în domeniul manageriatului. Ia uitați-vă la mulți dintre cei care au părăsit ARO și s-au apucat de afaceri! Mulți au performat prin talent și multă muncă. Unii au clacat foarte repede, chiar dacă au fost

plini de bani... și șmecherii, dar sunt destui care funcționează bine și de pe urma cărora câștigă o mulțime de oameni. Nu dau acum nume, dar o să vorbesc despre ei în detaliu cu altă ocazie și chiar mă gândesc la un clasament al adevărului... pe baza unei documentări serioase.

Avem minți luminate, avem manageri care au confirmat că se poate face treabă chiar și în Câmpulung, unde se vorbește despre sărăcie ca despre ceva banal deja... **Ei bine, eu cred că vremea Câmpulungului nu a trecut, ci vine!** Trebuie doar să scăpăm un pic de mentalitatea, care din păcate încă ne mai caracterizează pe mulți, potrivit căreia nu se mai poate face nimic. Dacă nu mai e ARO, nu mai e nimic și așa mai departe.... E drept că dacă era ARO, era mult mai bine, dar acum trebuie găsite soluții pentru a înlocui această activitate cu multe altele care ne stau la îndemână. Să nu ne irosim toate energiile doar pentru a găsi vinovați și metode de pedepsire.

Câmpulungul va trăi foarte bine din turism. Serviciile vor evolua și se va câștiga foarte bine în acest domeniu. Micii întreprinzători vor prospera. Nu uitați că aici a trăit săracul Măgeanu- Dumnezeu să-l ierte!- cel mai mare pălărier al vremurilor! Am dat acest exemplu pentru că are o pată în plus de culoare, dar pot fi date o mulțime de exemple! Câmpulungenii au în sânge negustoria. Jidanii sunt mici copii la acest capitol. Aici se nasc cei mai frumoși și cei mai sănătoși copii. Pe lunca Râului Târgului, între muscelele de sub lezer, sub cel mai frumos cer din sud-estul Europei, unde soarele stă mai mult ca nicidecum, viitorul face cu ochiul tuturor. Eu văd în Câmpulung un mic Eden al României, unde vor da buzna europenii cei mai sofisticați să-și cheltuiască banii pentru

o gură de aer plină de energiile profunde, dătătoare de viață veșnică, aici, la izvoarele sănătății, la Câmpulungul nostru de Muscel! Pun pariu că va fi așa! Dar, aveți puținică răbdare, lăsați plânsul în seama bocitoarelor plătite și nu mai priviți înspre trecut. Ștergeți scursura comunistă din subconștient! Pentru că sunteți hărăziți ca învingători. N-am visat. E o realitate!

16 ianuarie 2006

Injectii în mental!

O veste tare! Istorică! În acest an, Câmpulungul are un buget care-l întrece pe cel al municipiului Curtea de Argeș. E un semn că aici începe să se muncească. E un semn că aici, la Câmpulung, au apărut noi surse de finanțare a bugetului local. E de bine, ce să mai vorbim... Desigur, asta nu înseamnă că, gata, pe albia Râului Târgului va curge lapte și miere, iar gardul de pe bulevardul Pardon va fi refăcut din cârnați! Dar, după vorba aia bătrânească, **încetul cu încetul, se face bun oțetul.**

Vă zic destul de des că Muscelul a dat cei mai buni umoriști. Scriitori, poeți, caricaturiști... Paradoxal! Câmpulungul e un „focar” de voie bună? Acum, nu prea. Mai degrabă e un focar de ură, de gâlceavă și de invidie. Stârpiți această epidemie ce bântuie Câmpulungul și veți trăi ferice! **Respectați-i pe cei care au reușit să agonisească ceva!** Aflați cum au reușit! Faceți și voi la fel! **Nu întotdeauna ceea ce vouă vi se pare furt este chiar furt.** Capitalismul acesta, care e mai greu decât carnea de porc... are niște chichițe ale lui. Mediul concurențial duce precis la progres, dar căile pe care se pășește spre culmile economiei de piață nu au nimic comun cu **codul eticii și echității socialiste!** Încercați să priviți altfel în jur, să vă schimbați mentalitatea, care vă chinuie, care vă face să fiți răi, iar roadele nu vor întârzia să apară!

Oamenii de afaceri care încearcă să păcălească statul se păcălesc pe ei! Un mare magnat argeșean,

oarecum prieten, mi-a mărturisit cu multă vreme în urmă, că nu va mai amâna niciodată plățile la sănătate și va plăti toate impozitele fără nicio reținere. El a fost internat o vreme în spital. Acolo a văzut cu ce sărăcie se confruntă corpul medical. A văzut că sunt numai neajunsuri. Că nu sunt medicamente și că salariile medicilor sunt de râsul lumii... Atunci și-a dat seama că și el, care până atunci dribla plata dărilor la bugetul de stat, contribuia de fapt la această stare de sărăcie, din cauza căreia putea să moară. Că banii care ajung în punga bugetului de stat sunt gestionați greșit sau uneori chiar furați, asta e altă poveste.

19 ianuarie 2006

Oamenii de la ARO sunt complet nevinovați!

Atât de mult a fost mediatizat scandalul ARO, încât a devenit ceva banal pentru mulți. Mai puțin pentru cei care simt pe pielea lor ce înseamnă să-ți pui baza doar într-un venit de la o firmă cu mari probleme.... Numai în pielea familiilor care depind ombilical de ARO să nu fi! Disperarea lor nu poate însă mișca decât în plan sentimental. Nu poți rămâne rece la o asemenea durere... În plan administrativ doar AVAS-ul este cel care poate interveni. E atât de simplu! Statul, prin AVAS, (Asociația de Valorificare a Activelor Statului) a vândut unei firme americane Uzina ARO. Apoi la AVAS s-au tot perindat mai mulți directori. Dar Statul nu se perindă... Statul este același și, slavă Domnului, există, suntem guvernați și avem legi și justiție! Disputa dintre Stat și proprietarul american de la ARO nu trebuie să lase în voia sorții oamenii de la ARO!

Eu am spus și am repetat că Liderul Sindicatului de la ARO, care este izolat față de celelalte mari sindicate, inclusiv față de cel de la Dacia, a avut o prestație deplorabilă permanent. Oamenii au fost îndemnați la revoltă, atunci când nu era cazul. Oamenii nu au fost informați corect. Ba era luat ca aliat AVAS-ul, ba era luată în brațe firma care râcăia Crosslander-ul, ba era lovit pe nedrept directorul general, ba era luată ca aliat o presă parșivă cu interese ce nu țineau decât de întreținerea scandalului la ARO... Oamenii sunt complet nevinovați! Gesturile lor sunt dramatice. Sper ca Dumnezeu să-i lumineze și să nu mai accepte să fie folosiți drept masă de manevră în folosul unora sau altora...

25 ianuarie 2006

Victor Naghi în vis și în realitate...

L-am visat ieri noapte pe Victor Naghi. Nu e nicio schemă scriitoricească! E pe bune! La orice vis, există explicație... Dacă am prea mult ARO în cap... E normal! Se făcea că cei de la ARO au scos un model răcnet de-au rupt gura târgurilor și a piețelor internaționale, o mașină de teren foarte specială sub denumirea de „**Victor Naghi**”. Dacă vă spun că m-am frământat toată noaptea pentru că mi se părea că numele nu dă bine pe piața Ungariei... Să nu râdeți de mine! Pentru că „Naghi” e un fel de „mare”, în ungurește. Mă gândeam că ce e aia un „Victor mare!” Că așa ar cam suna în ungurește... E întradevăr un „Victor foarte mare!”, nu mare, dar ungurii habar n-au de el. Mister Trotman mi-a vorbit de demult de el. **Victorul** la care fac aluzie pare a fi un om deosebit, care lucrează pentru țară și popor, fără mișto! Revenim la Naghi.

N-au vrut să-l facă cetățean de onoare pe Victor Naghi consilierii care au avut pe masă propunerea ziarului Evenimentul Muscelean! S-a zis că s-ar face legătura cu trecutul comunist.... bla, bla, bla.... Dar, parcă v-am mai zis, l-am cunoscut personal pe cel mai mare importator de ARO din Franța. Un bătrân om de afaceri din generația lui Victor Naghi. E vorba de domnul **Strager**, patronul firmei **MAM STRAGER Paris**. Capitalist veritabil. Când l-am întrebat, într-un interviu oficial, despre Victor Naghi, abia l-am putut opri din pledoaria sa pro Naghi. Pentru el, Victor Naghi a rămas ca cel mai bun manager pe care l-a avut uzina de la Câmpulung. „**Cu Victor Naghi am făcut afaceri adevărate. El era comunist, că așa era România, dar în relațiile cu mine era un adevărat**

capitalist!” Așa îl descrie venerabilul Strager pe regretatul Victor Naghi! Aici nu mai e vorba despre un vis, ci despre un fapt cât se poate de real. Convorbirea cu Strager a fost înregistrată pe bandă audio și, grație lui Cidu de la Pristavu, pe bandă video! Acum vă las să meditați și... să visați, că asta v-a mai rămas!

30 ianuarie 2006

Cum să mai aibă chef de muncă un miner disponibilizat cu două sutare de milioane moca...?

Unul dintre importantele centre ale mineritului din România se află la Câmpulung. Sau s-a aflat... Că nu mai știu exact. Ce să înțeleg când aud mereu de noi și noi disponibilizări pe bani grei? Da, e corect ce-am spus. Pleacă minerul acasă, ia o primă babană sau cum s-o mai numi... Salarii compensatorii... în valoare de... și nu le mai trebuie o bună bucată de vreme să mai meargă la vreun serviciu. Păi cu o sută și cincizeci de milioane de lei în mână la plecare, plus cincizeci de milioane ulterior, e trai nenică! Banii ăștia provin de la bugetul la care contribuim cu toții, dar asta e altă poveste. Cert este că, recunosc, m-au enervat tare întotdeauna aceste salarii compensatorii! Moca! Păi cum aia măsi? Pleci acasă cu buzunarul doldora de bani și mai faci și pe nebunul, că nu-ți ajunge, dar dacă te cheamă cineva la muncă... lulu.... Munca e deja pentru proști!

Acest articol este generat de o întâmplare reală aflată din presa de la Pitești. Păi, cică la o mină de pe la Boteni, concesionată unei firme private, nu vrea nici un miner să lucreze, că ar fi salariul mic. Eu nu știu ce salarii le oferă ortacilor patronii de la Boteni, dar oricât de mari ar fi, nu văd cum i-ar putea cointeresa pe proaspeții disponibilizați după ce aceștia tocmai au încasat una sută cincizeci de milioane lei, în bani vechi! O să mai treacă ceva vreme. Abia după ce vor cheltui banii primiți la disponibilizare s-ar putea să le mai vină cheful de muncă la altă mină. Sau s-ar putea să le piară între timp tot

cheful... Dar, dacă am înțeles eu bine că e vorba cu adevărat despre o mină privată, s-a dus șmecheria cu salariile compensatorii. La patron ori muncești, dai producție, se vinde și se încasează banii pe ea, ori pleci acasă și intri eventual în prenatal ca Sechelariu de la Bacău...

În plus, la mina privată nu mai vine Iliuță Scarlat, liderul de sindicat, să negocieze cu Statul și să obțină salariile de acum. Asta e chichița capitalismului! Nu mai poți toca statul pe baza unor negocieri abile dintre syndicate și reprezentanții legali ai Statului. Acesta este avantajul privatizării (Nu și pentru mineri!). Bugetul de stat are șanse mari să crească și sunt de asemenea posibilități în plus de sporire a salariilor medicilor, a veniturilor profesorilor, etc. În plus, din banii de la buget poate mai rămâne și de vreun spital bine dotat, de-o infrastructură modernă, etc. Și uite cum se poate îmbunătăți nivelul de trai.

Rezumând, sunt **pentru** întreprinderi miniere privatizate, **pentru** oameni care să câștige cât mai bine în aceste mine privatizate și sunt total **împotriva** încurajării nemuncii.

1 februarie 2006

Muscelul sub zodia seninătății

Câmpulungul e mare, oricum am da-o. Au dreptate să se umfle în pene muscelenii, atunci când vine vorba despre ei.

Necazul este că aici, unde am avut Prefectură, am ajuns să fim puși în situația de a ne duce cu jalba în băț, pentru te miri ce nevoi, la Pitești. Era vorba de-o Subprefectură la Câmpulung. Pe vremea prefectului Constantin Nicolescu, muscelean și el, s-a demarat un astfel de proiect. Se vorbea de fapt despre un fel de birou al Prefecturii, al cărui șef să fie un subprefect, care ar reprezenta în exclusivitate Muscelul, de aici de la Câmpulung. A mai urmărit cineva chestiunea asta? Există și eu nu știu ?

Revin la afirmația făcută la primul alineat. Avem una dintre cele mai mari școli de învățământ pedagogic din România. Sincer să fiu, cred că e cea mai bună! Școala Normală Carol I a dat cei mai tari învățători pe care îi are, cel puțin, Argeșul. Cu toate că programa școlară a fost făcută varză și a apărut noua formă de pregătire a viitorilor învățători prin învățământ superior, absolvenții Pedagogicului de la Câmpulung sunt net superiori! Toți directorii de la « Peda » au fost de mare valoare. Radu George se încadrează în această notă, cu profesionalism, având abilitățile necesare managerului de tip nou.

Câmpulungenii au o tradiție veche în abordarea artelor plastice. Aici a luat ființă cu mulți ani în urmă celebra școală a lui Paulian. Centrul cultural creat de Pristavu este unic în Argeș și poate chiar în România. Este un centru privat, pus în slujba a tot ce înseamnă

cultură și artă! Numai un muscelian putea pune pe picioare cu atâta generozitate și pricepere o astfel de activitate, care nu are nimic comun cu sfera afacerilor de tip capitalism primar, « made in România ».

Dacă vorbim despre sport, atunci trebuie să vă amintesc faptul că la Câmpulung au fost organizate primele campionate europene de atletism, iar Școala sportivă din Câmpulung a produs pe bandă medaliați olimpici. E nevoie să vă amintesc de rezultatele de la lupte greco-romane? Sau despre celebra școală de box a maestrului Panaitescu, cel care a scris cele mai importante pagini din istoria boxului românesc, aici la Câmpulung? Tot la sport putem pune și celebrele competiții de motocros, unice în România!

Dacă încep să vorbesc despre medici, despre profesori celebri, atunci trebuie să mai scriu o carte, pe lângă cele scrise deja de remarcabili autori musceleni, despre celebrități muscelene.

În încheiere, nu mă abțin să nu vă precizez că Muscelul a dat cei mai mulți și mai mari generali români! Malu cu Flori deține supremația la această categorie.

Fiți mândri că sunteți musceleni și **priviți mereu cu credință, iubire și nădejde la viitor**, așa cum v-ar îndemna la orice oră și protopopul Muscelului, părintele Jenică Matei, mare patriot local, la care țin, fie și numai pentru faptul că atunci când vorbește despre Muscel și musceleni, parcă ar avea flăcări în piept și stele în inimă. **Cerul Muscelului este cel mai senin de pe Pământ!**

6 februarie 2006

Foamea, șprițul și lăutarii...

Întrebi un câmpulungean ce se mai întâmplă prin târg și ți se răspunde aproape invariabil: „**Ce să fie, nu se întâmplă nimic aici! Foame! Asta e prin Câmpulung...**!” De la muncitor la medic, de la profesor la negustori, și așa mai departe, te lovești în general de această mentalitate enervantă! O atmosferă pesimistă, tensionată, generatoare de stres permanent... Eu am făcut o obsesie din a aborda constant problemele muscelenilor pe un ton optimist. Dar câți cititori sunt atenți la argumentele mele și câți savurează evenimentele cu electrocuțați, spânzurați, femei înșelate, bărbați încornorați și multe alte nenorociri, că violurile s-au mai împuținat din cauza gerului...? De unde această foame după nenorociri? De ce cred câmpulungenii că sunt cei mai oropsiți?

Mușatescu descrie Câmpulungul din vremea sa, ca un târg plin de cârciumi, unde principala distracție a bărbaților era șprițul asistat de lăutari... Un Câmpulung în care faima lăutarilor era de notorietate! Poate că această nevoie strămoșească de distracție continuă, pătrunsă în subconștientul băștinașilor musceleni, din tată în fiu, generează astăzi o ușoară depresie, o stare de anxietate, pe fondul unor îngrădiri a gradelor de libertate în direcția cârciumilor și a lăutarilor... din cauză de recesiune. Fac aceste afirmații la supărare și le încadrez la „pamflet”, vorba lui Gigi Becali.

Că veni vorba de oameni politici, dacă s-ar face un sondaj de opinie printre alegătorii musceleni, fac pariu că la loc de frunte în preferințele lor se află C.V.Tudor,

secondat de Gigi Becali! Și asta în condițiile în care la primărie au ales un liberal, care se zbate cu un adevărat spirit liberal să scoată orașul din starea nu tocmai fericită în plan economic de azi. Dar are habar electoratul muscelan ce înseamnă liberalism? Știe cetățeanul alegător că liberalismul presupune să răzbești prin tine însuși și că nu vine nimeni să-ți pună moca ceva în buzunar, fără a întreprinde ceva... Precis că nu! Așa cum majoritatea românilor habar n-are ce votează în ceea ce privește doctrina politică. Ce să ceri oamenilor să mai înțeleagă în acest haos politic general? Se înjură mai rău ca la ușa cortului Gigi Becali cu C.V.Tudor și acest lucru se pare că-i încântă pe români! Chichița e că românii votează la ambiție sau la miștocăreală... Apoi se vaită și înjură cu foc aleșii! Niciodată nu sunt mulțumiți. Muscelenii sunt cei mai reprezentativi români. „Foamea” de la Câmpulung este „foamea” României! Suntem departe de a ne dezmetici din mentalul comunist. Habar nu avem ce e aia capitalism. Ies în față tupeiștii, nesimțiții, impostorii... Oamenii de bun simț se jenează să ia chiar și o atitudine civică. **Dar bunul lor simț e un pic comun cu lașitatea!** Acesta este adevărul. Ne ancorăm în văicăreli și atât! Nu putem înțelege că primarul nu are nici timp și nici obligația de a curăța subsolurile blocurilor în care locuim! Ne vine greu să credem că sectoristul nu este cel care trebuie să ne arunce gunoiul la tomberon și să ne curețe zăpada din fața casei sau a magazinului...

9 februarie 2006

Cititorii noștri sunt cei mai deștepți!

Periodic, ***Evenimentul Muscelan*** organizează un fel de concurs pe categorii de profesii... sau cam așa ceva. Cel mai bun medic, cel mai bun profesor, cel mai bun director, cel mai bun politician și așa mai departe. Sistemul e foarte interesant pentru că se acordă punctaje pe baza unor taloane primite de la cititori. În Pitești, ziarul Argeșul organizează anual un astfel de concurs cu același mod de punctare. Spre deosebire de Câmpulung, la Pitești, cu ocazia decernării premiilor stabilite pe baza scrisorilor de la cititori, se organizează un mare bal, cu mare fast, unde participă toată lumea bună a urbei, politicieni, înalți demnitari, importanți oameni de afaceri și reprezentanți ai tuturor publicațiilor, televiziunilor și posturilor locale de radio. Atmosfera este cu adevărat deosebită și este o mare onoare să fii invitat la această manifestare. Pe vremuri, mai făcea și Paul Vișan o sărbătoare din acordarea premiilor Evenimentului Muscelan. Anul acesta am văzut că nu s-a mișcat nimic la Câmpulung. Păcat! Știu că cea mai citită rubrică din ziar a fost aceasta cu clasamentele pe profesii. A creat multe animozități. Cei care nu se regăseau în primii zece erau supărați. Mai supărați erau cei care figurau în coada clasamentului, chiar dacă intrau în primii zece. Vorbe, discuții, nemulțumiri, controverse... Toate erau generate de acest concurs. Absolut normal! Specific oricărei competiții. « Notele » erau date de cititorii ziarului! Asta e partea interesantă a lucrurilor. Politicienii au avut prilejul să vadă cum sunt percepuți de un segment important de cetățeni ai orașului. E vorba despre unul dintre cele mai

importante! Pentru că cititorii de ziare sunt oameni activi. Dornici de informație sau de senzațional, sunt de fapt oameni care nu trăiesc izolați, retrași doar în cărțile din bibliotecă... sunt oameni care votează, care au opinii... Nu trebuie desconsiderați! Trebuie respectați cu prioritate! Cine spune că nu citește ziarul, uneori motivând că ar fi chiar un gest de decadență... face o mare greșeală! Ziarul, bun sau rău, urât sau frumos, este citit doar de proști? Deștepții, intelectualii cetății doresc altfel de presă? **Dacă da, de ce nu o fac?**

Paul Vișan s-a supărat și nu a mai organizat manifestarea de decernare a Premiilor... Pentru că a simțit disprețul unor invitați. Și mă întreb, în acest caz, cine are mai mult bun simț? Paul Vișan, care întreprinde ceva cu echipa lui de ziariști? Sau cârcotașii, care preferă să comenteze pe la colțuri, fără a se implica de niciun fel în viața Cetății?

16 februarie 2006

Telenovelă politică plină de suspans...

Adrian Năstase a ajuns de la «telejurnicu » de seară, la știrile de la ora cinci..., la faptul divers..., la căutați de poliție..., urmăriți generali..., anchemati de D.N.A. Nici nu știi, dacă e bine să râzi sau să plângi. Ce să-i faci, dacă s-a dat mare cu ouăle... și i-a invitat pe curioși să i le numere.... Acum îl numără băieții de la D.N.A.... de tablouri, statui din aur și mătuși.... Cât de scurt e drumul de la rai la iad și invers! Mai ales pe infrastructura din România.... Mă întreb dacă, printr-un miracol românesc, vor avea loc alegeri anticipate și P.S.D.- ul revine cu Adrian Năstase cu tot la putere, care-cui o să-i numere ouăle și cocoșei... Că veni vorba, Elena Udrea pare a avea cuvinte grele de spus, din noua sa poziție... (Nu vă mai gândiți la obscenități!). Aici nu mai e vorba de circ. Avem de-a face cu un alt gen de spectacol.... Urmărim în direct telenovela « Secretele Elenei », cu Traian Băsescu în rolul de veșnic tânăr și neliniștit.... Așteptăm următoarele episoade cu nerăbdare. Se însoară Patriciu sau nu... ? (E burlac, pe bune!) Divorțează Tăriceanu, sau nu... de P.D. (Inițiale conspirative ale unei doamne cu... Putere!) ? Se întoarce nea Nelu la dragostea dintâi sau pune de un adulter...? Mai dă ceva pe Gușă... P.I.N- ul despre Băse... ? Ion Cârstoiu, care a dat-o pe față împotriva lui Băsescu, va ține piept... Elenei? Va rămâne cu ouăle întregi? Și așa mai departe, numai suspans. E bun filmul! A cui o fi regia?

23 februarie 2006

Revoltele lui Apostu

Ori de câte ori am avut ocazia, nu l-am iertat pe liderul de sindicat Apostu și l-am trosnit cu o critică sau alta! Mereu am zis că nu face bine nicicum sindicaliștilor săi. ARO a pierdut constant din cauza acțiunilor sindicaliste conduse de Apostu. Până și Sindicatul de la Dacia s-a desolidarizat de el! Acum vedeți cum toți politicienii, fie de la putere, fie din opoziție acuză tranșant, pe față, manifestările salariaților de la ARO, ajungându-se până la referiri ce țin de factura acestor oameni... Au ajuns muscelenii noștri să fie speritoare pentru investitori? Sunt oameni chiar așa de răi, de neînțeleși? Eu știu prea bine că nu este așa, dar oamenii de afaceri sunt cu adevărat speriați de mentalitatea salariaților de la ARO. În fapt e vorba despre calitatea liderului de sindicat, care a condus acești oameni nevinovați mereu spre prăpastie! Eu fac doar un rezumat al celor afirmate deja, chiar săptămâna trecută, de către importanți oameni politici argeșeni! Au fost împinse comenzi de la Ministerul Învățământului, de la Ministerul de Interne și din alte părți, în mod absolut artificial! Se știa că la ARO se fac mașini de proastă calitate, din lipsa tehnologiilor și nu numai... Dar Apostu și ai săi nu au înțeles acest lucru. Ei chiar au crezut că li se cuvine acest ajutor. Păcat! Nu am nimic cu omul Apostu. Încerc să-l înțeleg și am o părere bună despre credința sa, despre bunele sale intenții. Are și el familie, are griji, are un suflet. Rămân însă ferm cu acuzațiile pe care i le aduc în plan profesional, în plan managerial. Nu a știut ce vrea niciodată și a acționat populist, doar pentru a încerca să arate oamenilor cât de

mult ține la ei. Total greșit. De fapt a făcut foarte mult rău acestor oameni. E cumplit să auzi că le este frică investitorilor să lucreze cu oamenii de la Câmpulung. Dar ce fac acești oameni? Mușcă? Ce au acești oameni? Sunt ei de vină că sunt obligați să lucreze cu tehnologii medievale...? Sunt ei de vină că Uzina ARO are un grad de tehnicitate de nivelul anilor 50? Sunt ei de vină că managerii de la ARO nu au înțeles niciodată că aici nu se mai pot face automobile și că trebuie să reprofileze producția pe orice altceva...? Acest lucru trebuia să-l înțeleagă și Sindicatul, care, în loc să se revolte la nesfârșit, uneori cu violență, ar fi trebuit să ceară ferm Conducerii să găsească soluții noi pentru asigurarea locurilor de muncă la ARO, așezându-se cu calm și luciditate la masa tratativelor, așa cum s-a făcut la Dacia! Mă doare sufletul să constat această stare de confuzie creată de un lider de sindicat total dezorientat. Este o opinie pe care o îndrăznesc în limita bunului simț de analist al unei situații triste. Tristă și dureroasă mai ales pentru cei care o trăiesc, pentru foștii și actualii salariați ARO.

27 februarie 2006

Americanul de la ARO e mai degrabă naiv, decât mafiot...

Pentru câmpulungeni, ARO reprezintă subiectul cel mai important. Mai important decât averea lui Năstase sau decât decolteul Elenei Udrea! Din acest motiv, azi voi aborda o temă cu care am tot bătut... tiparul celei mai populare publicații din Câmpulung, „Evenimentul Muscelan”. E bine să știe și Argeșul, ce știe Muscelul și invers... Înainte de această nefericită privatizare, oamenii politici argeșeni ai puterii din vremea respectivă au „accesat” pârgii guvernamentale, în vederea obținerii unor comenzi de automobile ARO. S-a acționat pentru asigurarea unei finanțări strict necesare evitării falimentului... prin comenzi diverse. Se pare că nu s-a reușit evitarea, ci doar amânarea, dar asta e altă poveste. Chestiunea este că politicienii despre care vorbesc erau de la P.S.D. Nu dau nume. Probabil că singurul lor „comision” din aceste „intervenții” a fost acela ce ține de pacea socială a zonei, pe care în mod firesc și-o doresc toți, atunci când sunt la putere. În mod absolut paradoxal, la acest ajutor... muscelenii au răspuns cu cele mai puține voturi în favoarea P.S.D.-ului! De fapt, muscelenii au fost și se pare că rămân atipici.... Cel puțin la vot, te poți aștepta la orice surpriză în această zonă. Spuneam odată că românii votează în dușmănie sau la miștocăreală... Păi, mai români ca muscelenii... cine să fie? Cred că și acest lucru l-am mai spus. Li s-a sugerat celor de la ARO că ar fi bine să își reorienteze fabricația, în funcție de tehnologiile de care dispun, de dotarea tehnică și, lucrul cel mai important, în funcție de cererea

de pe piață! Pe la sfârșitul lui 1995, într-un interviu acordat de prefectul Argeșului de atunci, Constantin Nicolescu, muscelan la origine și cu experiență vastă în industria de automobile, dădea exact aceste sfaturi celor de la ARO. Nimeni nu a ascultat! Acum, este înjurat prefectul de azi. El neavând chiar nicio competență în cazul ARO, uzina fiind proprietate privată! Tot timpul a fost cineva înjurat. Nimeni nu a întreprins ceva serios. A venit americanul și s-a crezut că totul se va redresa. E limpede că avem de-a face cu o țeapă. O țeapă prin care a fost tras și directorul numit de american, Iustin Preoteasa, care a intrat într-un joc, se pare, cu credința că e vorba despre o afacere serioasă. Nu a fost să fie așa.

Ceea ce nu mi-e clar, este motivul pentru care a fost acceptată această firmă americană de către AVAS, în condițiile în care se știa că patronul Perez nu este cruce de închinat și nici ușă de biserică... Poate că a fost o soluție impusă de viteza cu care se precipitau lucrurile în sfera socialului la Câmpulung. Poate că a fost singura firmă care a acceptat să dea mai mult decât un dolar pe un faliment la pachet... Poate că a fost singura variantă prin care a putut fi salvată Fabrica de Matrițe de la contaminarea cu... falimentul care plutea în aer... Poate că a fost mană cerească pentru toți managerii care au trecut pe la țâța ARO, de unde au muls, care cât a putut... pierzându-li-se urma contabilă... prin preluarea resturilor... de către acest american, mai degrabă naiv, decât mafiot...

1 martie 2006

Plânge istoria de sub Măgura...

Scoaterea la vânzare a IMS- ului din vitrina istoriei ARO m-a înmuiat și pe mine, unul dintre cei conștienți de iminentul faliment al Uzinei de sub legendara pădure Măgura... Sentimentalismul, latură dominantă a latinescului din noi, nu ne permite să tratăm acest eveniment decât cu lacrimi! Oricât de capitaliști ne-am da, nu putem să acceptăm cu sânge rece această înfrângere definitivă, această pierdere ireparabilă a ceea ce am numit zeci de ani ARO. Poate mulți dintre dumneavoastră nici acum nu știu ce înseamnă ARO. Să vă reamintesc oricum... „A” vine de la automobil, iar „RO” de la România! Așa au fost botezate produsele singurei uzine producătoare de automobile de teren din Europa de Est, de aici din Muscelul de România... A fost odată ca-n povești... Acum, înainte de sfârșitul nefiresc, dar sigur, vine, ca o spovedanie, ca o ultimă împărțășanie, ca un adio dureros, nemilos, dar real, pe cât se poate de real.... acest moment de vânzare prin licitație a primului exemplar IMS ieșit de pe banda de montaj a fostei Întreprinderi Mecanice Muscel (I.M.M), din vremea când, potrivit unei declarații a titanului „nemuritor” Victor Naghi, **„mașinile se vopseau sub un nuc....”!** Se vinde IMS-ul cu numărul de fabricație 1, ca semn al despărțirii definitive de tot ce am numit vreodată ARO! E tot ce a mai rămas din ARO. Un ARO pe ultimul drum! Adio ARO!

6 martie 2006

Renault nu vrea nimic de la ARO

Promit că e ultima dată când mai scriu despre ARO. Dar nu pot să nu vă transmit ceea ce a spus Francois Fourmont, la București, în conferința de presă organizată marți, 7. 03. 2006, cu prilejul anunțării încheierii primului an financiar cu profit. Deci ați înțeles că am fost la fața locului și nu vorbesc din auzite! Așadar, ca urmare a unei întrebări puse de un ziarist argeșean, față de un posibil interes al Grupului Renault într-o investiție la ARO, directorul general de la Dacia-Groupe Renault, asistat de vicepreședintele C.A., Constantin Stroe, a făcut câteva precizări foarte clare. De fapt, francezii au mai vorbit în acest fel, prin fostul director general Christian Esteve, de la care, dacă vă amintiți, chiar subsemnatul a obținut o declarație pe tema ARO, la Paris, pe timpul Mondialului de acum două ediții... Și atunci, și acum, ni se spune verde în față că ARO nu a prezentat și nu va prezenta niciodată vreun interes pentru Renault! Explicația este foarte simplă. Un astfel de Concern mondial nu discută decât în termeni de strategie pe perioade medii și lungi. Ei gândesc cu douăzeci, treizeci de ani în față. E ca la șah, pentru cine cunoaște acest joc al minții... Cine reușește să gândească mai multe mutări în față, în mod corect, acela va fi mereu câștigător! Renault nu știe decât partitura învingătorului! A dovedit pe deplin în întreaga sa istorie. ARO nu prezintă interes nici ca firmă, gradul de tehnicitate fiind aproape nul pentru interesul francezilor, nici ca produs, acesta fiind practic inexistent pe piață în ultimii ani! Ce să facă Renault la ARO? Nici terenul nu e amplasat foarte bine, pentru o nouă construcție... V-am

mai spus eu, că între Pitești și Câmpulung sunt vreo trei bariere... Să mai vorbim despre forța de muncă? La Mioveni au dat afară peste 15 000 de oameni și au început să angajeze alții noi, cu o pregătire profesională corespunzătoare, iar cei care au rămas sunt școlarizați, pe rând, toți! La ARO se știe că sindicatul o ține tot într-o grevă! Cine își bagă în cârd cu oameni mereu puși pe greve? ARO nu poate oferi absolut nimic atractiv! « La ARO nu există calitate! », așa a zis Francois Fourmont! Mai vreți ceva? Cred că ajunge. Și așa v-am dat suficiente motive de mâhnire, dar sper că în plan mental, toate acestea să devină învățături folositoare pentru viitor!

9 martie 2006

Nu scriu niciodată la ordin !

Am trecut sâmbătă prin Câmpulung. N-o mai făcusem de mai bine de o lună de zile... Dumneavoastră când ați fost ultima dată la Pitești? Știți cum arată drumul? Ca după un bombardament, vă spun eu! E ceva de groază! Doamne, cu ce or fi păcătit strămoșii muscelenilor de tot trebuie să sufere cei de azi atât de mult? Ca să vii până la Pitești, la METRO, de exemplu, trebuie să ai două roți de rezervă... Una nu ajunge! Vai de cap de om...

Dacă tot am dat prin Câmpulung, m-am văzut pe fugă și cu prietenul meu, Paul Vișan, patronul ziarului. „Ce mai faci, Paule?”, îl întreb, ca muscelenii, în loc de salut... „Cu munca, Nae, n-am timp nici să mai citesc ziarul.... Habar n-am ce-ai mai scris...”, îmi răspunde Paul, sincer până la Dumnezeu... „Foarte rău, trebuia să vezi că am scris un serial întreg pe teme de ARO!”, i-am replicat puțin dezamăgit... „Aaa... Mi-a dat un telefon Apostu și era tare supărat... Zicea că te-am pus să te iei de el... I-am spus că tu scrii absolut ce vrei și că niciodată nu ți-am cerut vreun subiect în mod special...”, a continuat Paul. „Și te-o fi crezut?”, întreb curios. „Habar n-am, Nae, e treaba lui... Să creadă ce-o vrea... Eu i-am spus adevărul!”. Apoi am schimbat subiectul, am vorbit despre familii, despre neveste, copii... Foarte pe fugă, pentru că mă grăbeam și eu și el...

Ideea este că avem de-a face cu un caz tipic pentru Muscel... și nu numai... Puțini sunt cei care pot crede că un editorialist nu poate fi controlat nici măcar de patronul ziarului... Cel mult poate fi întreruptă colaborarea, dacă

opiniile editorialistului contravin în mod grav intereselor politicii editoriale ale publicației... În plus, eu am făcut publică adresa mea de e-mail, unde aş putea fi abordat pe orice temă, inclusiv de către Apostu. Aş putea fi apostrofat, mi s-ar putea da informații în plus, mi s-ar putea cere o replică... Multe s-ar putea face printr-o comunicare corectă...

Dar o fi știind Apostu ce e aia adresă de e-mail?

13 martie 2006

Dacia la deal, prin lume; ARO.... spre Flămânda...

Săptămâna trecută, cu ocazia unei Conferințe Dacia, am reținut de la ambasadorul Franței la București că Dacia este la această oră cel mai bun ambasador al României. Dacia face cât toată diplomația României la un loc! Grupul Renault-Nisan-Dacia-Samsung ocupă locul patru în lume la vânzări de automobile, iar Dacia are o cotă de piață în continuă creștere, la cote inimaginabile nici măcar pentru previzionistii experți de la Renault. Francezii au cuplat la o idee care s-a dovedit a fi de mare succes. E vorba despre Colibași-Dacia-Logan! Aceasta este ecuația reușitei Renault! O mașină excelentă, fabricată cu salarii românești, pentru o piață pe care banii.... circulă din ce în ce mai greu... Sigur că mă gândesc la ARO.... Ce ar fi însemnat aducerea unui investitor serios la Câmpulung, care, la fel ca la Colibași, ar fi putut dezvolta un proiect de fabricație a unui automobil de teren carosat și asamblat românește...., cu un grup motopropulsor de import! Dar la Câmpulung au fost mereu mai importante grevele, revoltele spontane... Nu au existau preocupări serioase pentru redirecționarea fabricației, pentru restructurarea producției, pentru găsirea de piețe pentru noi produse.... și câte și mai câte... Am fost tari la fabricarea de organizații...., ca de exemplu „Salvați Muscelul!” Foarte frumos, dar la „Salvați ARO!” s-a gândit cineva?

8 mai 2006

Îmbogățirea e normală... ca și sărăcirea!

Prin presa județeană a apărut o știre care pentru mulți a trecut neobservată. ARO, subiectul unic abordat, atunci când se vorbește despre Câmpulung, a fost legat de numele unui important om de afaceri muscelan. De fapt, dacă e să ne luăm cel puțin după imagine, este vorba despre cel mai important afacerist din Câmpulung. Pristavu a devenit mai mult decât un simplu nume în Câmpulung. Putem vorbi despre o marcă Pristavu. Da, despre Gigi Pristavu discutăm! Patronul unei Televiziuni și a celei mai importante rețele de cablu din Câmpulung, Gigi Pristavu a investit foarte mult în terenuri și case din Câmpulung, iar mai nou, vehiculează zvonul că ar vrea să cumpere ARO, în cazul în care americanul ar renunța la această proprietate sau i s-ar anula contractul de privatizare de către Stat! Este, după părerea mea, cea mai tare veste din ultimii șaispe ani! Iată, într-un oraș în care văicărelile sunt deja banale, în care sărăcia este la modă și în care niciun primar nu este acceptat mai mult de un mandat... există un om de afaceri care ar putea cumpăra ARO! De fapt a fost creat un precedent prin cumpărarea Fabricii de Matrițe de către un alt câmpulungean, Gh. Bulugea! Acesta a luat, ce-i drept, crema, mult râvnită de cunoscători.... Vedeți domnilor musceleni?! Asta înseamnă capitalism! Că e vorba de prima fază, de unde vine și definiția de „capitalismul primitiv” sau „capitalismul sălbatic”, e o altă problemă....

Și europenii, la care ne uităm printre ulucile gardului..., salivând la bucatele lor frumos ambalate și

excelent mirositoare.... au plecat de la o astfel de fază. Nu uitați de războaie! Perioada marilor îmbogățiri este legată de perioadele celor două războaie mondiale! Noi, slavă Domnului, nu am avut nevoie de război, ci doar de o biată revoltă, botezată revoluție, de la care s-a dat startul spre cașcaval! Educații..., îndoctrinații codului eticii și echității socialiste, precum și inapții traiului în jungla economică... au rămas de căruță! Alții, mai cu tupeu, ca să nu zic nesimțire.... au luat un start de invidiat, dar, din lipsa priceperii... s-au pierdut pe traseu, unii rătăcindu-se chiar prin spatele grătilor de la Colibași.... Foarte puțini se mai află încă în cursă, respiră bine și flutură steagul victoriei la doi pași de linia de sosire! Pentru cei mai mulți pare un paradox! Adevărul este că totul se încadrează în normal. Ca să existe oameni bogați, trebuie să existe cât mai mulți săraci....

Parcă v-am mai zis odată povestea aflată de la directorul Enoiu de la ARO: „*Am fost pe vremuri la un prieten în Canada. M-a primit împărătește... Mamă ce viață! Vilă superbă, mașini, avere, nu jucărie! Spre sfârșitul vizitei nu m-am abținut și i-am spus că o fi el bogat, dar canadienii pe care i-am întâlnit eu sunt tare proști și inculți! Era înainte de Revoluție, bineînțeles. La afirmația mea, canadianul a ținut să-mi precizeze că am dreptate, dar că dacă nu ar exista atât de mulți proști și inculți în Canada, atunci nu ar mai fi avut nici el o așa avere, cu ajutorul căreia m-a primit atât de bine!*”.

Este o poveste reală, din alte vremuri...

18 mai 2006

Aviara- puntea peste care trecem!

Ca să invadeze Irakul, americanii au inventat povestea cu armele nucleare.... Asta pentru instalarea democrației în Irak și conectarea la petrolul lor... Pentru a intra în Europa, am privatizat după cum ne-au cântat stăpânii.... Acum mai avem un pic și ne conectăm la civilizație, dar asta are un preț care trebuie plătit! Mai avem de dat C.E.C.-ul. Să zicem că se rezolvă..., dar nu e suficient! România are un potențial excelent pentru agricultură. Europeanii ne plasează cam pe locul patru în viitorul clasament al producției agricole din Uniune. Și ne dă voie să facem agricultură! Nu și la creșterea animalelor! Aici stăm mult mai bine decât ar avea nevoie Europa. Așa că isteria cu aviara poate fi exploatată la fix în sensul îndreptării lucrurilor... Cel puțin prin comparație cu exemplul dat cu americanii și petrolul irakienilor, în cazul aviarei nu se inventează, ci doar se exploatează! Cam atât. Una peste alta, la cât suntem de imprevizibili, inventivi și talentați, noi, românii, vom intra în Europa așa cum trebuie... desculți..., cu capul plecat..., sărutând mâna stăpânilor..., dar le vom face mari surprize... surprize... Pentru că, pe lângă proverbul cu sabia, care nu taie capul plecat..., îl mai avem și pe ăla cu puntea, peste care dacă vrem să trecem trebuie să ne facem frate și cu dracul... dacă trebuie!

25 mai 2006

Chiar ați sărbătorit 1 Iunie?!

Câmpulungul a oferit copilării de vis pentru zeci de generații. Copilăria este vârsta la care subconștientul omului este programat pentru mai toată viața. Într-un fel va evolua un copil care a copilărit printre cenușii blocurilor... cu subsoluri urât mirositoare sau printre tomberoane de gunoi... și altfel va evolua un copil care a parcurs clișee ca acestea: **teii de pe Pardon..., castanii din Mersi..., miuța de pe platoul din Ștefănescu..., aleea de lângă rezervația de cerbi dinspre Ciobănașul..., merii, cireșii, prunii, alunele și apa de pucioasă din Flămânda..., cireșele din curtea Goleștilor..., balta de lângă Fabrica de cărămidă din Gruî.... Bâlcii de Sf. Ilie de altădată..., bărcile sau mai târziu Luna Parck din Paris sau pur și simplu numai chioșcul din Mersi.... Lacul din Krețulescu.... Râul Tîrgului și colacii din camere de anvelope..., înghețata lui Zulfi din Tabaci..., diplomatul sau sucul de un leu de la Violeta..., înghețata de cincizeci de bani din colțul Grădinii Merci..., Mățăul..., pârția de pe Mărcuș..., motocrosul din Gruî..., cazematele de pe Râul Tîrgului, Ștefănescu sau Flămânda..., Biblioteca orășenească, Librăria Eminescu și Clubul ARO..., praștia..., trocineta, arbaleta.... Și multe altele! Prietenia, mai ales!**

Formidabilă copilărie! Să dea Dumnezeu la toată lumea șansa parcurgerii unei astfel de copilării!

1 iunie 2006

Ce bine era odată...

Printre văicărelile musceleanului, la loc de cinste se află problema locurilor de muncă de altădată.... Păi cred și eu că sunt de regretat locurile de muncă la care trebuia să ai ca primă grijă intrarea pe poarta fabricii la timp și apoi să pondezi fișa de prezență, după care, în funcție de cum te aveai cu șeful, munceai mai mult sau mai puțin... Dacă erai tânără, chipeșă și liberă..., puteai să rămâi doar cu responsabilitatea nechezolului, pe post de secretară. La uzină, până și șefii de echipă aveau... acolo... câte o secretară a lor..., racolată din rândul clasei muncitoare... Maistrul avea precis o secretară. Ținea fișa de prezență și făcea pontajul la avans și lichidare. Toți șefii cu birouri aveau canapele! Era bine, sigur că da... Și de fapt locurile de muncă se ocupau dirijat și aproape obligatoriu. Funcționa sistemul de repartiții după terminarea unei școli, care asigura practic obligativitatea încadrării în muncă. După o astfel de mentalitate să tot tânjești. Dacă aveai o relație, erai tare. Pile Cunoștințe Relații (**P.C.R.**)- acesta era „partidul” pe baza căruia se trăia „foarte bine”. Mentalitatea este adânc înrădăcinată în mintea majorității românilor. Acum nu mai merge, dar este aproape imposibil să-i faci pe unii să înțeleagă acest lucru. Într-adevăr, mai ține figura cu P.C.R.-ul, la Stat.... Acolo se angajează în continuare pe bază de șpagă sau relații! Dar la Stat nu prea mai sunt locuri de muncă. Oamenii preferă să se plângă și să aștepte..., poate pică vreun post la Stat! La Stat pare a fi cel mai bine! Patronii nu sunt buni! Plătesc prost! **Sunt riguroși, exigenți și pe deasupra te mai pun și să muncești!** Nu e bine la patron! Mai bine stăm să ne văicărim, că e greu... și ce bine era odată!

8 iunie 2006

Vai de capul nostru!

Remarcabilă zicerea titanului Octavian Paler: „Tot ce-au zis comuniștii despre capitaliști s-a dovedit a fi real! Tot ce zic capitaliștii despre comuniști este absolut adevărat!”

xxx

Ca să poți crede că la ARO se vor putea fabrica mașini pentru China anului 2006..., la calitatea, prețul și cantitatea „chineză”..., trebuie să fii ori un mare fraier, ori un afon, (*cizmar, medic, farmacist, orice... numai om de industrie de automobile NU!*), ori un mare escroc! Nu mai suport să văd prin presă fel și fel de aberații referitoare la viitorul ARO! ARO nu mai are niciun viitor cu privire la fabricarea de automobile! Orice, numai automobile nu!

xxx

Se bat liberalii cu democrații pe putere, mai ceva ca PUTEREA cu OPOZIȚIA! Au înnebunit lupii!

xxx

Noroc cu Iri și Monica...

xxx

Vai de capul nostru!!!

15 iunie 2006

Prestige de Dacia și ***Teapă*** de ARO...

Cei de la Dacia au organizat un *drive test* sub numele de ESCAPADE 16V pentru noua versiune Logan, **Prestige**. Este vorba despre o completare de gamă a seriei LOGAN. Un plus de putere și o serie de cosmetizări în plan constructiv și desing cu aport de calitate per total. Excelent! Așa fac toate firmele care vor să rămână pe piață. Concurența este fantastică, mai ales după această reorganizare a industriei mondiale de automobile rezultată în urma mega-alianțelor din ultimii ani! Despre **Prestige** vă confirm doar că are cu adevărat 105 cai putere și vă mai spun că, în *drive testul* la care am participat ca invitat, am înregistrat un consum mediu pe București-Mamaia, în jur de 7,3 litri de benzină la sută de kilometri, la o viteză medie de cca 140 de km pe oră... Zeci și zeci de kilometri au fost parcurși la un regim de fix 180 Km la oră... În oraș, funcție de trafic și de stilul de condus, **Prestige** consumă între 8 și 12 litri... La o constantă de 90-100 km la oră pe drum întins, cu **Prestige** nu puteți consuma mai mult de 6,5 litri la sută oricât de prost șofer ați fi!

Ca un făcut, în programul Escapade 16V ni s-a oferit la Mamaia și un altfel de „drive test” cu niște ATV-uri... Pentru necunoscători precizez că este vorba despre un soi de motorete pe patru roți..., așa ca un mini-tractor. Băieții cu fițe știu foarte bine despre ce e vorba. E o modă. E nebunie! Adevărul este că dă o senzație super..., te umple de adrenalină. Și nu e vorba decât despre un motoraș care face zgomot ca un tractor, are un demaraj de Mobra... și suspensii simple... pentru terenuri accidentate! Frâna este ca la biciclete..., dar se pot

dezvolta viteze și de 60, 80 km și mai mult la oră, în funcție de motor... Mă gândeam, bineînțeles, ca un câmpulungean ce sunt, la ARO! Adică la trecut! Am spus de mai multe ori, că la ARO trebuia schimbat de mult obiectul de activitate! Puteam face căruțe, cărucioare de butelii, de ce nu, ATV-uri... Și ARO ar fi oferit pâine bună de mâncat la câmpulungeni! S-a întâmplat puțin altfel. Pâinea bună a fost furată de niște șmecheri, care au sforărit mereu din umbră. Apropo! Ați aflat abia acum cu cine se lupta bietul Iustin Preoteasa..., unul dintre adevărații directori, care a crezut atât de mult în ARO, încât, ... de câmpulungean naiv ce a fost..., a luat o țeapă foarte usturătoare, marca Virgil, cu ingrediente sindicale și arome de Mărțișor... Domnul Măgureanu nu a picat acum din ceruri în jocurile de culise ale ARO! Pe această temă pot reveni. Mă mai gândesc.

25 septembrie 2006

Români ignoranți... fără deschidere spre integrare!

Ne văităm de mama focului că ne-au luat austriecii PETROM- ul, cu gaze cu tot, cu preț de integrare... Suntem niște nerecunoscători, care nu știm să mulțumim la UE că ne-a primit, că am fost premiați pentru cumițenie, fidelitate și statornicie în temenele, preaascultări întru globalizare și bordelizare... Că veni vorba, am un exemplu perfect pentru a înțelege fenomenul. Ia fiți atenți aici! Un bărbat se tot ducea la un bordel. (Din UE, bineînțeles!) Românul nostru era atât de sărac (neintegrat...), încât nu-și putea permite să achite tariful pentru o fată. Dar, pentru că era un Bordel european, cu deschidere spre Est..., aveau și o variantă mult mai ieftină. O scândură groasă din stejar, import de Rucăr, în care era dată o gaură, era de ajuns pentru satisfacerea clientului cu pricina. Și uite așa..., săptămână de săptămână, bărbatul nostru se integra... constant și fidel la acest bordel cu deschidere emergentă... Dar uite că într-o zi, se întâmplă ceva spectaculos! Bărbatul fidel Bordelului se trezește în camera intimă cu o scândură nou nouță, tot din stejar și tot de prin pădurile Rucărului, dar negăurită! Indignat, se duce la conducerea Bordelului să reclame! « *Cum e posibil așa ceva ? Vă bateți joc de mine?!? Doar am plătit!* » La care, stupefiată, matroana Instituției cu pricina îl pune la punct : « *Cum puteți fi atât de ignorant ? Vă revoltați taman acum, când ne-am gândit să vă recompensăm pentru fidelitatea dumneavoastră! Noi v-am oferit o fată mare și dumneavoastră sunteți nemulțumit?! ?* »

23 noiembrie 2006

Musceleni, nu fiți triști, **SE POATE ȘI MAI RĂU !**

Bâlcușul a făcut istorie la Câmpulung. Țștia mai mici, cei de după decreșei încuace, nu prea au mai prins Bâlcușul de Sf. Ilie, în toată măreșia sa. Mamă, ce era de Bâlcuș! Te dădeai în lanșuri (tiribombă, cum zic ardelenii...), cășcai gura la circari, făceai poze îmbrăcat în indian, cu pușcă.... beai limonadă, te dădeai în bărci.... Nebunie! Bere, mici ! Multă, foarte multă lume. Ca la Bâlcuș.

Uite așș vin și politicienii pe la Câmpulung. De Bâlcuș, dar nu de Sfântul Ilie, ci de alegeri. Atunci e Bâlcușul ăl mai mare, frașilor. Și dăruiesc ei tot. « Se dă la tot cartierul ! »... Scamatorii!

După alegeri, politicienii se împart în două tabere. Cei care au câștigat și cei care au pierdut. Primii nu mai au nevoie să vină de la Pitești pe la Câmpulung, pentru că doar o dată la patru ani e Bâlcuș de alegeri! Iar cei învinși, care au intrat în opoziție, blestemă și scuipă în urmă. « **Așș așș votat, așș să mâncașș !** », exclamă cei care părăsesc scaunul puterii, pe care s-au dat hușă-hușă, și-au umplut cărușă, iar Câmpulungul a mai sărăcit un pic. Și vorba îndrăgitului cântec de petrecere : « **câte-un pic, pic, pic, până n-o mai fi nimic** » Și cât de bine merg și celelalte versuri cu « **Și-altădată, și-altădată / O s-o facem și mai, și mai lată!** » Pentru că din patru în patru ani, la Câmpulung se face lată rău de tot!

Să o tot ținem într-o petrecere frașilor! Până la ziuă! Și să ne prindă dimineașă la șosea, fără Grulen, fără ARO, fără căldură, fără serviciu... și așș mai departe, cu

orchestra de Cameră și Senat pentru coarde și țambal de ne bagă în spital...

P.S. Hai, nu fiți triști, bravi musceleni! Se putea și mai rău! Ca în bancul ăla cu Gheorghe din Grui, care este prins într-o seară la muierea unui rucărean întors din Spania, de la căpșuni, și este împușcat. « **Ai auzit că Gheorghe a fost prins la rucăreancă și l-a împușcat bărbatu-său ?** », îi zice un ziarist de la Pristavu lui Sile din Vișoi, prieten de-al lui Gheorghe. « **Nu-i nimic, se putea și mai rău !** » replică Sile liniștit. « **Cum ? N-ai înțeles ?!? Gheorghe a murit ! A fost împușcat de bărbatul rucărencei! L-a prins aseară la ea !** », revine intrigat ziaristul care tocmai filmase cadavrul bietului amant... La care Sile pune capăt nedumeririlor: « **Precis se putea și mai rău, pentru că, dacă venea bărbatu-său cu o seară înainte, mă prindea pe mine la nevastă-sa!** »

Vedeți, povestea asta parcă-i desprinsă din lumea politicianilor români. Bancuri cu *pocnitori*... (era să zic politicieni de pe centură...) ca de sărbători!

Virusii de la ARO- haz de necaz!

Dacă de aici a plecat scrisoarea lui Neacșu..., prima scriere în limba română, de ce n-ar fi plecat și cele mai tari știri, numai bune pentru ora cinci și uneori chiar pentru cele mai mari agenții internaționale de presă (Vezi cazul sperma!). **Ba vrea unul să se arunce de pe o macara, ba s-a găsit un cadavru în șifonier, ba una... ba alta...**, din astea așa mai banale! Că schema cu datul foc la casele celor bănuți că au ruinat ARO e cu totul altceva! E aparte, trebuie să recunoaștem. **Și acum, bomba bombelor, treaba asta cu infectarea cu virusul aviar sau cu sida e de nu se poate...** Câmpulungeni au un simț al umorului aparte, dar mai au și un talent deosebit de a ieși pe prima pagină a ziarelor de scandal! Cu scandal adevărat, nu jucărie! De data asta, eu nu-i condamn pe autorii acestor glume sinistre! Dacă stați strâmb și gândiți drept nu puteți decât să-mi dați dreptate. **Ce poate fi mai artistic, mai spectaculos și mai original, decât să faci haz de un ditamai necazul printr-o glumă idioată, pe măsura dezastrului social de la ARO?** Ce le mai rămâne de făcut acestor oameni necăjiți, care nu au nicidecum pregătirea mentală cuvenită pentru dispariția uzinei de care și-au legat destinele strămoșii lor, iar ei nu și-au putut imagina nici în cele mai proaste bancuri, că va veni ziua când ARO nu va mai fi ... **Chiar și subsemnatul.** Care a lucrat într-o vacanță de elev, două luni, la doar 16 ani, pe trei schimburi la ARO, a dormit la schimbul trei, alături de angajați, în niște lăzi mari improvizate special, a ținut de șase când venea răposatul Pescaru în control de noapte sau șeful de secție

sau chiar titanul Naghi. Care a defilat cu baloane colorate în mână, alături de părinții săi, de 23 august și de 1 mai, în coloanele ARO și participa la spectacolul folcloric de după, cu mici și bere. Care a bătut toba falnic alături de trompetiști, în cămașă albă și cravată roșie la gât, la nu mai știu ce mare aniversare IMS. Care se cățara pe gardul din fața curții de pe bulevardul Pardon să-l vadă pe Victor Naghi, când trecea cu celebrul său Mercedes în costum bleumarin și cu șapcă de proletar în cap, de parcă ar fi trecut Papa de la Roma... **(Și chiar era un fel de Papa, care dădea papa la toți; ...așa era el înfipt în mentalul musceleanului!).**

Deci chiar și subsemnatul, care n-a fost angajat niciodată cu carte de muncă la ARO, are niscaiva nostalgii! E firesc, e omenește. Recunosc, dar în același timp vă mărturisesc, nu pot să mă pun de-a curmezișul în fața vremii, care trece fără scrupule peste noi toți! **ASTA E VIAȚA!** Uitați, oameni buni, de ARO! **Nu vreți să înțelegeți că ARO nu a fost niciodată al vostru, așa cum vă învățau comuniștii? Țeapă! Asta e. Ați luat o mare țeapă! Acum, reveniți-vă!** V-ați vărsat focul, ați amenințat în stânga și în dreapta, v-ați răsculat, **mereu conduși strâmb de un lider de sindicat total dezorientat și uite unde ați ajuns!... Speculează nenorocirea voastră toți șmecherii și politicienii înfomețați de imagine și voturi...**

Îi înțeleg pe cei care au inventat poanta cu virusarea celor pe care îi cred ei vinovați. În acest fel își refulează ei amarul. E un mod de a face haz de necaz. **Tragedia este că oamenii de la ARO sunt victime ale mentalității comuniste și ale șmecheriilor postdecembriști, politicieni capitaliști făcuți la seral, născuți in vitro.**

Acești oameni, până la urmă nevinovați, ancorați într-un mental care le joacă feste, sunt de cele mai multe ori împinși pe piste greșite. Adevărații vinovați nu se află nicicum în zona înspre care ei îndreaptă săgeata răzbunării. Ba chiar se fac greșeli strigătoare la cer! Dar asta e o altă poveste. Lungă și grea. **„Și dacă n-ar fi fost, nu s-ar fi povestit...”**, zice povestitorul la sfârșit, după care încheie cu: **„Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea-așa!”** Ei bine, în cazul nostru, **eroii negativi, prăduitorii de la ARO, sunt cei care au încălecat de mult pe-o șa...**

Pe timpul unei greve francezii fug de rup pământul!

Mi se întâmplă foarte des să scriu despre mentalitate. Aproape obsesiv. Tot bat câmpii, pentru că eu scriu, eu citesc... și arăt că românii sunt vai de mama lor din cauza mentalității moștenite de la cei 50 de ani ai vechiului regim. Vedeți, românii n-au fost în stare să devină adevărați comuniști în 50 de ani și acum, după numai cincisprezece ani vrem să vorbim despre capitalism... Aiurea! Poate peste o sută de ani.

Pentru că vorbeam de mentalitate, trebuie să vă atrag atenția că în cărțile de management și mai ales în cursurile de marketing, capitaliștii te învață cum să minți, cum să păcălești, cum să ai tupeu, cum să manipulezi, cum să ai nesimțire.... Sunt pure adevăruri. Asta e economia de piață. Care pe care! Cine pricepe lecția primul, acela e primul și la câștig! Cum să explici aceste crude adevăruri oamenilor nevinovați, foști salariați într-o economie de comandă? De-aia înțeleg suferințele celor rămași pe drumuri de la ARO! Dar să nu care cumva să credeți că eu am nostalgia comunismului! Recunosc însă că am demarat foarte târziu în afaceri și destul de puțin, pentru că am fost și eu marcat multă vreme de educația veche. Acum sunt un capitalist în devenire. Dar cei mai mulți nu au avut și nu au încă puterea de a se desprinde de vechea mentalitate!

Vă dau un exemplu amuzant față de ceea ce înseamnă diferențe de mentalitate. La Dacia, da, da, chiar la Uzina Dacia, în urmă cu vreo doi ani a fost o grevă

generală a muncitorilor. Mamă, mamă ce-a fost! Au fugit francezii ca potârnichele, direct la Paris. Au plecat toți din țară! Sindicaliștii erau foarte furioși că nu au cu cine negocia! Până la urmă s-a terminat totul cu bine. Greva a fost suspendată... Mă rog... Am întrebat ulterior un director mare de la Dacia, de ce au fugit toți francezii? Mi s-a spus că la ei, când începe o grevă, se lasă urât de tot. Se sparg geamuri. Sunt bătuți directorii, prinși. Sunt sechestrați! Și uneori se mai împușcă și câte un director, dacă are ghinionul să se afle în vârtoarea evenimentelor... Ăștia sunt francezii! Ei credeau că românii sunt mai răi! Da de unde... Românii sunt foarte pașnici! Ei doar strigă lozinci și uneori mai fac câte o amenințare... Cam așa stau lucrurile cu mentalitatea în acest plan....

S-a ciocoit nea Titi?

Evenimentul săptămânii trecute s-a petrecut precis la Rucăr. Acolo s-a inaugurat noul sediu al Primăriei sau cam așa ceva. Au venit toți grangurii zilei, mai puțin presa, de care a uitat nea Titi, pentru că e mai sănătos așa... (nu tu viol, nici un spânzurat...). A lipsit doar Traian Băsescu și Elena Udrea, că în rest se zice că a cam venit cine trebuia. Nu am nimic cu acest primar. Mi-e chiar simpatic. L-am cunoscut o singură dată, pe mare fugă, în biroul directorului general de la Dacia, Constantin Stroe, cu mulți ani în urmă. La el se potrivește, cred, de minune, vorba aia cu argintul viu. Dar, să mă ierte nea Titi, dă semne de ciocoism. M-am exprimat bineînțeleles metaforic, nu de alta, dar rucărenii sunt mai procesomani decât cîmpulungenii, la o adică! Rucărul a fost pricopsit de Dumnezeu cu femei harnice, frumoase și zdravăne. Bărbații sunt vânjoși, iuți foc la mânie și patrioți. Pământurile sunt parcă rupte din Eden. Plaiurile, râurile, văile, pădurile... sunt lanțuri de diamante, cum ar zice un poet. Primarul Rucărului e unul dintre cei mai importanți oameni pe care i-a avut partidul, care e în toate... și în cele ce sunt. Dacă dă o adunare nea Titi la împrumutării de după nouăzeci... pune de-un Congres cu o majoritate simplă la Rucăr! Bravo lui.

Mi-am trădat un pic supărarea pricinuită de faptul că nu am fost invitați la eveniment. Corect. Așa e. Păi, nea Titi face cum fac mulți dintre cei care se miră de urâtenia presei locale. La parastasuri presa poate vine și nechemată, ce-i drept. La nenorociri, presa e rugată să vină să vadă, să intervină, să facă dreptate... Și mai vreți presă frumoasă! Păi dacă la nunți și botezuri, la iarbă verde și cer senin, la soare și pace, presa e ținută la gard, cum vreți, oameni buni, să aveți presă frumos mirositoare?

Cheia de la Hala Motor Aro e în buzunarul lui Ion Brănescu de la Podul Dâmboviței

Vânzarea Halei Motor de la ARO reprezintă o premieră care ar trebui comentată un pic. Asta și fac. Iată că la a doua strigare, când mai nimeni nu s-ar fi așteptat, a fost adjudecat un activ de mare importanță! Poate că au mai știut unii de intenția omului de afaceri de la Pitești, dar nu l-au crezut în stare să finalizeze... S-au înșelat. Ion Brănescu, originar din Podul Dâmboviței, pare de-al casei pe la Câmpulung, dar e greu de crezut că ar fi familiarizat cu activități din industria de automobile. Acest lucru nu l-ar împiedica să se asocieze cu un profesionist în domeniu, ceea ce ar duce la relansarea unor locuri de muncă în zonă. Rămâne de văzut cine va fi acesta. Deocamdată, această achiziție lasă în ceață, ca să zic așa, pe cei avizați în de-ale ARO... Brănescu a tras o carte mare și uite că a ridicat potul, spre uimirea celorlalți jucători... Noul proprietar al Halei Motor este într-adevăr cunoscut ca un lider al afacerilor imobiliare în Pitești, așa că nu ar trebui să surprindă demersul său la ARO. Mai devreme sau mai târziu, Hala Motor va primi precis o destinație industrială. E greu de crezut că Ion Brănescu și-a propus o speculație imobiliară. Este practic imposibil. Având în vedere prețul achiziției, care nu este chiar așa de mic cum pare, (mai era loc de o a treia strigare la licitație!) putem să ne gândim și la un interes foarte serios pentru dezvoltarea unei afaceri în domeniul industriei auto pe acest activ, care nu are fier vechi în el!

Cheia e la Brănescu! Rămâne de văzut cine o va folosi!

30 ianuarie 2007

ARO, jălbarii, Marița... și cheiul gârlii

Mai are vreun rost să vă reamintesc că am dat ca sigur falimentul la ARO, cu mult timp înainte? Am dat ca sigur faptul că la ARO nu o să se mai fabrice automobile în vecii vecilor. Vă mai amintiți aberațiile unor « investitori » care o dădeau cotită cu exporturi de mii de automobile în China și că, dacă vor veni ei, va crește mierea la poalele Măgurii... Cât tupeu! Doamne, darăștia v-au crezut tare proști, stimați musceleni! Iată că a venit timpul să li se vadă adevărata față, sau mai bine zis ruptura din fund... Ei, care se dădeau mari scule de bascule... nu au demonstrat decât o singură pasiune : pentru procese, pentru jalbe! Niște jălbari, contestatari de profesie. Atât. Aro e hales-bules, cum zice minoritarul...

A rămas, ca prin minune, la adăpost Fabrica de matrițe. Haita de lupi, de prădători, a rămas fără această halcă gustoasă la masă. În mod paradoxal, omul de afaceri care a reușit miracolul, Gheorghe Bulugea, are parte numai de hărțuieli! Zic paradoxal, pentru că se pare că oamenii, care au de lucru datorită acestuia, par a da semne de nemulțumire în permanență. Tipic muscelan. Dacă i se ia lui Bulugea și lasă baltă totul ? Ce-o să se întâmple ?

Punem de-un Salvați Matrița -Că s-a - mpotmolit Marița... Fac și eu haz de necazul care de obicei vine însoțit. Așa că aveți grijă, oameni buni, și mai luați aminte iară și iară de la Dacia! Uite, au negociat oamenii, s-au amenințat un pic cu greva, cu una cu alta... dar fără să se treacă nicidecum la măcar un minut de grevă. S-au înțeles sindicaliștii cu administrația și merg înainte, uite așa, să moară concurența de necaz! Și totul e « o chei »...Adică O.K.! La Câmpulung avem alt chei....al gârlii.

27 februarie 2007

Căpoșenia dintâi a musceleanului și mintea de pe urmă....

Se zice că după ce s-a confruntat cu opoziția violentă și hotărâtă a câmpulungenilor față de proiectul amplasării Castelului Peleş pe Flămânda, regele **Carol I** s-a consolat cu mutarea proiectului la Sinaia, iar locul rezervat inițial pentru construcția Castelului i-a oferit altă destinație... Este vorba despre **Scoala Normală Carol I**, grandioasă construcție, oferită cu multă generozitate muscelenilor, ca mijloc important de învățături și deșteptare de minți! Regele ar fi suferit atât de mult de pe urma refuzului câmpulungenilor, încât a găsit de cuviință că acesta s-ar fi datorat unei oareșce deficiențe cu privire la cartea de care aveau parte pe acea vreme înaintașii noștri... Școala Normală era așadar destinată luminării minților muscelene! Cîstit vorbind, se pare că totuși am rămas mai câștigați cu Școala Normală, decât cu Castelul!

Fondul problemei este însă altul. Câmpulungenii, supranumiți **mai evrei ca evreii...** sunt un pic aparte. Căpoșenia musceleană este desprinsă din personalitatea excesivă, ca o caracteristică primordială a celor născuți și crescuți de-a lungul Râului Târgului, între muscelele care așază târgul pe un câmp lung, în cea mai luminată de soare copaie din România! Și dacă mai pui că acesta e spațiul unde a descălecat *Negru Vodă*, nu mai rămâne nicio urmă de îndoială că aici s-a născut natura... Te pomenești că **Edenul** citat în **Biblie** o fi vreo bucățică din acest petec de Rai Pămîntesc! Acum înțelegeți de ce a vrut Carol I să-și așeze Castelul Peleş aici?!? Ei bine, aici nu au putut trăi nici evrei, nici țigani, nici alte minorități. Un spațiu rezervat, unde mult prea pățimașii localnici l-au înfruntat și pe REGE! Eu cred că în Muscel a fost inventat

cuvântul „venetic”! Acum mă tot gândesc... Oare regele Carol I ne-a citit corect atunci când ne-a oferit Școala Normală? Aveam nevoie de carte pentru a înțelege că nu putem rămâne la nesfârșit „**pădureți**”, după numele vechi al județului?!... Cert este că orașul care a dat cei mai mulți scriitori neamului (*Chiar nu știți?!? Dacă vreți, vorbim pe chestia asta altădată.*), unde Soarele stă mai mult ca oriunde pe cer și unde colcăie istoria de moștenirile spirituale ale cărturarilor băștinași, plătește în vremurile din care respirăm un preț parcă prea mare!

Știutori de carte (*Scrisoarea lui Neacșu! Hai că știe toată lumea...*), meșteșugari iscusiți, bravi soldați (*Pepinieră de generali!*), buni negustori, abili negociatori, iubitori de frumos, foarte spirituali și petrecăreți pe cinste, câmpulungenii nu s-au priceput niciodată la politică!!! Pentru că politica înseamnă arta de a curvășări! Minciună, imoralitate, lașitate! Așa se face politica modernă. Mentalul muscelean este incompatibil cu arealul politicii românești de azi. Și uite așa... ne-am trezit cu fabricile puse pe butuci, fără locuri de muncă, abandonați... fără a fi seduși, cu analfabeți și invadați de nomazi...

E timpul să ne revizuiim mentalitatea! Mai mult realism, mai atenți la politicieni, mai multă toleranță și mai puțin fuduli... așa, în dorul lelii, fără acoperire. Că ni se vede ruptura din fund!

30 martie 2007

Malu cu Flori sub CENUȘA ORELOR

Trăim vremuri tulburi. Parcă e ceva în atmosferă. Așa se zice pe la țară și nu numai. Ura, vrajba, disprețul sunt doar câteva dintre relele care ne bântuie. Și când descoperi totuși că există dragoste, că iubirea nu-i doar un cuvânt acolo... simți că Dumnezeu e pe-aproape. Faci pași spre nivele energetice superioare.

Prea mă dezgustă demagogia pesedistă. Hăhăitul lui Băsescu mă sperie. Becalismul mă buimăcește. Rămân năuc o vreme după ascultarea știrilor. Oare chiar o fi ceva în atmosferă?!?

M-am refugiat în niște cărți de poezii. Aici e aici! Că nici nu bănuieți voi unde vreau eu să ajung. Spiritul de publicist local m-a împins spre niște scrieri de-ale unui cunoscut muscelan. Condei pe cât de simplu, pe atât de profund. Pe cât de natural, pe atât de sincer. Versuri scrise sub imperiul unei adânci trăiri sentimentale.

CENUȘA ORELOR- sintagmă cu mare încărcătură filozofică. În această carte este evocată dragostea față de părinți, față de frați, față de semenii. Autorul iubește țăranul din toată ființa. Pentru că tatăl său este țăranul desăvârșit. Care a fost, este și va fi. „**Bun părinte Nicolae-tată . / Sfânt țăran încărunțit cu știre...**”

Întâlnirea cu tata este prezentată sub semnul cenușii orelor. „**E semn că focul o s-apună/ Degeaba arzi un lemn de soi,/ În fața vremii orice mână / Va fi pământului gunoi.**” O împăcare cu timpul, cu arderile inevitabile, conștient că cenușa se va așterne curând în sobă, chiar dacă punem cele mai de soi lemne... Câți dintre parveniții vremurilor sunt coștienți de acest crud,

dar dumnezeiesc adevăr?! „**Obosit de-atâta mers / Și cu dorul de o seamă / Am venit la tine mamă, / Cu miros de mere-n vers...**” O mostră de regăsire angelică.

„**Lipsesc bătrânii. Poate de aceea / Ne-am hotărât să-mbătrânim nițel.**” O constatare în căutarea unei rădăcini... *Femeia rădăcină!* Uluitoare figură de stil. Superbă punere în scenă. „**Aici m-am născut: flacăra vie a pământului.... / Aici am trăit: mamă, tată, frați și surori....**” Așa este preaslăvită ideea de neam. Simplu și curat. Iubitor de anotimpuri, poetul definește adolescența prin patru versuri incendiare: „**Mi-a mai rămas din vara ce trecu / O urmă de petale peste ploape / Și iarba încâlcită pe-unde tu / Treceai în mers cu legănări de ape.**” Nu uită în demersul său statornic să-și evoce bunicul. Dar ceva cu adevărat special am găsit în elogiile aduse unei categorii profesionale. E foarte greu să scrii așa ceva fără să fii prozaic... Și totuși el reușește să dea aroma poetică printr-o mărturisire trăită: „**Al zilelor noastre Prometeu**” / *Smulgi adâncului scânteia....*” V-ați prins despre cine e vorba?

Vă mai dau o mostră din volumul său de debut,
FLORI DE MINĂ:

„**Am găsit această floare / Printre straturi de carbune; / Simt cum se înalță-n aer / Un parfum din altă lume.**”

Dacă ați avut răbdare să parcurgeți acest articol, înseamnă că sunteți într-una din zilele bune ale dumneavoastră, stimate cititor. Felicitări! Sunteți un om, cel puțin la fel de bun, la fel de talentat, la fel de sincer și iubitor de părinți ca poetul comentat de mine. Un comentariu gazetăresc. Hai să vă spun! E vorba despre **Ilie Scarlat**, autor a trei volume de poezie, peste care am dat zilele acestea. Le rătăcisem printr-un raft de

biblioteca... Un **Ilie Scarlat** așa cum e el de fapt! De la **Malu cu Flori** ! Ce frumos sună acest **MALU CU FLORI!**

P.S. Nu este o potrivire de nume! E vorba despre același Ilie Scarlat, lider de sindicat, militant politic, licențiat în istorie și drept juridic. Familist de Câmpulung, via Jugur, Poenari și poet de **Malu cu Flori!**

4 mai 2007

POMPE FUNEBRE!

Investiție de succes

Cu mare pompă, mai întâi a căzut Grulenu! S-a dat de-a berbeleaca, pe rând, cu pompe mari, mai toată industria locală! Cu mari pompe! ARO chiar nu mai e! Poate că nu v-ați prins încă! Chiar nu mai e! INVESTITORII așteptați cu pompe au dat târcoale și iar au dat târcoale și au tot dat târcoale... Și uite așa au rămas fără târcoale, că le-au tot dat...! Cu mare pompă!

Locuri de muncă... hai să fim serioși! Păi, într-un oraș în care prosperă doar televiziunea prin cablu, mai vreți să ne facem timp și de muncă?! Ce locuri de muncă? La mare preț sunt locurile de veci! Că a venit în sfârșit, cu mare pompă, un investitor adevărat la Câmpulung! La intrarea în oraș, dinspre Pitești, îmi izbesc privirile de un panou, care îl eclipsează pe ăla cu Pristavu! Cu mare pompă s-a investit la Câmpulung în ceva care cu adevărat merge! O firmă de POMPE FUNEBRE! Nu e nici o vrăjeală ! Nici măcar umor negru! Este pură realitate! Funebră, ce-i drept! Dar cu POMPE! La Câmpulung! Orașul dricurilor și al cailor mascați !

16 aprilie 2007

Lumini muscelene la Vidraru...

1967-2007, 40 de ani de la punerea în funcțiune a Uzinei Hidroelectrice de la Barajul Vidraru! Baraj construit între anii 1961-1966 pe cursul Argeșului într-o vale devenită celebră deja în lumea hidroenergeticii naționale și mondiale. Valea Argeșului a fost împodobită cu o lucrare monumentală, un baraj care la vremea lui ocupa locul cinci în Europa și al nouălea în lume. Hidroenergetica mondială își are o capitală și la Curtea de Argeș. La Vidraru, directorul Constantin Ivan, dă mâna la această aniversare cu istoria! Am reținut mesajul său în „ARC PESTE TIMP”:

„După 40 de ani, amenajarea Vidraru rămâne o forță hidroenergetică dăruită de o generație pentru alte generații.

Această minune a omului a deschis pe Valea Argeșului o ambiție tehnică denumită cascadă de hidrocentrale cu oglinzi pe apă.

Legătura dintre generații este transmisă prin istorie, tradiții și apă, apa fiind esența și farmecul vieții.

Tumultul apei dă gingășie, lumină și căldură, iar taina puterii sale nestăvilite trebuie să o stăpânim noi.”

Se desprind câteva trăsături esențiale ale semnatarului rândurilor de mai sus: *sensibilitate, energie responsabilitate*. Acesta e directorul **Costică Ivan**, un prieten de-al meu, manager cu talent născut din lumini muscelene...!

**Oameni întâlniți pe
eșichierul vremurilor**

Am cunoscut la viața mea oameni mari. Toți pe care i-am cunoscut sunt la fel de mari.

Mi-a fost dat să dialoghez, față în față, cu toți președinții postdecembriști ai României.

Ion Iliescu se distinge prin tact și fluentă. L-am simțit aura de echilibrist în arena politicului. Școala comunistă l-a tonifiat. Dizidența prin care a trecut l-a versat. Uite că rămâne în istorie pe multe pagini...

Pe **Emil Constantinescu** l-am cunoscut la Cumpătu, înainte de a câștiga alegerile din 1996. L-am sfătuit să fie mai popular în mesajele către popor. După câteva schimburi de replici în contradictoriu, a zis că se retrage de la candidatură... « Candidează dumneata în locul meu! » Așa mi-a replicat pe final, vădit nervos. Ușor labil, fără forță de politician de cursă lungă. Intelectual rasat, dar mult prea naiv pentru vremurile acestea.

Despre **Traian Băsescu** am scris la greu... Mi l-a prezentat Adrian Păunescu la Palatul Elisabeta, unde mă aflam la aniversarea a 2000 de numere ale cotidianului Adevărul. Prin primăvara lui 1998. Imprevizibil, total nonconformist, abil și extrem de șiret. Își atinge scopurile cu orice preț, fără scrupule. Este însă un român cu dragoste de țară. Este sensibil, sincer, nu joacă teatru.

Am să continuu să vorbesc telegrafic despre oameni pe care i-am cunoscut, și acum, la închiderea ediției, îmi trec prin minte.

Gheorghe Badea este un mare manager. A reușit să supraviețuiască prin labirintul unei tranziții în care mulți s-au rătăcit. Gheorghe Badea este foarte legat de Dacia. Are școala Dacia, care l-a ajutat să răzbească în afaceri, făcând performanță de prima divizie! Grupul de

Componente Industriale Pitești este concepția acestui om, cu care, atunci când mă văd, comunic pe o lungime de undă specială. Sincer, echilibrat și tonic, modest și foarte inteligent, drept judecător al vremurilor, Gheorghe Badea este în primul rând un mare om și abia apoi un milionar de top, FĂRĂ IMPLICAȚII POLITICE.

Ion Giuvelcă a făcut istorie în industria auto românească, alături de mulți alți titani. Pregătesc o carte cu aceștia. Directorul Ion Giuvelcă s-a remarcat prin rigoare și disciplină, tenacitate și seriozitate. M-a prins de multe ori seara la taclale în biroul domniei sale de la ARO. Regretata doamnă Ariciu (Giuvelcă)- Dumnezeu să o odihnească! - îi era foarte aproape și a simțit că demersurile mele publicistice, la adresa ARO și a directorului Giuvelcă, sunt de bună credință. Asista la taifasuri politice sau pe teme ARO, până noaptea târziu, la domiciliul familiei Giuvelcă, din Câmpulung, unde eram primit cu mare generozitate. Odată am plecat acasă cu un cașcaval afumat dăruit chiar de doamna Giuvelcă.

ARO nu ar fi intrat în faliment dacă nu pleca Ion Giuvelcă!

Despre **Iustin Preoteasa** am scris destul de des. Pentru că e muscelan de-al meu, pentru că a fost un director de valoare la ARO, pentru că este băiatul celei mai iubite dintre învățătoare- învățătoarea mea, doamna Alexandrina Preoteasa, pentru că este un mare om.

Mihaela Bădescu este sora lui Iustin Preoteasa. Și nu numai. O profesionistă cum rar se va mai vedea prin Câmpulung. Caracter puternic, tenace, sensibilă, simț al umorului de excepție, inteligență, sinceritate și mult farmec.

Mihai Năstăsoiu mi-a fost coleg de liceu. Iubesc toți colegii la fel. Îmi propun să scriu despre absolut toți. Năstăsoiu îmi vine în minte acum. Am împărțit șefia de clasă cu el. Eu am început și el a terminat. Haios cum nu se poate, organizat, chibzuit, manager nativ, profund, scriitor și cu mult bun simț. Năstăsoiu e din Curtea de

Argeș. În timpul liceului eram preferatul mamei lui, ca prieten. « *Băiatul ăsta să mai vină pe la tine, pentru că mănâncă tot ce-i dau!* », zicea mama sa, o frumoasă, tânără și elegantă doamnă, căreia îi promis că mănânc tot și acum, dacă ajung pe la familia Năstăsoiu, din Curtea de Argeș.

Liviu Iliescu, patronul de la Cornul Vânătorului, mă prezintă ca prieten de-al său. Ce poate fi mai onorant, decât să te recunoască de prieten un om de asemenea calibru ?? Ce-a făcut Liviu Iliescu la Complexul turistic din pădurea Trivale, Cornul Vânătorului, se numește simplu : LECȚIE DE ALIMENTAȚIE PUBLICĂ și TURISM.

Un alt Iliescu, **Doru Iliescu** m-a copleșit întotdeauna cu punctualitatea, talentul de lucru cu oamenii și calmitatea domniei sale. N-ai crede că un om sensibil ca acesta poate conduce A.D.P.- ul unui Pitești atât de mare! Are rasă ! Se vede că este licențiat în științe umane.

De **Constantin Stroe** se leagă o parte a destinului meu. Am scris mult, dar mai e loc de mult mai mult pe acest subiect: CONSTANTIN STROE.

Tot Constantin este și Nicolescu. Un **Constantin Nicolescu** la care am avut intrare liberă, dar cu o « etichetă » de care nu am putut scăpa... Mi-am dorit și sper că am reușit să fiu echilibrat și să joc decent, onorabil, în ambele « birouri » ale Constantinilor, ca să mă exprim metaforic... Cred că nu am reușit să conving de sinceritate deplină nici pe unul, nici pe celălalt... Continuu să îi respect pe amândoi și mă încăpățânez să cred că se pot completa de minune, și împreună ar putea conduce o țară. Poate că au și făcut-o...

Doamna **Zamfira Pârlici**, mama și soacra bunilor mei prieteni de familie, dr. Cioroiu, a încetat din viață la o vârstă respectabilă. Nimic deosebit. Dar distinsa doamnă, înainte de a pleca, și-a rânduit foarte energic toată ceremonia de înmormântare. Mai rar... A dat directive clare, comenzi ferme. Ce să conțină meniul de parastas,

cum să fie îmbrăcată, cine să vină și cine să nu vină la pomană, etc... Abia apoi s-a stins, întru cele veșnice. Am pierdut un cititor fidel al articolelor mele de fond.

Adrian Danciu mi-a zis pe un ton înfundat, tăios, să-mi țin biroul mai departe de al lui, că-l deranjez... Asta se întâmpla când m-am instalat, ca proaspăt coleg de serviciu cu el, la Centrala Industrială de Automobile Pitești. Vroiam să-mi mut biroul mai spre lumină..., dar Adrian Danciu m-a stopat fără replică! Îi eram nesuferit la prima vedere. Mi se întâmplă... Dar ne-am împrietenit foarte repede. Mi se întâmplă... Cu siguranță este cel mai vechi prieten al meu. E un tip extrem de complex. A răzbit în afaceri, dar el e făcut mai mult pentru artă. Când am citit prima lui piesă de teatru, prin 1986, nu aveam cultura necesară să pricep totul... Poate că nici acum. Omul ăsta are literatură de sertar de mare valoare! El a făcut primul ziar privat din Argeș. S-a numit Concret. Am lucrat alături de Danciu o vreme bună.

Dumitru Tomescu, zis Scânteie, mi-a fost șef la C.I.A.P. Ce om! Adevărată scânteie! A ținut arderea la nivel de bord al Uzinei Dacia, multă vreme. Ambițios fără margini, inteligent foc și cu un suflet de aur. Am mare respect pentru acest om.

Că veni vorba de foștii mei șefi, ar trebui să-l pomenesc și pe **Mihai Breazu**, primul meu șef de la Miercurea Ciuc. Am ajuns acolo stagiar. Breazu m-a ajutat foarte mult. Un suflet mare!

Horia Osipov mi-a marcat caracterul. M-a modelat. M-a călit. Un inginer de excepție, cu rigoare și exigență de neamț.

Constantin Gorneanu, inginer și ofițer de carieră, s-a purtat cu mine mai degrabă ca un coleg, decât ca și cu un subaltern. Un om de mare ispravă, ager la minte și sufletist. Cu el am dus-o pe nevastă-mea la maternitate, când a născut.

Mi-a fost șef și **Oliviu Păun**, inginer de mare calibru, cu stofă de mare artist. Fiul celebrului profesor

Zenovie Păun, Oliviu a « inventat » adevărata brigadă artistică în studențimea piteșeană. Cunoscătorii știu de ce...

Tare mult mi-ar plăcea să o revăd pe doamna **Buzatu** de la Sindicat. Domnul **Țolescu** ar trebui să știe de dânsa. Am să-l întreb.

Petrică Buzoianu, din Mioveni, **Ion Pițigoi** și **Călin Ion** sunt vechi prieteni de pe tărâmul artistic. Primul, supranumit și « regele merdenelelor », mi-a fost coleg la grupul satiric « Radical », creat de subsemnatul în 1984, după venirea de la Miercurea Ciuc, unde înfiinșasem grupul satiric al Întreprinderii de Tractoare Miercurea Ciuc. **Tudora Petrișor**, **Ion Ladner**, **Doru Ciobanu**, **Viorel Moiceanu**, **Adriana Ghemeș**, **Mitică Voicu**, **Mugurel** și marele **Nae Constantin** mi-au fost colegi de grup. Împreună, cu textul și regia mea, am susținut zeci și sute de spectacole. Am fi avut tot atâtea motive să ne dăm dizidenți... Dar nu ne stă în caracter.

Florin Toma mi-a rămas bun prieten de pe vremea liceului, când ne băteam la șah. Eu m-am lăsat de șah imediat după revoluție. Florin Toma a ajuns maestru și apoi s-a apucat de tenis de masă. Face performanță!

La capitolul șahiști prieteni, am un loc special pentru **Marcel Zavrăgiu**, actualmente **Rădulescu**. O figură de om. Geniu. Rar o așa inteligență. E normal... doar e șahist. Desigur îl băteam și pe el, ca și pe Florin Toma. Dar mă băteau și ei. Am avut multe performanțe împreună, sub bagheta regretatului **Grigore Varabiescu**, tatăl maestrului **George Varabiescu**.

Tot prin șah l-am cunoscut și pe bunul prieten **Costel Darăgiu**, care mi-a fost multă vreme ca un frate mai mare. Un tip foarte interesant. Cu ajutorul lui primeam de muncă în vacanțe pe la măsurători topografice. Frații **Nenciulescu** jucau șah de mare forță. **Silviu** și **Nicoleta**. Nea **Jantea Nicolae** a fost un mare tătic al șahiștilor argeșeni. Foarte sârguincios și bun organizator de competiții. **Ion Călinoiu**, alt mare pasionat de șah.

Tudor Mircea era mort după șah. Lăsa baltă și gestiunea, pentru o partidă de șah. Datorită lui am organizat, cu un succes imens, cea mai mare competiție de șah din istoria Argeșului, Festivalul Dacia. Și uite că mi-am adus aminte și de nea **Ilie Fețeanu**, regele sportului pe platforma Dacia.

Ion Georgescu, primar de Mioveni, a băgat echipa de fotbal în prima divizie! Face istorie la Mioveni ! Omul acesta are un destin special. Nu-i de ici de colo să fii primar în orașul constructorilor de Dacii. Secretul său constă tot în școala Dacia! O are! Sper să-l păstrez de prieten. E un om cu suflet ales. A avut noroc Mioveniul cu Ion Georgescu.

Doamna **Ileana Cumpenașu** a fost învățătoarea fiicei mele. Ce femeie ambițioasă! A scos untul din copii. Am certat-o un pic, pentru că suprima orele de educație fizică, în favoarea celor de limba română și de matematică... N-am vrut s-o supăr. Îmi pare așa de rău! E o femeie minunată! O învățătoare emerită.

George Bălan a fost unul dintre cei mai competenți primari ai Câmpulungului. Mi-a rămas prieten. Sunt tare bucuros pe chestia asta. E un om de caracter. De cursă lungă. Are stofă de lider. lubește oamenii, ceea ce e un lucru extraordinar.

Liviu Țâroiu mă felicită de sărbători. O ia mereu înaintea mea. Un tip foarte destupat la minte, destins și foarte priceput în management industrial. Lucrează în echipa patronului **Gheorghe Bulugea** cu care nu prea am apucat să comunic, dar despre care am numai vorbe de bine.

Costică Despina și soția lui **Angela** sunt buni prieteni ai mei. Foarte spirituali amândoi. Despina este unul dintre cei mai sinceri oameni pe care i-am cunoscut în viața mea. Și e și unul dintre cei mai buni prieteni.

Gigi Răducanu mi-a oficiat toate « evenimentele religioase » din viață, de după botezul meu... M-a cununat, mi-a botezat fata, a fost la slujba de

înmormântare a tatălui meu... Dar înainte de toate, îmi este bun prieten. Cunosc mulți preoți, dar el este unul dintre cei mai bine pregătiți profesional.

Nicolae Brânzea rămâne pentru mine tot ministru. A fost cel mai bun ministru al cultelor pe care l-a avut România! Acum avem șansa de a fi vicarul Episcopiei Argeșului și Muscelului. Pe Conferențiar Univ. Dr. Nicolae Brânzea îl văd ca mâine cel puțin prorector al Universității din Pitești.

Gheorghe Secară este un rector controversat, poate și din cauza bunătății sale... Unii i-ar zice slăbiciune, lipsă de hotărâre... Eu l-am cunoscut mai bine și pot scrie negru pe alb că e un om cu suflet mare, care muncește enorm și, dacă a fost și este rector la această Universitate, înseamnă că Dumnezeu a vrut să-l răsplătească pentru bunătatea sa. Și că merită.

Am un respect deosebit pentru decanul de la teologie, **Ion Popescu**. O somitate!

Sunt prieten și cu **Octavian Gruioniu**, un filozof universitar, care și-a descoperit spiritul de întreprinzător. Mă bate la cap să nu trândăvesc în rețeaua de distribuție FLP, cu produsele Aloe Vera... E managerul meu! Să trăiți șefu!

Ștefan Trâmbaciu e cel mai tare universitar din Pitești, dat de Câmpulung. Are stofă de manager. Face de toate. Și e dîtama profesorul! Sunt onorat să-l pun cel puțin pe lista de cunoștințe, dacă nu chiar la amici.

Despre **Ion Tabacu** am vorbit separat. El e tatăl ingineriei de azi din Universitatea din Pitești. Mi-a fost profesor! Poate că merită oricând să aibă cel puțin un mandat de rector. Numai să vrea. Știu că nu prea vrea.

Primarul **Gheorghică Boțârcă**, de la Topoloveni, mi-e prieten vechi. Om de mare omenie, cu o putere de muncă ieșită din comun. Acțiune și fermitate! Acestea par

a fi secretele domniei sale, cu care iese învingător din orice luptă.

Tot primar, tot prieten și cu un caracter puternic, fire sensibilă și suflet cât Barajul Vidraru... este **Gheorghe Nicuț**. Nu s-a găsit și nu se va găsi curând un primar mai bun pentru Curtea de Argeș.

Corin Boian este un tip special. Tenacitate, maestru în afaceri, foarte calculat, cu o ambiție de nezdruncinat. Aceasta e marca Boian! O are alături pe distinsa doamna **Cristina Diculescu**, cu care face poate cea mai performantă echipă din țară. Și pe deasupra o familie. Am lucrat o vreme scurtă cu dâșii. Sunt oameni de onoare, cu mult bun simț.

Daniel Barbu mi-a fost aproape mereu, de când l-am întâlnit în redacția de la Ziarul de Azi. Este cel mai bun redactor sportv din județ și poate chiar din țară. Muncește enorm pentru a ține pe picioare un ziar de mare tiraj. Este de departe cel mai bun redactor-șef pe care l-a avut Societatea Argeșeană.

Cristi Cocea este editorialistul pe care eu îl apreciez cel mai mult. Îl respect de asemenea foarte mult pentru profesionalism pe **Gabriel Grigore**. El îmi este bun prieten, alături de **Cristian Vasile**, jumătate rucărean, muscelan de-al meu.

La Evenimentul Muscelan am niște fete deosebite cu care colaborez câteodată. **Magda** și **Larisa** sunt preferatele mele. Le cam chinuie patronul **Paul Vișan**, cu exigența lui, dar ele au reușit să răzbată.

Că veni vorba de Câmpulung, mi-am adus aminte de preotul dr. **Ștefan Ștefănescu**, fost consilier cultural la Episcopia Argeșului și Muscelului. Am lucrat împreună pentru « Comorile Argeșului », sub binecuvântarea **P.S. Calinic**, Episcop al Argeșului și Muscelului. Episcopul Calinic este pus de mine în capul listei, sau mai bine zis în capul sufletului. Cu litere de aur. Plecăciune, Preasfințite!

Protopopul **Jenică Matei** de la Câmpulung are un

mare suflet de muscelean cu care cred că l-a sensibilizat și pe Dumnezeu.

Nea **Nae Diaconu** a fost unul dintre cele mai pitorești suflete cu sevă musceleană pe care le-am cunoscut. De-o complexitate aparte, nea **Nae Diaconu**, dascăl « cu statuie » în altarul învățământului din micul paradis Vlădești, avea un farmec special. Îi plăcea să știe că are prieteni de forță, cu relații, cunoscători de oameni. Purta permanent cartea mea de vizită în portofel. Avea o poftă de viață cum rar mai găsești în vremurile noastre. Era tare curios să vadă pe unde stau la Pitești, iar eu sunt fericit că am reușit să-l iau odată pe la mine. Am stat la taclale, i-am dat noua mea carte de vizită și ne-am despărțit îmbrățișându-ne. La vreun an s-a despărțit definitiv de toată lumea. Mai devreme decât și-ar fi dorit, cu siguranță. Mă apela cu « Nicușoare », cum numai tata o făcea. Mă știa de copil, de pe vremea când venea cu câte un sac de nuci la Mircea, fiul cel mic al domniei sale, care stătea în gazdă la ai mei, la Câmpulung, în vremea liceului. **Mircea Diaconu**, actorul ! Mare tată, mare actor ! Mari oameni !

Profesorul **Virgil Martinescu** mi-a fost coleg de redacție la PULSUL ARGEȘULUI. În calitate de director, l-am numit secretar general de redacție. Nu e altul mai bun.

Costică Diaconescu este un om atât de mare, încât abia încapă între copertele acestor scrieri modeste. E din Beleți-Negrești. Liberal adevărat, om de aleasă ținută intelectuală. Cel mai deștept consilier pe care îl are comuna. Și cel mai deștept cetățean al comunei. Exemplu de caracter, voință și forță de viață.

Gil Pristavu este un patron foarte special. Câmpulungul începe cu el... Pe cât e de puternic în afaceri, pe atât de modest este. Pasiunea lui, tenisul de masă, îl ține mereu tânăr, ca un adolescent. El chiar se poartă ca un adolescent. Și ce patron e! Poate cel mai

tare din Muscel. M-a prins copilăria prin Grădina Mersi, alături de el, sus în deal, la Clubul Voința!

Îmi place foarte mult echipa de la Comunicare Dacia. **Silviu Sepciu**, șeful Serviciului de Presă, este de o finețe incredibilă, pentru o astfel de responsabilitate, unde uzura psihică este copleșitoare. El rămâne constant același. Blând la vorbă, dar extrem de riguros la faptă... ca să zic așa... Chiar aprig. Extrem de bine organizat. Un purtător de cuvânt european, de origine română... Prietenia cu el mă onorează. **Tatiana, Ioana, Monica** și celelalte fete sunt nu numai orbitor de frumoase, dar sunt și izbitor de inteligente! Cum le-or fi găsit franceziiăștia de la Renault?!?... Nu știu! Directorul **Liviu Ion** este impecabil. Nu-l scoți de pe șine nici cu bomba! Ceas! Artist! Asta mai ales. Un talent cum rar se poate găsi pentru o astfel de funcție. Și vine după o franțuzoaică „made in Renault”. Misiune extrem de dificilă, trecută cu brio.

Era să uit de **Anelisse** (o îndrăzneță creatoare de modă), pe cât de nonconformistă în vestimentație, pe atât de riguroasă, conservatoare, fidelă în relațiile de familie. Răzbate cam în tot ceea ce își propune. Ne mai ciondănim câteodată, dar am rămas prieteni.

M-a fascinat din prima o jurnalistă cu care am avut șansa să colaborez, dar din păcate mult prea puțin. E vorba despre o jurnalistă de televiziune. **Dana Grecu** era cea mai bună din Pitești! A ajuns una dintre cele mai bune din România. Pentru că a fost „nevoită” să plece la București. Adevărul este că era prea mare pentru Pitești.

De la Uzina Dacia am sute de prieteni în minte... L-aș nominaliza totuși pe rigurosul, ambițiosul, dar mai ales pitorescul **Constantin Gorun**. Nu l-a vrut Mioveniul primar! Și nici nu știe ce a pierdut!

De prin Mioveni nu-l pot lăsa pe dinafara acestei pagini pe **Gogu Stoica**. N-am pus termopane de la el...Poate i-o fi trecut supărarea. Mi-e dor de-un șpriț la Racovița.

Florin Tănase și **Marian Sima** sunt doi dintre cei mai aprigi oameni de afaceri din Mioveni. Au intrat în focul comerțului cu piese auto și nu s-au ars! Sunt buni! Poate cei mai buni. Și pe deasupra au rămas oameni de treabă, fără fumuri sau avioane în cap. Bravo!

Ar mai fi la Mioveni și domnul **Glišcă**. L-am cunoscut personal și pot mărturisi că e un om normal, nu se dă deloc mare , cum se mai vorbește prin târg.

Mircea Andreescu este cel mai bun jurist pe care l-am cunoscut. Un boem. Iubește arta. Citește și știe multă filozofie. E tobă de carte. Rasat. Un pedant. Ce bine că mi-e prieten. Ca și **Andrei Pistică**. Altă figură de pus în ramă!

Ducu Gheorghescu e un artist fotograf de talie mondială. Nu glumesc. Colaborez cu el.

Gusti Dima e cel mai tare medic militar, iar **Raul Miclăuș** e cel mai tare director de bancă. Au cele mai tari neveste, **Alina** și respectiv **Mara** și cei mai frumoși și deștepți copii. Pentru că sunt finii mei!

Ion Horia Gliniastei a fost unul dintre cei mai mari gazetari născuți în Argeș. Mai degrabă scriitor! Originar din Conțești, nea Horică era cu adevărat „șucar”, așa cum îi plăcea lui să le parlească...Dumnezeu să-l odihnească.
Vezi nea Horică, am încheiat cartea cu matală!

OPIS DE NUME

A

Alexandru Andrei- 257
Alina- 337
Andreescu Mircea- 337
Andrei Călin- 209, 262
Anelisse- 336
Anghel Sorin- 256
Apostu- 290, 297, 298
Armanaschi Giulio- 111, 112, 179, 211

B

Badea Dogaru- 257
Badea Gheorghe- 57, 328
Badea Mircea- 124
Banzea Gheorghe- 209
Barață Marilena- 176
Barbu Anca- 25, 34, 42
Barbu Daniel- 15, 334
Barbu Gheorghe- 57, 190, 191
Bădescu Mihaela- 328
Bălan George- 332
Bănică- 257
Băsescu Traian- 23, 24, 26, 44, 45, 46, 47, 61, 64, 73, 93, 103, 116, 128, 134, 137, 138, 148, 151, 156, 159, 164, 188, 197, 202, 210, 215, 216, 218, 223, 246, 247, 248, 249, 259, 264, 267, 272, 289, 316, 321, 327
Becali Gigi- 26, 35, 40, 42, 45, 95, 100, 101, 103, 126, 147, 189, 246, 247, 248, 264, 267, 285, 286
Berechet Nicolae- 51
Boc Emil- 64
Boian Corin- 334
Bolot Herve- 251
Boțârcă Gheorghită- 56, 334
Boureanu Cristian- 57, 162, 181, 209
Bratu – 34, 84

Brănescu Ion- 317
Brătianu Matei- 229
Brânzea Nicolae- 333
Breazu Mihai- 330
Brucan Silviu- 9, 253
Burcea- 256, 257
Bulugea Gheorghe- 300, 318, 332
Buzatu- 331
Buzoianu Petrică- 331

C

Calinic- 15, 54, 335
Călinoiu Ion- 332
Cârstoiu Ion- 30, 42, 56, 64, 181
Cârstoiu Ion- 44, 64, 289
Ceaușescu Nicolae- 23, 36, 38, 39, 63, 77, 123, 147, 148, 149, 156, 163, 205, 206, 207, 259, 260, 266
Chirleşan Dumitru- 57
Ciobanu Doru- 331
Cioran Emil- 21, 22, 24, 158, 260
Cioroiu- 330
Cocea Cristi- 145, 146, 334
Colfescu Monica- 114, 236
Constantin Nae- 331
Constantinescu Emil- 207, 327
Copos George- 17, 26, 30, 100, 101, 103, 151, 238
Cumpenașu Ileana- 332

D

Dacia- 21, 22, 30, 31, 49, 50, 58, 61, 68, 71, 72, 121, 122, 132, 171, 172, 212, 213, 219, 220, 221, 224, 225, 229, 230, 231, 234, 235, 240, 242, 243, 244, 245, 251, 257, 278, 290, 291, 295, 296, 299, 306, 314, 315, 316, 318, 328, 330, 332, 336
Dana Grecu- 336
Danciu Adrian- 330
Daragiu Costel- 331
Dâmboianu Costel- 273

Despina Angela- 332
Despina Costică- 332, 333
Diaconu Mircea- 335
Diaconu Nae- 335
Diaconescu Costică- 335
Diculescu Cristina- 334
Dima Gusti- 337
Dincă Ion- 205, 206
Dinescu Mircea- 188, 215
Dobrin Nicolae- 78, 79, 190
Ducă Marian- 185
Ducu Gheorghescu- 337
Dumitrașcu Jean- 236
Dumitrescu Geta- 256

E

Esteve Christian- 229, 295
Enoiu- 301

F

Fourmont François- 49, 71, 72, 122, 220, 224, 225, 230, 235,
240, 245, 295, 296
Fătuloiu Dan Valentin- 51
Fețeanu Ilie- 332

G

Gagiu Liliana- 42, 56
Gava Cristian- 199
Georgescu Ion- 56, 70, 228, 332
Ghemeș Adriana- 331
Gherghina- 256
Ghons Carlos- 234
Giuvelcă Ion- 328
Glișcă- 337
Golescu Mihai- 238, 239
Goran Florian- 30
Gore- 273

Gorneanu Constantin- 330
Gorun Constantin- 337
Grigore Gabriel- 15, 334
Gruioniu Octavian- 333

H

Hurezeanu Emil- 123

I

Ianiț- 256
Ilea Aurel- 30
Iliescu Doru- 114, 236, 329
Iliescu Ion- 151, 215, 216, 327
Iliescu Liviu- 329
Ilina Liliana- 256
Ilovici- 257
Ioana- 336
Ioasaf- 16, 174, 263
Ion Călin- 331
Ion Horia Gliniastei- 337
Ion Liviu- 172, 336
Ioniță Marin – 255
Iordache Ion- 21, 89
Isărescu Mugur- 248
Ivan Constantin- 184, 325

K

Kadar Ianos- 259

L

Ladner Ion- 331
Larisa- 334
Lăzărescu Dan Amadeo- 202
Letiția- 256
Logan- 68, 121, 132, 133, 171, 212, 224, 234, 235, 242, 243,
244, 245, 199, 306

M

Magda- 334
Mancini Danielle- 211
Mara-337
Maria - 69
Martinescu Virgil- 335
Matea Nicolae- 57
Matei Jenică- 284, 335
Măgureanu Virgil- 307
Mănescu Vasile- 273
Mânzână Ion- 42, 57
Menard Luc-Alexandre- 234, 245
Miclăuș Raul- 337
Militaru Nicolae- 166, 167
Miluț- 23
Mircea Tudor- 332
Miutescu- 73, 181, 209
Moiceanu Viorel- 331
Monica- 336
Mugurel- 331
Muscă Mona- 159, 181

N

Naghi Victor- 30, 31, 176, 279, 280, 294, 312
Năstase Adrian- 17, 26, 45, 47, 63, 64, 77, 101, 151, 189, 289, 292
Năstase Lavinia- 42
Năstăsoiu Mihai- 328, 329
Nedelcioiu Stelică- 257
Neguș- 35, 42
Neguț Constantin- 176
Nenciulescu Nicoleta- 332
Nenciulescu Silviu- 332
Nicolae Jantea- 332
Nicolaescu Eugen- 197
Nicolescu Constantin- 30, 56, 81, 116, 238, 283, 293, 329
Nicuț Gheorghe- 56, 185, 209, 334

O

Orban Leonard- 197
Orban Ludovic- 64
Orjanu Marian- 51, 52
Osipov Horia- 330

P

Pacepa- 155
Paler Octavian- 305
Patriciu Dinu- 26, 44, 46, 64, 151, 181, 189, 264, 289
Pavelescu Nicolae- 21
Păun Oliviu- 331
Păun Zenovie- 331
Păunescu Adrian- 327
Păunescu Ion- 82, 83
Pârlici Zamfira- 330
Pendiuc Gabriela- 173
Pendiuc Tudor- 12, 16, 19, 36, 37, 42, 43, 56, 113, 114, 115, 116, 173, 236, 237
Penescu Cornel- 170
Perez John- 293
Petrescu Nicolae- 256
Petrișor Tudora- 331
Piacenza Sergio- 211
Pițigoi Ion- 331
Pisică Andrei- 337
Popa- 34
Popa Petre- 175, 176
Popescu Cristian Tudor- 123, 124
Popescu Denisa- 75
Popescu Ion- 30, 333
Postelnicescu Marius- 183
Preoteasa Alexandrina- 328
Preoteasa Iustin- 197, 293, 307, 328
Pristavu Gigi- 271, 272, 280, 283, 300, 324, 336
Prodi Romano- 210, 211

Puiu Alexandru- 57

Puiu Ovidiu- 57

R

Radu George- 283

Răducanu Gigi- 333

Rădulescu Marcel- 331

Roman Petre- 207, 216

S

Sachelarie Mihai- 75

Sălan Nicolae- 256

Sârbu Daciana- 57

Scarlat Ilie- 282, 322, 323

Schiaucu Paul- 58, 59

Schwaitzer Louis- 229, 234

Secară Gheorghe- 333

Sechelariu Dumitru- 282

Sepciu Silviu- 336

Sima Marian-337

Stănescu Sorin Roșca- 44

Stoica Gogu- 337

Stoica Valeriu- 181

Stolojan Teodor- 44, 181

Stroe Constantin- 30, 61, 71, 72, 116, 229, 230, 240, 295, 316, 329

Ș

Șandru Lavinia- 9, 42

Ștefănescu Margareta- 256

Ștefănescu Ștefan- 334

T

Tabacu Ion- 57, 121, 122, 333

Talpeș Ioan- 188

Tatiana- 336

Tănase Florin-337

Tăriceanu Călin Popescu- 26, 44, 58, 64, 103, 116, 149, 162, 197, 202, 210, 212, 215, 216, 223, 240, 246, 264, 289
Teo- 257
Teodorescu Dan- 114, 236
Tismăneanu- 203, 207
Toma Florin- 331
Tomescu Dumitru- 330
Trâmbaciu Ștefan- 333
Tudor Corneliu Vadim- 26, 40, 45, 148, 151, 247, 286
Turcu Liviu- 188

Ț

Țăroiu Liviu- 332
Țolescu- 331

U

Udrea Elena- 26, 44, 46, 64, 73, 92, 116, 137, 138, 207, 215, 247, 259, 272, 289, 292, 316

V

Valin Simon- 230
Varabiescu George- 331
Varabiescu Grigore- 331
Vasile Cristian- 334
Văcăroiu Nicolae- 56, 61, 160, 238
Vântu Sorin Ovidiu- 47, 189, 264
Vișan Paul- 152, 287, 288, 297, 334
Voicu Mitică- 42, 331
Voiculescu Dan- 46, 47, 151
Vosgian Varujan- 197

LOGAN

Detalii rafinate. Motorizare superioară.
Logan Prestige

Vocea Clientului: 0248 500 000 www.dacia.ro

DACIA
groupe Renault

IMSAT Muntenia

Sediu : Str. Piscului nr. 1, Cod Postal 040401,
Bucuresti, Sector 4, ROMANIA
Telefon : +40(021) 330.73.48
Fax : +40(021) 330.63.05 – Secretariat ;
(021)330.53.45 – Departamentul Tehnic-ofertare
E-mail: secretariat@imsatmun.ro

- Instalații electrice și automatizări
- Instalații curenți slabi
- Instalații HVAC
- Instalații sanitare
- Instalații stingere incendiu
- Rețele exterioare

Cuprins

Prefață	3
O Românie în șah etern	5
De la bască, la cagulă...	9
Pungași, pungi... și oameni chibzuiți...	11
Vaca ici, porcul colea...	13
Stare de normalitate	15
Presa și starea psihică a națiunii	17
Nu gerul ucide...	19
Cioran la Dacia	21
Băsescu la «ruleta rusească»	23
Seninătatea Ancăi Barbu	25
La business class fără colac de salvare...	26
Publicitate sau bătaie...	28
Dacia și absolvenții ei	30
Politicieni, poftiți în strane!	32
Visul unei zile de bal...	34
Pendiuc- ministru de externe!	36
Mental, n-am depășit epoca Ceaușescu!	38
Miorița din politicul românesc	40
Argeșul stă cuminte în banca lui...	42
Nunți, divorțuri și o dragoste curată...	44
Voiculescu drege maioneza?!	46
De Sf. Valentin avem voie să muncim!	48
Francezii sunt niște capitaliști normali	49
Insomniile lui Marian ORJANU	51
Omul din spatele profesiei...	53
Păcate și scuze...	54
Rețeta iubire	55
Suntem chiar așa de fraieri... ?!	56
Paul Schiaucu	58
Preacurvia, doctrină unitară	59
Sistemul sanitar e în moarte clinică!	60
Asta da tehnologie, asta da democrație!	61
Odissea Elenei și călcâiul lui Patriciu...	63
O zi în alb și roșu	64
Cauciucuri tocite și șoferi neisprăviți...	65
Traficul greu și infrastructura, alarmă de gradul zero	66
Chiloțata din Micul Dallas...	68
Miovenii în focuri de artificii	69
Constantin Stroe, arma secretă a francezilor...	70
Liberalii și moșmoandele Elenei...	71
Bucătăriile politice din Argeș	73

«Carte multă nu se cere, Să fii prost, să ai putere»...	74
Iubirea, comoara supremă!	75
<i>Gicu</i> al nostru...	77
Nevoia de fotbal	78
Averea lui Constantin Nicolescu	80
Ion Păunescu, afacerist la vârstă de Patriarh	81
Învățămintul are nevoi de învățături....	82
Mușcătura de jigodie!	84
Democratizarea și vandalizarea... lipsuri la români!	86
Varza și fasolea nu vă scapă de păcate!	88
Cu chiloți, fără chiloți...	90
De la euforia fotbalului, la drumul spre Dumnezeu...	92
Prindem și sfârșitul?...	94
Fiți optimiști, imbecilii sunt pe cale de dispariție !	96
Berbecii lui Gigi sau savarinele lui George...	98
Învățături de aur de la Maica Tereza	100
Mentalitatea muncitorului român e totuși o proplemă de stat...	102
Regăsiți-vă, români!	103
Alternativă la Apocalipsă...	104
Dumnezeu e șugubăț...	106
„Ți-am spus să nu mai muști..., nu să nu mai sâsâi!...”	108
Pitești, deschidere internațională și eședință italiană...	110
Soare pentru Pitești și copiii lui Pendiuc	111
Magicianul și echipa sa au înscris în nou...	113
A fost ziua lui Vasile!	114
România într-o rână...	116
Azi e zi de rugăciuni!	117
Ținem bine lumânările!...	119
Ion Tabacu a spart cifrul Dacia-Renault!...	120
Sfântul C.T.P.!	121
Marile performanțe au la bază antrenori străini...	123
Europa cere România!	125
Un colaps care bate la poarta Planetei !	127
Amarul din dulcele grai românesc...	128
Diplomația și sexul... atuuri Dacia!	130
O pățanie din Trezorerie...	132
Nuntă în cartierul Politic!	133
Persoane cu dări și persoane cu stare...	134
Teleenciclopedia... vedetelor!	135
E mult mai puțin rău în Europa!	137
Trăiască familia!	139
Călăul Bulă....	140
Oglinda cunoașterii de sine!	141
Scuturați capul care pute...	143
Cine se teme de Gigi Becali?	145

Pâinea lui Dumnezeu și burțile dascălilor...	147
Ca la Nufărul...	149
Să-ți tot faci casă cu prețurile de la Câmpulung!	151
Doamna care băntuie România...	153
Pentru francezi nu valorăm nici cât magrebienii!	155
Caterinci...	157
Lui Nicolae Văcăroiu nu-i scrie nimeni la Ștefănești...	159
S-a făcut ca laptele...	160
Boueanu și alți tineri ar putea învăța multe de la unii pesediști	161
Boala mortală a funcției de tip comunist	162
Apăr doar Biserica, nu și preoții delaționiști!	163
Nae Militaru de la <i>Adevărul</i> , un ziarist de mare omenie, s-a grăbit să plece!	164
Cerul ne-a dăruit bogății, pentru a ne învăța să fim generoși	166
Bara lui Cornel Penescu	168
Renault- lecția Prestige!	170
Școala 11 a pierdut...	171
Ioasaf de la Cotmeana- o istorie vie!	173
Se face inventarul personalităților argeșene!	174
Capitalistul de tip nou, cu rădăcini în comunism...	175
ASTALDI face istorie la PITEȘTI	177
Frustrați, frustrați, dar mulți!	179
Pui de daci, cu-n unchi... Dracula!	181
Barajul Vidraru nu se rupe! Se îndoaie...	182
Au intrat și francezii în normalitate?	183
Din Oradea la Pitești..., tot în România ești!	185
Să faci piața cu Blaga!?	187
Gheorghe Barbu s-a trezit în România...	189
O iță în relația cu presa...	190
Formula succesului	192
Unul care nu bea, o fată mare și un politician necorupt...	194
Adolescenți, nu-l copiați pe Gava!	197
Butoiul cu pulbere rusească se dă de-a dura...	199
„Așa e, nea Cornele!”	201
Despre ION DINCĂ, numai vorbe de bine...	203
La vremuri noi, balcoane noi!	205
Paradigma Miuțescu	207
Sângele latin apă nu se face!	209
Furgonul Dacia atâță piața și încinge sindicatul...	210
Se cam ținea cu studentele...	212
Blonda lui Băsescu și minerii lui Iliescu...	214
Misterul de la „Librăria mea”	215
Marea panicare mondială- fenomen diavolesc!	217
Interesele Renault coincid cu ale României!	218
	219

Strigături de dor și ducă...	222
François Fourmont joacă pe mâna Salariaților !	224
Superbă zi! Minunat mâine!	226
Piteștenii de la Mioveni	228
Se fluieră a februarie la Dacia?	229
Azi ar fi perfect!	232
LOGAN amenințat cu greva la Dacia!	234
Mare șmecher Pendiuc!	236
Argeșul, între excelent și excelență!	238
Tot despre Dacia... și școala de inginerie românească	240
Logan Break- Dracula cu față umană !	242
Toamna, un anotimp LOGAN!	244
Cine e pe primul loc?! Băsescu!!!	246
O Românie chiar mișto...	248
E cașcavalul mare!	249
Franța sună deșteptarea la români...	251
Globalizarea prostiei...	253
Ce bine că-l avem pe Marin Ioniță!	255
Să trăiți domn diriginte!	256
Creștinii sunt mai toleranți	258
Cu Sam, cu Ivan, sau fiii ploii?	259
Nu vă mai demoralizați copiii!	260
Călin Andrei nu este atins de astenii!	262
La mulți ani, arhimandrite Ioasaf !	263
Un <i>click</i> pe IUBIRE	264
Un biet român....nedus la bordel!	266
„Biroul oval” de la Cotroceni, o soluție...	267
Comunismul nu a fost instalat prin hotărâre judecătorească ...	268
Ediție de Muscel	270
Marea batjocură de pe micul ecran	271
Lăsați plânsul în seama bocitoarelor plătite!	273
Injectii în mental!	276
Oamenii de la ARO sunt complet nevinovați!	278
Victor Naghi în vis și în realitate...	279
Cum să mai aibă chef de muncă un miner disponibilizat cu două sutare de milioane moca...?	281
Muscelul sub zodia seninătății	283
Foamea, șprițul și lăutarii...	285
Cititorii noștri sunt cei mai deștepți!	287
Telenovelă politică plină de suspans...	289
Revoltele lui Apostu	290
Americanul de la ARO e mai degrabă naiv, decât mafiot...	292
Plânge istoria de sub Măgura...	294

Renault nu vrea nimic de la ARO	295
Nu scriu niciodată la ordin !	297
Dacia la deal, prin lume; ARO.... spre Flămânda...	299
Îmbogățirea e normală... ca și sărăcirea!	300
Aviara- puntea peste care trecem!	302
Chiar ați sărbătorit 1 lunie?!	303
Ce bine era odată...	304
Vai de capul nostru!	305
<i>Prestige</i> de Dacia și <i>Teapă</i> de ARO...	306
Români ignoranți... fără deschidere spre integrare!	308
<u>Musceleni, nu fiți triști</u> , SE POATE ȘI MAI RĂU !	309
Virusii de la ARO- haz de necaz!	311
Pe timpul unei greve francezii fug de rup pământul!	314
S-a ciocoit nea Titi?	316
Cheia de la Hala Motor Aro e în buzunarul lui Ion Brănescu de la Podul Dâmboviței	317
ARO, jălbarii, Marița... și cheiul gârlii	318
Căpoșenia dintâi a musceleanului și mintea de pe urmă....	319
Malu cu Flori sub CENUȘA ORELOR	321
POMPE FUNEBRE! Investiție de succes	324
Lumini muscelene la Vidraru...	325
Oameni întâlniți pe eșichierul vremurilor	326
Opis cu numele cuprinse în carte	338